

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

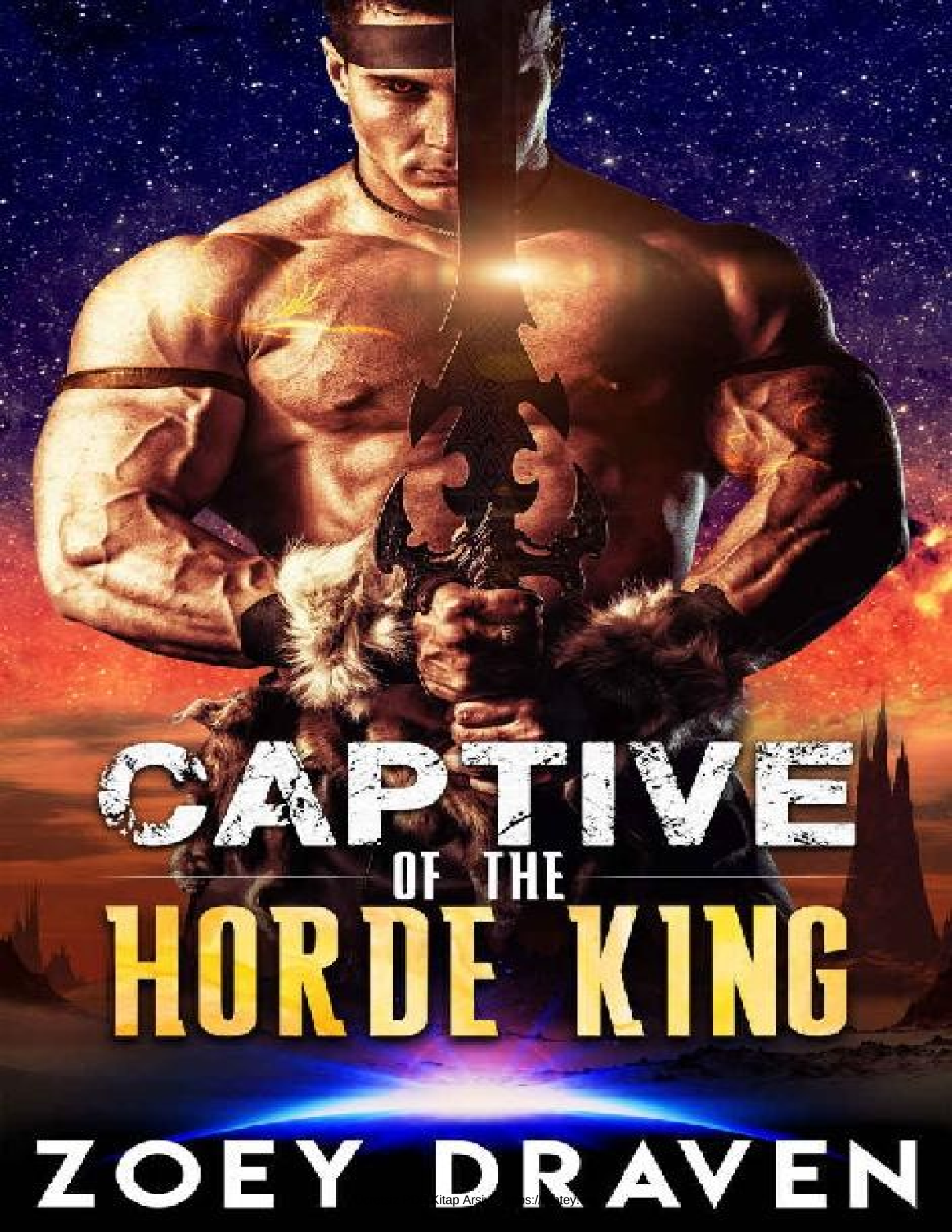
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CAPTIVE OF THE HORDE KING

ZOEY DRAVEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HORDE KRALININ TUTSAĞI

DAKKAR'IN HORDE KRALLARI - BİRİNCİ KİTAP

OceanofPDF.com

ZOEY DRAVEN

OceanofPDF.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Stok Sanat: Depositphotos

Kapak Tasarımı: Zoey Draven

Copyright © 2019 Zoey Draven

✿ Created with Vellum

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36 Sonsöz](#)

[Bonus Epilog](#)

[Dakkar'ın Horde Kralları #2](#)

[Teşekkürler!](#)

[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://OceanofPDF.com)

PROLOGUE

I Her şey yanan bir tarlayla başladı.

Yoğun dumandan oluşan siyah bulutlar köyümüzün üzerinde yükseliyor, dehşet çılgınlıkları da onunla birlikte yükseliyordu. Gittikçe yükseliyordu.

gri gökyüzü. Korkunç bir işaret. *Bir hata.* Çünkü aklı başında hiç kimse Dakkari'ye, onların gazabını hepimizin üzerine çekmek için isteyerek işaret vermez.

Boğazım düğümlendi ve diğerlerinin yaptığı gibi elimdeki sepeti bırakıp tarlaya koştum. Çünkü bir şekilde biliyordum. Sorumlunun kim olduğunu biliyordum.

Tarlalara ulaştığımda bir grup oluşmuştu. Çılgınca yayılan yangını boğmak için çelik kovalarla su taşınıyordu. Çok sıcaktı. Çok sıcaktı ama bu beni ona doğru koşmaktan, su köylüden köylüye geçerken sıraya girmekten alıkoymadı.

Sıranın sonundaki küçük kardeşimi izledim, çok ihtiyaç duyduğu kaynağı umutsuzca alevlerin üzerine atmasını izledim. Bir israf ama gerekli bir israf. Kova atışları arasında yüzünün nasıl gerildiğini gördüm. Ve anladım.

Öfke ve korku içimi doldurdu.

Göğsümü sıkıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Sıraya daha fazla kova koyarken ellerim titriyordu.

Yangın nihayet söndürüldüğünde, havayı sessizlik doldurdu, kalın ve ağır bir duman gibi hâlâ tütüyordu. En az yirmi kişi vardı

Köylüler sıraya girmiş, en az yirmi kişi de artık yanmış olan ölü tarlanın kenarından dehşet içinde onları izliyordu. Zeki olanlar muhtemelen çoktan saklanmaya hazırlanıyordu çünkü bundan sonra ne olacağını biliyorlardı.

Hepsi hikâyeleri, söylentileri duymuştu. Bu sadece bir zaman meselesiydi, sadece hangi Dakkari sürüsünün onlara en yakın olduğu meselesiydi.

Sessizliği o öfkeyle bozdum ve küçük kardeşimin üzerine yürüyerek ona doğru yürüdüm.

"Seni aptal!" Tısladım, gözlerime dolan işe yaramaz gözyaşlarını kırıştırarak uzaklaştırdım. Kivan'dan beş yaş büyüktüm ama o hâlâ benden daha iriydi. Geniş omuzlarını ittim. Yanakları son 'deneyinden' kalan külle kararmıştı. "Ne yaptın sen?"

"Ben, ben," diye kekeledi, bakışları benden, onu izleyen köylülere, kararmış tarlaya, en az beş ay döngüsünden beri ürün vermeyen tarlaya kaydı. "Sadece deniyordum ki..."

Her zaman *deniyordu*.

Bakışlarım gökyüzüne kaydı ve dumanı gördüm. Muhtemelen Dakkari başkentinden görülebiliyordu. Tarlaya, kararmış, tahrip olmuş toprağa baktım, boğazım sıkıldı.

"Seni bunun için öldürecekler," diye fısıldadım ona, kendime, ağzımda tükürük biriktirecek, midemi bulandıracak kadar güçlü bir korkuyla doluydum. İnsanları daha azı için öldürdüklerini duymuştum.

Çünkü geleceklerdi.

Dakkari gelecekti.

İntikam talep edeceklerdir.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BİRİNCİ BÖLÜM

I Dakkari'yi hayatım boyunca daha önce iki kez görmüştüm.
İlk seferinde çocuktum, en fazla altı ya da yedi yaşındaydım.
Annemiz o zaman hâlâ hayattaydı.

Bir sürü köyümüzün hemen yanından geçmiş ama içeri adım atmamıştı. Genç olmama rağmen onların anısı sonsuza dek zihnime kazındı. Uzaktan bakıldığında, Dakkari sürüsü toprağın üzerinden geçen kara bir bulut gibi görünüyordu. Yaklaştıkça, insanlara, *bize benzediklerini* ama aynı zamanda çok da *benzemediklerini* keşfettim.

Bindikleri siyah pullu canavarları, güneş ışığında kanatlarında parlayan altın boyaları, bazen iki ayak üzerinde giden, bazen de dört ayağını birden kullanan canavarları hatırladım. Gençliğimde bana canavar gibi görünen, çılgık çılgılığa uyanana kadar kâbuslar görmeme neden olan yaratıklar.

O canavarlara binen Dakkari erkeklerine daha yakından bakamadan annem beni gözetleme yerimden uzaklaştırmıştı. Bir köşeye saklanmış, kürk battaniyelere sarınmıştık - gergin annem, ağlayan Kivan ve ben - sürü olaysız bir şekilde geçene kadar.

Ancak Dakkari'nin görünüşü hakkındaki merakım yıllar sonra köyümüze başka bir amaçla geldiklerinde giderilecekti.

O zaman on dört yaşındaydım. Sürünün bir kısmı ayrılmış ve siyah pullu canavarlarını tek girişte bırakarak içeri girmişti.

duvarlarla çevrili köyümüzde, geri kalanlar ise yakındaki bir tepenin zirvesinde bekliyordu. Üzerimize o kadar ani gelmişlerdi ki, çoğu için saklanacak zaman kalmamıştı.

O zaman bir Dakkari'ye ilk kez gerçek anlamda bakmıştım.

Yakından bakınca devasa varlıklardı. Biri yanımdan geçtiğinde, sadece çıplak belinin ortasına kadar gelebiliyordum. Alt kısımlarını örtmek için post ve kürk giyerlerdi, bazıları bacaklarını saran pantolonlar, bazıları ise kalın kalçalarının geniş kaslarını ortaya çıkaran küçük kumaş parçaları giyerlerdi. Annem bana Dakkari ordularının krallarına hizmet eden göçebe savaşçılar olduğunu söylemişti... ve savaşçılara benziyorlardı. O kadar güçlü ve büyük ilkel savaşçılar ki, köyümüzden geçerken kimse onların yanında nefes almaya cesaret edemiyordu.

Dakkar'ın yüzeyine yayılmış olan diğer uzaylı türlerinin aksine, Dakkariler -yerli türler, *hepsinin* iradesine itaat etmek zorunda olduğu türler- insanlara benzer bir ten rengine sahipti. Göçebe yaşam tarzları nedeniyle güneşten bronzlaşmış, koyulaşmış bal gibi. Yürürken tenlerindeki altın dövmeler parıltıyor, uzun, siyah, kaba saçları köyü incelerken bellerinde sallanıyordu. Arkalarında, uzun, esnek bir kuyruk onlar yürürken sallanıyor, yere sürünmesi diye hafifçe kıvrılıyordu.

Gözleri siyah havuzlar gibiydi, dairesel irisleri ışıkla daralıp genişleyen altın sarısıydı. Bizim gibi gözlerinde beyaz yoktu. Onlara bakmak ürkütücü, tüyler ürperticiydi. Ama garip bir yanımla büyülenmişti. Garip bir yanımla onların güzel olduğunu düşünmüştü.

Herhangi bir gün gibi başlayan o gün, Dakkari erkeklerinden birinin Mithelda'yı -o zamanlar benden sekiz yaş büyük olan ve her zaman nazik davranan genç, ürkek bir sarışın- görüp derhal onu almasıyla şok edici bir hal almıştı.

Onu yakalamış, yaşlanan anne babasından ve küçük kız kardeşinden koparmış ve Dakkariler geldikleri gibi hızla gitmişlerdi.

Kimse bundan bahsetmedi. Köyümüzdeki hiç kimse Mithelda'yı bir daha görmedi, ancak dört günlük mesafedeki başka bir insan yerleşiminden gelen haberler, onu bir sürüyle birlikte, siyah pullu canavarlardan birine binmiş, bir Dakkari erkeğinin kucağında görmüştü. İnsan yerleşimi kızın dövülmüş ve istismar edilmiş gibi görüldüğünü bildirmişti. Yine de kimse müdahale etmeye cesaret edememiş.

O günden sonra, gözcüler bir sürünün yaklaştığına dair bir kanıt görürlerse, köydeki tüm kadınlar yüzlerimizi gizlemek için pelerinler ve kukuletalar giydi. Her ihtimale karşı.

İşte bu yüzden, yanan tarladan sonraki o akşam, bir gözcü *hızla* yaklaşan bir sürünün haberiyle köye koşarak geldikten sonra, kalın pelerinimi giydim, kahverengi saçlarımı arkadan bağladım ve kapüşonumu yukarı çektim.

Kivan beni izledi, parmakları sinirli sinirli oynuyordu.

"Luna," dedi sesi titreyerek. "Sadece bilmeni istiyorum ki
-"

"Şşşt, Kivan," dedim yanına giderek. Mütevazı masamıza oturmuştu, Kırık sandalyeyi üç ayağı üzerinde ileri geri sallıyordu. Göz hizasına gelecek şekilde önüne çömelip titreyen ellerini sıktım ve "Seni her zaman koruyacağım. Annem bana söz verdirdi, hatırladın mı? Korkacak hiçbir şeyin yok."

"Ben sadece ekinlerimize yeniden hayat vermeye çalışıyordum," diye açıkladı, o öğleden sonra binlerce kez yaptığı gibi. "Laperan'da ekinleri yaktıklarını duydum-"

"Laperan'da değiliz," dedim nazikçe, ellerini sıkıp gözlerine bakarak. "*Onların* gezegenindeyiz. Onların yöntemlerine saygı göstermeliyiz. Ve bugün bunu yapmadık."

Gözleri yaşlarla doldu, bu beni şok etti. Annem öldüğünden beri onu hiç ağlarken görmemiştim. Bir kere bile.

"Bu kadar yanmasını istememiştim," diye homurdandı. "Haklısın Luna, ben
Ben bir aptalım."

"Dur," diye fısıldadım, suçluluk duygusu göğsümü kemiriyordu, onu rahatlatmak istiyordum. O gece ne olursa olsun, bu onu son görüşüm olabilirdi. "Sen sadece bize yardım etmeye çalışıyordun. Bu bir kazaydı. Onlarla konuşacağım. Anlamalarını sağlayacağım. Tamam mı?"

Kivan başını salladı, gözyaşları yavaş yavaş kururken gözlerimle buluşamadı. Ama ben onun ayaklarının dibinde çömelmiş, evimizin sessizliğini, kapımızın dışındaki köyün sessizliğini dinliyordum.

"Seni seviyorum kardeşim," dedim yüzünü kaldırarak. "Her şey yoluna girecek."

"Bizi ele verecekler," dedi. Kendilerini Dakkarilerin gazabından kurtarmak isteyen köylüleri, dostlarımızı ve komşularımızı kastediyordu.

Doğrusu, bunun için onları suçlayamam bile.

"Anlamalarını sağlayacağım," diye tekrarlardım, ses tonum sertleşerek. Çünkü yapmak zorundaydım.

Çok geçmeden sürünün siyah pullu canavarlarıyla yaklaştığını duyduk. Şiddetli fırtınalar sırasında bazen gezegen boyunca gürleyen gök gürültüsü gibiydi.

Gittikçe yaklaştılar.

Ta ki gök gürültüsü bir anda kesilene ve köyün duvarlarının dışında atlarından inen ağır bedenlerin seslerini, çürük kapımızı kolayca delip geçen derin, hırçın sesleri duyana kadar.

Kivan'a baktım ve sonra çömeldiğim yerden yavaşça kalktım. "Burada kal," dedim ona.

"Luna-"

O daha tek kelime edemeden evimizden çıktım ve köhne kapıyı arkamdan kapattım. Köyün sokakları boştu ve ürkütücü bir sessizlik hakimdi. Hatta bazı köylüler o akşam erken saatlerde, sürü geçene kadar dağlarda saklanmak için ayrılmıştı. Ama evleri karanlık ve sessiz olsa da çoğu kalmıştı.

Evimizin tek küçük, kirli penceresinden Kivan'ın masadan beni izlediğini görebiliyordum, gözleri kocaman açılmıştı. Derin bir nefes alarak döndüm.

ve tüm köyü birbirine bağlayan tek toprak yolun ortasına kadar yürüdüm. Orada kalbim çarparak bekledim.

Zorla açılan köy kapılarının gıcırtısı, karanlığı yaran tiz bir çığlık gibi kulaklarımı doldurdu. Sonra Polin'in sesini duydum, belki de köyde Dakkari'yle isteyerek karşılaşacak kadar cesur olan tek kişiydi. Yine de o bizim liderimizdi, küçük köy konseyimizin başıydı. Polin, Dakkari'yle görüşmeyi kendi görevi olarak görüyordu ama Kivan'dan ellerini sonsuza dek temizlemek için onları bizim kapımıza yönlendireceğinden hiç şüphem yoktu.

Ama kardeşimden vazgeçmezdim. Asla.

Kabul edebileceğim sadece iki olası sonuç vardı. Birincisi, hayatımı Kivan'inkiyle değiştirecektim. Bu yeterince basitti. Anneme onu koruyacağıma dair söz vermiştim ve verdiğim sözleri *her zaman* tuttum.

İkinci seçenek... Mithelda'yı düşünmeden edemiyordum. Ya da Dakkari erkeğinin onu belli bir amaç için kaçırdığını.

Dakkari'nin bazen ödülleri aldığı söylenirdi. *Savaş ödülleri*. Dakkar'ın dört bir yanına yayılmış, kendilerine haksızlık etmiş diğer köylerden ya da yerleşim yerlerinden dişiler - insan olmaları gerekmezdi.

Belki de kardeşimi almak yerine beni alırlardı. Bu, teklif etmeye hazır olduğum bir takastı.

Ay dolunaydı ve Dakkari'nin yaklaştığını görmek için fenere ihtiyaç duymayacağım kadar parlaktı.

Ne kadar büyük olduklarını unutmuşum. Kapüşonumu yeniden ayarlayarak büzdüğüm dudaklarımın arasından uzun bir nefes verdim ve aniden titreyen ellerimi pelerinine bastırdım.

Yaklaşan küçük Dakkari grubuna baktığımda toplam yedi kişi olduklarını gördüm. Hepsi de çıplak göğüslüydü, derilerine karmaşık ama kalın çizgilerle işlenmiş altın mürekkebin tabaklanmış kas kordonlarını ve düzlemlerini ortaya çıkarıyordu. Kimse bu işaretlerin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Kuyruklarının arkalarında sallandığını gördüm, belli ki tedirgin ve huzursuzlardı.

Gözlerim sürüye liderlik eden Dakkari'ye takılıp kaldı, dudaklarım kapüşonun gölgeli sınırları içinde görünmeden ayrıldı. Onun bakışları da benim pelerinli figürüme sabitlenmişti ama uzaylı yüz hatları ifadesizdi, o siyah gözler ay ışığında hiçbir şey yansıtmıyordu.

Ama hızlı hareket ediyordu, o uzun bacakları aramızdaki mesafeyi tüketiyordu.

Polin görünürde yoktu.

Yedi Dakkari aniden etrafımı bir çember şeklinde sardı, kılıçlarını sırtlarını çaprazlayan kılıflarından yumuşak bir *şakırtıyla* çıkardılar. *O* ve yanındaki erkek hariç hepsi.

Ve o anda onun Horde krallarından biri olduğunu anladım; Dakkar'daki orduları yöneten, düzeni sağlayan, topraklarında devriye gezen ve Dakkari yolunu tehdit edenleri cezalandıran altı kişiden biriydi.

Ayakta duruyordu, duruşu genişlemişti, şişkin kolları yanlarındaydı, uzun parmakları - her elinde altı tane - ölümcül pençelerle uçlanmıştı. Kalın, siyah saçları sırtından aşağıya doğru yarım örülmüştü ve yüzünü kapatarak keskin, gölgeli elmacık kemiklerini, yarık burun delikleri olan düz bir burnu ve sarı irisli geniş gözleri ortaya çıkarıyordu. Saçları birkaç altın boncuk ve sarılı metalle süslenmişti. Büyük bileklerinde -ki benim kollarımın üst kısmı kadardı- altın kelepçeler vardı.

Yutkunmamın küçük çemberin içinde yankılandığını, üzerimde yükselen devasa bedenlerinden sektiğini duyabiliyordum.

Horde kralının yanındaki Dakkari erkeği, konuşabildiğim tek dil olan evrensel dilde bana hitap etti: "Topraklarımızı yakan, tanrıçamıza saygısızlık eden ve onu kirleten sen miydin, Kakkari?"

Habercinin sesi bir hırıltıdan başka bir şey değildi, kollarımdaki tüyleri diken diken eden derin bir hırıltı.

Dakkariler topraklarına her şeyden çok saygı duyarlardı. Topraklarını yok etmek, özellikle de *ateşle* yok etmek, tanrıları da dahil olmak üzere hepsine saygısızlık etmek demekti.

Birkaç metre ötede, evimizdeki masada oturan Kivan'ı düşündüm. Kapının arkasından duyabilirdi ve içeride kalması için evrendeki tüm tanrı ve tanrıçalara dua ettim.

"Bir kazaydı," dedim usulca, ayaklarına bakma isteğime karşı koyarak. Ama gözlerimi düz tuttum, horde kralının boğazının pürüzsüz sütununa diktim, yine de aya doğru eğmediğim sürece yüzümü göremeyeceklerini biliyordum.

"Bu bir itiraf mı, *nekkar*?" diye homurdandı ulak tekrar, sürü kralının yanında.

Nefesim burun deliklerimden ıslık çalarak çıktı. "Lütfen söyleyeceklerinizi dinleyin. Köyümüz aç. Ekinlerimiz soldu. Biz sadece _."

Haberci beni susturmak için kolunu havaya kaldırdı.

"Biz mi?" diye tekrarladı. "Bu suçta tek başına hareket etmedin mi? Ortağını söyle, ben de Kakkari'yi tamamen yenilemek için ikinizin de kanının kavrulmuş topraklara dökülmesini sağlayayım. Ondan aldın mı? O halde karşılığında vermelisin."

Karnım guruladı. Garip bir nedenden ötürü, henüz konuşmamış olmasına rağmen boğazından başımı kaldırıp doğrudan Horde Kralı'nın gözlerine baktım... çünkü konuştuğum kişinin *o* olduğunu biliyordum. Haberciyle değil. *Ona* hitap etmem gerekiyordu. Gözleri hâlâ üzerimdeydi, sanki bakışları pelerinimin koruyucu gölgelerini delip geçebilir ve beni olduğum yerde dondurabilirdi.

Evimizin kapısı pat diye açıldı ve Kivan kendini silahlı Dakkari çemberinin içine atıp önümde durarak geniş omuzlarıyla görüşümü engellediğinde telaşla bağırdım.

"Kivan!" Tısladım, tekrar önüne geçmek için hareket ettim.

"Bendim," diye haykırdı Kivan. "Yangını ben başlattım, kız kardeşim değil. O sadece beni korumaya çalışıyor."

Dakkari ulağı sonunda kılıcını kınından çıkardı ve keskin kenarı ışıktaki parladağında Kivan'ın omuzlarının gerildiğini gördüm. Altın o kadar yansıtıcıydı ki, kukuletalı figürümü gördüm, Kivan'ın çizilmiş, korkmuş yüzünü gördüm.

Dikkatleri ondan uzaklaştırmak için onu arkamdan ittim, böylece sürü kralının kol mesafesindeydim ve "Ekinleri yenileyemezsek köyümüz açlıktan ölecek. Avlanmamıza izin vermiyorsunuz. Uranya Federasyonu *tayınlarıyla* hayatta kalıyoruz. Bu yüzden topraklarınızı yaktığımız için üzgünüm ama bunun sadece soğuk mevsim gelip toprak donmadan önce kendimizi beslemek için umutsuz bir girişim olduğunu bilin."

"*Nekkarların* nasıl beslendikleri bizi ilgilendirmez," diye homurdandı haberci.

Ben cevap veremeden grubun içinden gürleyen, derin bir ses yükseldi ve tüm Dakkarilerin, hatta habercinin bile doğrulmasına neden oldu.

Çünkü o zengin, karanlık ses Horde Kralı'na aitti.

"Başlığını çıkar, *kalles*," diye emretti Horde Kralı evrensel dilde, hâlâ bana bakıyordu. "Dakkari'ye meydan okumaya cüret eden dişinin yüzünü görmeme izin ver."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİNCİ BÖLÜM

T Horde Kralı kapüşonumu çıkarmamı mı istedi? Kivan itiraz etmeye başlasa da tereddüt etmedim. Onu kurtarmak, dikkatleri ondan uzaklaştırmak için her şeyi yapmaya hazırdım.

Kalın kukuletayı geriye itip omuzlarıma yerleşmesine izin verdiğimde sürü kralının burun delikleri alevlendi ve gözlerinin tekil sarı halkası gözle görülür bir nabızla büzüldü.

Üzerimde yükselmesine rağmen çenemi kaldırıp bakışlarına karşılık verdim.

"Cesur *kalles*," diye mırıldandı Horde Kralı ve gözbebeklerinin beni nasıl incelediğini, yüzümde nasıl gezindiğini *görebiliyordum*. "Aptal *kallesler* de."

Bu hafif hakaret karşısında kaskatı kesildim. *Kalles*'in Dakkari dilinde 'kadın' ya da 'dişi' anlamına geldiğini düşündüm. Her iki durumda da dişlerimi sıktım.

Omurgam bir yay teli gibi gerildi, Kivan'ın hâlâ altın kılıçların çemberi içinde, topraklarını yakma karşılığında kanını isteyen bir sürü kralının önünde kaldığını çok iyi biliyordum.

"Bana ne dersen de," dedim, gecenin serin havası yumuşak bir dokunuş gibi yüzümü okşuyordu. "Ama kardeşimin hayatını almak sana düşmez. Buna izin vermeyeceğim."

Etrafımızı saran Dakkari'ler yer değiştirdi, hareket neredeyse hiç fark edilmiyordu, çok hafifti.

Horde Kralı'na gelince... O kılımı bile kıpırdatmadı.

"*İzin verir* misin, *Kalles?*" diye tekrarladı, sesi keskindi. "Ne istersem yaparım."

Belki de bunu söylemek yanlıştı.

"Lütfen," dedim, ellerim adrenalın ve sinirden titriyordu. Gözbebeklerinin etrafındaki sarı bant tekrar kasıldı, başı hafifçe yana eğildi. "Karşılığında benim hayatımı al."

"Luna-," diye araya girmeye çalıştı Kivan ama kollarımı tutmaya çalıştığında onu geri ittim.

"Kardeşimden ben sorumluyum," diye söze girdim, "bu nedenle onun yaptıklarından da ben sorumluyum. *Lütfen*. O daha genç. Bunu bir daha asla yapmayacak. Söz veriyorum." Aramızda sadece beş yaş olmasına rağmen, bazen kendimi Kivan'dan on ya da yirmi yaş büyük hissediyordum. "Onun yerine beni al."

"*Luna*, hayır!" Kivan sinirli bir şekilde homurdanarak sürü kralının üzerine yürüdü. "Onu dinleme."

Ama Horde Kralı gözlerini benden hiç ayırmadı. Kendimi kapana kısılmış gibi hissettim, sanki asla başka tarafa bakamayacakmışım gibi.

Horde kralının yanındaki haberci ona alçak sesle, "*Vorakkar, kivi nekkari dothanu un kevf?*" diye hitap etti.

Sürü kralı habercinin sorduklarına hemen cevap vermedi. Dakikalar ilerledikçe kanım daha da ısındı ve kulaklarımda çınlayana kadar daha da hızlandı. Yine de, ne karar vereceğini merak ettiğim için birbirimizi izledik.

Çünkü sözlerinin doğru olduğunu biliyordum... ne isterse yapabilirdi. Dakkari, gezegenlerinde bir yuva bulan her varlık üzerinde, bu yuva ne kadar acımasız olursa olsun, otoriteye, güce ve kuvvete sahipti. Uranya Federasyonu'nun kapalı gezegenlerine erişim için Dakkari ile yaptığı anlaşma buydu.

"*Vorakkar*," diye tekrarladı haberci uzun bir süre sonra.

Sürü kralı bir adım öne çıkınca kaskatı kesildim. Akıcı bir hareketle belindeki kalın kuşaktan küçük bir hançer çıkardı. Pelerinimi kavrarken hareketleri şaşırtıcı derecede zarif, pürüzsüz ve yine de sabırsızdı.

Hançer hızlı bir hareketle aşağıya inmeden önce korku hissetmek için zamanım yoktu - kesinlikle istediğim gibi hayatımı sona erdirmek istiyordu.

Acı yerine, serin havanın tenimde gezindiğini hissettim. Pelerinin önünü kesmiş ve *vücudumu* daha iyi görebilmek için yanlarını çekmişti. Ne yaptığını anladığımda, erkeklerle ilgili var olmayan deneyimime rağmen, aşağılanma ya da belki de rahatlama yanaklarımı ısıttı.

Ancak Kivan bunu bilmiyor gibiydi çünkü Dakkari'nin önünde şaşırtıcı derecede öfkeli bir sesle, "Ona ne yapıyorsun?" diye sordu.

Sürü kralı ona cevap vermedi. Sanki Kivan onun dünyasında hiç var olmamış gibiydi. Üzerimde eski, yıpranmış bir pantolon ve pelerinin altında kirden kirlenmiş bir tunik olmasına rağmen bana bakışı... Bakışlarının altında kendimi çıplak hissediyordum, sanki etimin her santimini görebilecekmiş gibi onun için çıplak kalmıştım.

Öfke yavaş yavaş karnımda yanmaya başladı, ama onu içimde tuttum. Beni pazardan alınacak bir şeymişim, yeni bir tunik ya da parlak bir bibloymuşum gibi inceliyordu.

"*Kassikari*," dedi sürü kralı aniden. Sesi alçaktı, kelimeler etimi sertçe okşar gibiydi. Sesinde duyduğum ama ne olduğunu anlayamadığım *bir şeye* şaşıracak gözlerimi ona diktim. Artık bedenime değil, *bana* baktığını fark ettim.

Çemberdeki gerilim aniden iki katına çıktı, Dakkari erkekleri daha da dikleşti, altın kılıçları eğildi.

Haberci dedi ki, "*Vorakkar? Erun kalles nekkar?*"

"*Lysi*," diye yanıtladı sürü kralı. Başını eğdiğinde saçındaki altın boncuklar birbirine çarptı. Bana evrensel dilde hitap ederek, "Kardeşinin suçuna karşılık kendi hayatını mı teklif etmek istiyorsun?" diye sordu.

"İstiyorum" derken sesimin titrememesinden gurur duydum.

"Onun için ölmeye hazır mısın?" diye sordu sonra.

Annemin son anlarının hatırası, kendi kanında boğulurken bile Kivan'ı korumam için bana yalvarması - buzun üzerinde siyah görünecek kadar kırmızı - "Koruyorum," derken sesimin kısılmasına neden oldu.

"Luna, *hayır*-"

"Eğer senin ya da kardeşinin hayatına son vermemeye karar verirsem," diye mırıldandı Horde Kralı alçak sesle, bakışları yeniden bedenime kaydı, sesi daha da derinleşti, "bana hizmet edecek misin, *Kalles*?"

Sözlerinin ardındaki anlamı ya da gözlerinin vücudumun mütevazı kıvrımları üzerinde gezinme şeklini yanlış anlamak mümkün değildi. "Sana hizmet etmek mi?" diye fısıldadığımda tüylerim diken diken oldu.

"*Lysi*," diye homurdandı.

Beni fahişesi olarak istiyordu, yatağını ısıtmamı istiyordu, bedenimi kendi zevki için kullanmak istiyordu... kardeşimin hayatı karşılığında.

Başka seçenek yoktu. Onlar köyün kapısından girmeden önce kararımı çoktan vermiştim. Bu her zaman ikinci olasılıktı.

Dehşet karnıma doldu. Uyuşmuş bir halde "Yapacağım" diye fısıldarken bedenimin dışında yüzüyormuşum gibi hissettim.

Arkamdaki hareketlilik Sürü Kralı'nın bakışlarını kaçırmasına neden oldu. Ne olduğunu anlamadan önce Kivan, Dakkari'lerden birinin elindeki altın kılıçlardan birini çekmiş ve beni kenara itmişti, ani gücü şaşırtıcıydı. Ama kılıç onun için çok ağırdı, iki elinde de sarkıyordu, hatta onu beceriksiz manevradan kolayca sıyrılan Horde Kralı'na doğru savurmaya çalışıyordu.

İçimi korku kapladı. "Kivan, dur!" diye bağırdım.

Aptal, aptal, aptal! Elbette onu *şimdi* öldüreceklerdi.

"*Nik, pyroth!*" diye emretti Horde Kralı, Dakkari silahlarını kaldırdığında. Hemen durdular ama silahlarını indirmediler, sadece ilerleyişlerini durdurdular. Sürü kralının eli parladı, kılıcı *kenarından* kavradı ve kardeşimin elinden kolaylıkla fırlattı.

Boyutları büyüyor gibiydi, ifadesi kararıyordu, kardeşimin hareketleri bir kez daha Dakkari'ye hakaretti.

Sürü kralının üzerine yürüdüm, aralarına girdim ve ellerimi yalvarırcasına uzattım. "Lütfen. Şimdi sizinle geleceğim. Lütfen sadece... ona zarar vermeyin."

Burun delikleri genişledi ama en azından dikkati kardeşimde değil bendeydi.

"Lütfen," diye yalvardım ve hayatımda daha önce hiç yalvarmamıştım. Konu kardeşim, geriye kalan tek ailem olduğunda hiç gururum yoktu. "Lütfen. Sadece beni al. Sana hizmet edeceğime söz veriyorum. Ne istersen yaparım, yeter ki ona zarar verme."

Uzun süren gergin anlar yaşandı. Dakkari erkekleri bile sürü krallarının kararını nefeslerini tutarak bekliyor gibiydi.

Sonunda homurdandı, "Şimdi yola çıkıyoruz."

Rahatlama beni sarkıttı, ama ertelemem kısa sürdü.

Sürü kralı girişe doğru geri dönerken tüm Dakkariler tek bir hareketle altın kılıçlarını kınına soktu. Sırtındaki yara izlerini gördüğümde dudaklarım aralandı, sanki kırbaçlanmış gibiydi. Acımasızca.

"Şimdi gel," diye omzunun üzerinden havladı ve durup beni bekledi.

Kivan, hâlâ Dakkari tarafından kuşatılmış, şoktan ve korkudan donmuş bir halde duruyordu,

inançsızlık. Yanına gittim, hiç yapmadığım şekilde onu kucakladım.

Yavaşça fısıldadım, "Seni tekrar göreceğim. Söz veriyorum."

Kolları hâlâ iki yanındaydı. Bunu kabul etmek istemiyordu ama kucaklamama karşılık vermesini diledim.

"Gel," diye tekrar emretti Horde Kralı. Kalbim göğsümde sıkıştı, gözyaşlarım gözlerimi yaktı ama düşmelerine izin vermeyi reddettim.

"İçeri gir," dedim sonunda, geri çekilerek. "Dikkatli ol, Kivan."

Ona son bir kez baktım, göz bebeklerinin büyüdüğünü ve yüzünün solgun olduğunu gördüm. Şoka girmişti. Ağlamaya başlamadan önce arkamı döndüm. Şimdi güçlü olmalıydım. Onun için. Ve kendim için.

Sürü kralının hemen arkasında durduğumda, "*Vir drak!*" diye emretmeden önce bana baktığını gördüm.

Dakkari Kivan'dan uzaklaştı, haberci de onun yanındaki yerine geçti. Köy yolundan aşağı doğru yürüdük, ayak sesleri altımdaki zemini titretiyordu. Şok içinde, sanki beni olanlardan bir kalkan gibi koruyacakmış gibi yırtık pelerinimi etrafımda tutarak onları takip ettim. Önünden geçtiğimiz evlerin pencerelerinden dışarı bakan birkaç yüz gördüm, genellikle anneleri onları alıp götürmeden önce küçük çocuklardı. Bunun dışında köy geceye ve karanlığa gömülmüştü.

Bildiğim tek yer olan köyün girişi görüş alanımdaydı. Polin'in orada durmuş, kısık gözlerle beni izlediğini gördüm. İşte o zaman Kivan'ın bağırdığını duydum, "Luna! Luna, *hayır!*"

Omzumun üzerinden baktım ve kardeşimin Dakkari'ye doğru koştuğunu gördüm. Polin'e dönüp yalvardım, "Alın onu! Götürün onu!"

Polin kımıldamadı.

Çaresizlik boğazımda düğümlendi ve haykırdım: "Bana *borçlusun* Polin. Bunu bana borçlusun! Şimdi onu içeri geri götür!"

Polin'in yüzüne bir şey geldi. Benim patlamama, sürü kralının o sarı çerçeveli gözlerinde okunamayan bir ifadeyle bana bakmasına rağmen sürü hareket etmeyi bırakmadı.

Sonunda Polin, yollarına çıkmamaya dikkat ederek Dakkari'nin yanından geçti ve Kivan'ın önünü kesmek için harekete geçti. Polin'in yaşına rağmen hâlâ kardeşimden daha güçlü ve iriydi ve onu geride tutmayı başardı. Yine de kardeşimin çırpınışlarını, arkamdan seslenişini, gözyaşları, öfke ve üzüntüyle tıkanmış sesini duydum. Bu beni her zaman rahatsız edecekti, biliyordum.

Haberci kapıları sertçe kenara ittiğinde giriş kapıları gıcırdayarak açıldı. Ve girişte kâbuslarımın siyah pullu canavarları bekliyordu.

Dakkariler etrafımda dolanarak, sürü kralı hariç her biri kendi canavarına gitti. Yanımda belirdi, beni etrafımdan kavradı.

ve beni binicisi olmayan tek yaratığın yanına götürdü.

Onun olduğunu biliyordum. İçlerinde açık ara en büyük, en savaş yorgunu yaratıktı. Keskin, pençe benzeri siyah pençelerle kaplı dört bacağının üzerinde duruyordu. Pulları ince altın şeritlerle boyanmıştı ve Dakkari tarzında yukarı ve aşağı doğru kıvrılıyordu; tıpkı Horde Kralı'nın bedenini süsleyen dövmelere benziyordu. Ayrıca efendisi gibi, canavarın da yanlarında, bacaklarının önünde, uzun ve kalın boynunun etrafında çok sayıda yara izi vardı.

Ve gözleri... *kırmızıydı*. Kan kırmızısı. Buzdaki kan gibi. Annemin kanı gibi.

Panik karnımda yükselmeye başladı ve canavardan sendeleyerek uzaklaştım, ancak sürü kralının göğsü bir yere gitmemi engelledi. Arkamda duruyordu, kımıldamaz bir güç duvarı.

Bana başka seçenek bırakmadı. Beni belimden kavradı, hiçbir ağırlığım yokmuş gibi yukarı çekti ve beni canavarın sırtına oturttu, bacaklarım devasa, soğuk gövdesinin her iki yanından sarkıyordu.

Altımda bir kaya gibi hissediyordum ve ayakları üzerinde kaydığında, tendonlarının ve kaslarının da esnediğini hissettim. Kaymaya başladığımda, ellerimi boynunun dibine koydum, ancak pullarının serin dokunuşu beni dehşetle geri çekilmek istememe neden oldu.

Sürü kralı bir an sonra arkama geçti ve uyum sağlamam için bana zaman bırakmadı. Güçlü kalçalarının arasına sıkışana, kasıkları belime bastırana kadar öne doğru kaydı. Onun sıcaklığını ve benden ne kadar güçlü olduğunu fark ettim.

Güçlü, bronzlaşmış eller önümde belirdi ve canavarın burnunun etrafını sararak boynuna dolanan ince, altın, metal zincirleri kavradı. Sürü kralı zincirleri bir eliyle kavradı ve diğer eliyle karnıma bastırarak beni kendisine sabitledi.

Boğazının arkasından canavarı harekete geçiren bir ses çıkardığında çığlık atmayı reddettim. Paniğimi yutarak, elimden geldiğince

yüksek hızda koşarken sarsılabiliyordu. Horde King'in kalçalarının etrafımda gerildiğini hissettim, destekliyordu, belli ki arkasında olmaktan rahattı.

Ama değildim. Olacağımı da hiç sanmıyordum.

O el karnıma daha sıkı bastırdı. O kadar büyüktü ki kaburgalarım doğru yayıldığını hissettim. Bu ellerin üzerimde son kez olmayacağını biliyordum.

Yüzüm yandı, boğazım düğümlendi. Önümdeki Dakkar'ın boş karanlığına, canavarın uzun, sivri kulaklarının çerçevelediği, köyümün ötesinde pek kimsenin girmeye cesaret edemediği boş, vahşi topraklara baktım.

Ben ne yapmıştım? Şu andan itibaren hayatım nasıl olacaktı?

Kardeşimin hayatını kurtarmak için kendimi bir Dakkar kralına satmıştım. Kendimi bir sürü kralına hizmet etmek için sattım... onun insan fahişesi olarak.

Bu bilgi içime işledi.

Derinlere battı ve iltihaplandı.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

I Uzakta ışıkları görene kadar saatler geçmiş gibiydi. Gittikçe yaklaştıkça bir kamp olduğunu fark ettim. Ay, yıldızlarla süslü gökyüzünde batmaya başlamıştı bile. Bu Sabahın erken saatleri olmalıydı ve günün olaylarından bitkin düşmüş olmama rağmen ne rahatlayabilmiş ne de uyuyabilmişim. Siyah pullu canavarın itiş kakışı, sert hareketleri rahatsızlığımı garantilemişti ve bacaklarımı ya da kıcıımı hissetmeyeli saatler olmuştu. Sabaha morarmış olacağım kesindi.

Kampın çevresine ulaştığımızda çoğunlukla sessizdi ama uzun, yaldızlı ateş kazanlarının etrafında toplanmış, hâlâ uyanık olan birçok Dakkari erkeği gördüm. Dakkariler toprağı yakmaya inanmazlardı ama o kapalı ateşi görmek midemi bulandırdı. Bir daha asla ateş görmek istemedim.

Kamp şaşırtıcı derecede büyüktü. Gezici Dakkari için bir kamp, bir üs *olması* beni şaşırtmıştı. Daha önce kimse böyle bir şey duymamıştı. Kamp tek başına benim köyümün tamamından daha büyüktü ve nüfusumuz 86 kişiydi.

85 *şimdi*, diye düşündüm sessizce kendi kendime.

Tabaklanmış hayvan derisinden yapılmış büyük, kubbeli çadırlar düz araziye süslüyordu; kamp, siyah ağaçlardan oluşan karanlık bir ormanın kenarında yer alıyordu. Ağaçları daha önce sadece bir kez görmüştüm ve yüksekliklerine hayret ederek onlara baktım.

Gece gökyüzünde yankılanan yüksek sesli triller beni zıplattı. Sürü kralının eli karnımda kısa bir süre sıkıştı ve ardından boğazının arkasından yüksek ve derin bir sesle karşılık verdi. Bu sesin vücudundan sırtıma doğru titreştiğini hissettim. Onunla birlikte seyahat eden sürünün geri kalanı da aynı şeyi yaptı.

Bir sinyal, fark ettim.

Daha fazla Dakkari çadırlarından çıktı, bazıları tamamen çıplaktı ve bu beni utandırdı. Ama beni en çok şaşırtan şey, aralarında kadınların ve çocukların da olması ve sürüyle birlikte seyahat etmeleriydi.

Sürü kralı hayvanını kampın içine doğru yönlendirip çadırların etrafından dolanarak ormanın kenarına doğru ilerlerken, Dakkari etraflarını sarmış, derme çatma yol boyunca sıralanmıştı. Başım bir o yana bir bu yana dönüyor, tanımadığım yüzlere bakıyordum. Gözlerini üzerimde hissettim, meraklarını ya da belki de düşmanlıklarını.

Ama biz geçerken erkekler yüksek sesle tezahürat yaptı ve bacaklarımda yabancı eller hissettiğimde sıçradım. Dakkari halkı -erkekler, kadınlar ve çocuklar- ellerini Horde King'in yaratığının, Horde King'in bacaklarının ve dolayısıyla benim bacaklarımdan üzerinden geçirmek için uzattılar.

Sonunda, çadırların çoğunu geçtikten sonra, geniş bir muhafazanın yakınında altın zincirleri sertçe çekerek hayvanını durdurdu. Dudaklarım aralandı, göğsüm sıkıştı, bunun hayvanlar için bir muhafaza olduğunu anladığımda, çok sayıda çiğ, pembe et ve ağzına kadar dolu temiz su yalıkları vardı. Çiğ ete baktım, ölü ekinlerimiz ve solmakta olan Uranya Federasyonu tayınlarımızla aç köyümü düşündüm ve başımı başka yöne çevirdim. Onların hayvanları bizden daha iyi besleniyordu.

Yüzlercesi vardı, hepsi tek bir ağılın içindeydi ama dolaşmak için geniş bir alanları vardı. Ağıl tüm kamptan daha büyüktü. Karanlıkta yüzlerce kırmızı göz gördüm, derileri altın rengi boyayla parlıyordu.

Sürü kralı şaşırtıcı bir zarafetle atından indi ve altın dizginleri onu karşılamaya gelen bir Dakkari erkeğine uzattı. Bana doğru uzandı, benim

Yeni bakıcı belimi kavradı ve beni kolayca aşağıya doğru savurarak yanında ayaklarımın üzerine yatırdı. Acı hissettiğimde bir tıslama sesi çıkardım, belimden aşağısı sertleşmiş ve ağrıyordu.

Sürü kralı benden yana döndü ve hayvanının burnunu geniş avucunun içine yavaşça aldı. Yaklaşıp hayvanın kırmızı gözlerine baktı ve Dakkari dilinde, yumuşak bir sesle bir şeyler mırıldandı. Canavar uzun boynundan cıvıl cıvıl bir ses çıkardı ve diğer Dakkari erkeği tarafından götürüldü. Ağıla girdiğinde hemen en yakındaki yalaklardan birinden yemeye başladı.

Tek kelime etmeden -köyümden ayrıldığımızdan beri bana tek kelime etmemişti- sürü kralı beni tüm kamptaki en büyük kubbeli çadıra götürdü. Dışarıda iki Dakkari erkeği duruyordu, liderlerini selamlamak için başlarını eğdiler ve benim varlığımı tamamen görmezden geldiler.

Sürü kralı çenesini çadırın kalın kanatlarına doğru salladı, gözleri benim üzerimdeydi. Sonra muhafızlara döndü ve Dakkari dilinde, muhtemelen *'kaçmadığından emin olun' gibi bir şeyler söyledi.*

Sanki yapabilirmişim gibi.

Eğer kaçarsam, Horde Kralı'nın köyüme dönüp misilleme olarak kardeşimi ve belki de daha fazla köylüyü öldüreceğine dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu. Kaderimi kabul etmiş, ona hizmet edeceğime söz vermiştim. Niyetim buydu ama ruhumun yavaş yavaş solmaya başladığını hissediyordum.

Bu düşünceyle, sürü kralının dikkatli bakışları altında çadırın kapaklarından içeri adım attım. Beni test ediyordu, fark ettim. Ne yapacağımı görmek istiyordu.

Siktir et onu, diye düşündüm. İçimde hâlâ bir ateş, bir öfke vardı. Buna tutunduğum sürece ruhumun savaşıma şansı olacaktı.

Çadırın içine adım attığımda sıcaklık pelerinli bedenimi sardı. Ne ile karşılaşacağımı tam olarak bilmiyordum ama genişleyen gözlerim daha önce hiç görmediğim lüks bir ortamla karşılaştı.

Zemini kaplayan pelüş halılar gibi, tabanları çizmeli ayaklarımın altında yumuşacıktı. Çadırı altın rengi bir ışığa boğan balmumu mumlar ya da alanı hafif, lezzetli bir kokuyla dolduran küçük sıcak yağ vazoları gibi. Evdeki gibi yerde basit bir battaniye yığını değil, yumuşak kürkler ve minderlerle örtülü alçak bir palet üzerine kurulmuş gerçek bir *yatak* gibi. Yerde altın ve sürü kralının hazineleriyle parıldayan bir dizi sandık gibi.

Uzun bir süre çadırın eşiğinde öylece durup yeni çevremi inceledim. Yeni hapishanemi. Çünkü bu çadırın hâlâ benim kafesim olduğunu, kendi isteğimle seçtiğim bir kafes olduğunu unutamazdım.

Parmaklarım yatağın üzerindeki yumuşak kürkleri okşamak için can atsa da hiçbir şeye dokunmaya cesaret edemedim. Bu yüzden öylece durup bekledim, arada bir çadırın ön girişine bakıyordum. Ama sürü kralı görünmedi, bu da beni rahatlattı.

Tam gözlerim kaymaya başlamışken, yorgunluktan ayaklarımın üzerinde sallanırken, kapaklar aniden açıldı ve girişte duran muhafızlar değil, iki Dakkari erkeği tarafından büyük bir banyo küveti getirildi. Gözlerime bakmadılar. Küveti sağ taraftaki boş alana, halı kaplı olmayan alana bırakıp gittiler ve sıcak su dolu büyük leğenlerle geri döndüler. Küveti tamamen doldurmak için çadıra girip çıkmaları birkaç sefer sürdü ve doldurduktan sonra çıktılar.

Sonra iki Dakkari dişisi belirdi. Onları görünce doğruldum ve dikkatle onları izledim. Erkeklerden daha küçüktüler ve siyah saçları bellerinde bitiyordu. Her iki kadın da altı parmaklı ayaklarının üstünü örten dökümlü gri bir elbise giymişti. Arkalarında, koyu renkli bir tutam saçla süslenmiş kuyruklarının görünmesi için küçük bir yırtmaç açılmıştı.

"Ne yapıyorsunuz siz?" Bana yaklaşıp giysilerimi çekiştirmeye başladıklarında telaşla sordum; biri diz çöküp botlarımı çıkarırken, diğeri pelerininin parçalarını omuzlarımdan itiyordu.

"Bizi *Vorakkar* gönderdi," dedi kadınlardan biri evrensel dilde, botlarımın bağını çözmeye çalışan. "Uzun yolculuğunuzdan sonra yıkanmanızı rica ediyor."

Yanaklarım kızarıırken, "Yani sipariş mi?" diye mırıldandım. "İhtiyacım yok."

En son banyo yapmayalı dört gün olmuştu. Köyümüzde su çok değerliydi ve gereksiz yere israf edilmezdi. Banyo küvetindeki sıcak suya özlemle baktım ama yıkanmayı reddedersem sürü kralını birkaç günlüğüne uzak tutup tutamayacağımı merak ettim. Yeni hayatımla, yeni amacımla yüzleşmek için sadece birkaç gün.

"Bir tanesine ihtiyacın var," dedi dişi, sanki çok açılmış gibi dudaklarını büzerek. "*Vorakkar*'a itaatsizlik edilmeyecektir, sen bile."

Bu ne anlama geliyor?

Tam tekrar itiraz edecektim ki dilimi ısırdım. Bu kaçınılmazdı, tıpkı adını hâlâ bilmediğim Horde Kralı ile olan nihai ilişkilerim gibi.

Cesur ol, dedim kendime, ve dayan. Birden aklıma bir düşünce geldi.

Sözümü yerine getirecektim ve belki de Horde Kralı sonunda benden bıktığında, köyüme, Kivan'a dönmeme izin verecekti. Belki de onu yeterince memnun edersem, bana merhamet eder ve borcumun ödendiğini düşünürdü.

Bu olasılığın zayıf olduğunu biliyordum. Mithelda bir kez daha aklımdan geçti. Köyümüze hiç dönmemişti ama onun da Horde Kralı'nın beni götürdüğü gibi aynı amaçla götürüldüğüne dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu.

Omuzlarım çökmüştü, karşı koymadan beni soymalarına izin verdim. Doğrusu, onlarla savaşamayacak kadar yorgundum, çok ağrım vardı.

Banyo küvetine girdiğimde içimi suçluluk duygusu kapladı... çünkü harikaydı ve ne Kivan ne de köyümdeki hiç kimse **böyle** bir şey yaşamayacaktı. Boğazımdan bir şaşkınlık iniltisi çıktı.

Beni utandırdı, çünkü daha önce hiç bu kadar sıcak su hissetmemiştim, ağrıyan kaslarımı gevşettiğini ve beni sıcak, rahatlatıcı bir battaniye gibi sardığını hiç hissetmemiştim.

Ancak acı beni de yaktı. İç baldırlarım saatlerce ata binmekten yara bere içindeydi ve su yaralarımı yatıştırdığında cehennem gibi acıyordu.

İki kadın ellerinde bezlerle banyo küvetinin yanında diz çöktüğünde gerildim. Bezleri sabunla köpürttüler, ama bana yaklaştıklarında hızlıca, "Bunu yapabilirim," dedim.

Beklediğim gibi, beni görmezden geldiler. Yanaklarımın alev alev yanmasına neden olan derinlemesine vuruşlarla beni tepeden tırnağa yıkadılar, el ve ayak tırnaklarımın altını bile ovdular. Siyah saçlarımı sabunla iki kez yıkadılar ve suyun kir ve tozdan ne kadar çabuk kahverengiye döndüğünü gördüm.

Dişilerden biri aniden çadırın kanatlarına doğru bir şeyler bağırdı ve beni sıçrattı.

"Kalk," dedi ve beni büyük bir kürk battaniyeye sardı. "Suyun değiştirilmesi gerekiyor."

"Ben temizim," diye itiraz ettim.

"*Nik*, suyun değiştirilmesi gerekiyor. Şu renge bak."

Ve böylece, küvet bu kez üç Dakkari erkeği tarafından taşınırken durdum, kirli suyu dışarı attıklarında geri döndüm ve daha fazla sıcak su kabının getirilmesini boğazım düğümlenerek izledim.

Ne büyük kayıp.

Banyo küveti tekrar dolduğunda, kadın bana tekrar içeri girmemi emretti ve bir kez daha fırçalandım. Ancak su temiz kalmıştı ve biraz rahat bir nefes aldım.

"*Piroki* yüzünden ağrın var mı?" diye sordu dişi aniden.

Onun gözleriyle karşılaştım. O kadar karanlıktı ki mumların yansımalarını görebiliyordum. Diğer kadın hâlâ benimle tek kelime konuşmamıştı.

"Py...pyroki?" Kelimeyi dilimde tuhaf hissederek sordum.

"Buran çiğ kalmış," dedi ve elindeki bezle suyun altına uzanarak iç uyluklarıma dokundu.

Farkına vardım. "Pyroki bu yaratıklar mı?"

Yaratıklar dediğimde gözleri kısıldı ama "Lysi. Pyroki." *Lysi* evet demek olmalı, diye karar verdim.

"Daha önce hiç binmemiştim," dedim usulca, "ya da buna benzer bir şeye."

"Vücudun zamanla alışacaktır," dedi bana basitçe. "Başını tekrar eğ."

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" Yeniden ortaya çıkıp bakışlarını yakaladığımda sormadan edemedim. Horde Kralı'nın tüm fahişeleri -ki birden fazla fahişesi olduğundan emindim- bu tür bir ilgi görüyor muydu?

Soru karşısında gözlerini kırıştırdı, göz kapakları altın rengine boyanmıştı. "*Vorakkar* seninle ilgilenme görevini bize verdi," demekle yetindi.

Kısa bir süre sonra çadırın kapağı geri itildi ve söz konusu sürü kralı ortaya çıktı.

İki kadın ayağa fırladı, başlarını eğdiler ama konuşmadılar. Banyo küvetinin içinde çırılçıplak donup kaldım. Kalp atışlarım boğazımdaki ritmini üç katına çıkarırken tüm hava odayı terk etmiş gibiydi.

"*Rothi kiv*," dedi karanlık sesiyle, gözleri beni banyo küvetinde buldu ve tuttu.

İki kadın, çamaşır bezlerini küvetin kenarına serdikten sonra hemen ayrıldılar.

Birdenbire sürü kralıyla yalnız ve çıplaktım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"K

alles, korkmuş görünüyorsun," dedi Horde Kralı. Sesi neredeyse alaycı geliyordu.

Banyo küvetinde kaskatı kesildim, öfkem yükseldi, ama bastırdım. Hâlâ üzerimdeki gücün onun elinde olduğunu ve onu kızdırmamanın en iyisi olacağını anlayacak kadar aklım başımdaydı.

Benden yana döndü, bu da beni bir anlığına rahatlattı ama bu daha önce fark ettiğim kapalı sandıklardan birini karıştırmak içindi. Banyo suyuna gömülüp, çıkık meme uçlarımı örttüğünden emin olduktan sonra çömelişini, bir şey ararken sırt kaslarının altın ışıktaki oynamasını dikkatle izledim.

Gözlerimin onda olması gerekenden daha uzun süre kalmasına izin verdim. Yeni ustam olması, görsel olarak ilgi çekici olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Saçlarındaki altın boncuklar ve sargılar parıldıyor, koyu tenini süsleyen altın renkli, kıvrımlı dövmeler parıldıyor, uzun ve derin yara izleri aklıma sorular getiriyordu ama bunları dile getirmeye cesaret edemiyordum. Güçlü, iri yarı, güçlü ve tehlikeliydi; çocukluğumdan beri duyduğum ibretlik bir masal ete kemiğe bürünmüştü.

Ayağa kalktığında, iri ellerinde ipek bir gece elbisesi olduğunu gördüm. Neredeyse şeffaftı ve bu da onun daha fazla parası olduğuna dair şüphelerimi doğruladı.

ona 'hizmet eden' bir kadından daha fazla. Yoksa neden özel eşyaları arasında bunu bulundursun ki?

Yaklaştığında öne doğru eğildim, çıplaklığımı korumak için dizlerimi göğsüme çektim ve temkinli bir şekilde ona baktım. Suyun daha önceki koyu kahverengi yerine şimdi berrak olmasına lanet ettim.

"Ayağa kalk," diye emretti.

Donakaldım. "Ne?"

"Artık temizsin. Ayağa kalk, *Kalles*."

Sadece sesinde değil, gözlerinde de bir meydan okuma vardı. Beni yine test ediyordu. Neden?

Köyümde bana cesur demişti. Aynı zamanda bana aptal da demişti. Belki de her ikisiydim çünkü bu meydan okuma omurgamı çelikleştirdi ve dişlerimi *gerdi*.

Yavaşça kollarımı dizlerimin etrafından çözdüm ve boğazımdaki gergin yumruyu yutkunarak geçiririrken ayağa kalktım. Bu gece beni alacak mıydı? Bu yüzden mi yıkanmamı istiyordu? Gece boyunca at sürmüş olsak da, kalçalarımın arası yara bere içinde olsa da ona hemen 'hizmet etmeye' mi başlayacaktım?

Sürü kralının bakışları çıplak bedenimde geziniyor, göğüslerimde, kalçalarımın kıvrımlarında ve bacaklarımın arasındaki koyu renkli saç tutamında duruyordu. Boğazının arkasından sert bir ses çıkardı ve bu beni sıçrattı.

"Dışarı çık," diye emretti, ancak sesi bir dakika öncesine göre oldukça derindi.

Kuru dudaklarımı yaladım ve emrettiği gibi yaptım, ancak kıcımdan keskin bir acı fişkirirken irkilmemi bastıramadım.

Sürü kralı sustu. "Ne oldu?"

Gururum bana "Hiçbir şey" dedirtti.

Gözleri kısıldı ve bileğimden tutarak beni kendisine doğru çekti. Ani hareket dişlerimi gıcırdatmama neden oldu ama beni çevirip inceledi.

Etimi gördüğünde Dakkari dilinde bir şeyler homurdandı, şüphesiz kıcımın kızarıklığını ve sonra beni çevirdi, bacaklarımın arasına, iç uyluklarıma baktı.

Yanaklarım utançtan alev alev yanıyordu. Daha önce hiç bir erkekle çıplak kalmamıştım, çocukken annemin beni ve kardeşimi birlikte yıkamasından beri. Vücudumu bu kadar özgürce açmaya alışık değildim, özellikle de dikkatli, sarı çerçeveli gözlerin önünde.

Parmak uçlarını kızarmış, acıyan etime değdirdiğinde nefesim kesildi ve sıçradım.

"Yapma," diye itiraz ettim, ondan uzaklaşmaya çalıştım. Ama kıvranmama rağmen beni sabit tuttu.

Sonunda bileklerimi serbest bıraktı. Beni tekrar yüzüne çevirdiğinde yüzü gergindi ve yedek bir kürk battaniye aldı, onu vücudumu kabaca kurulamak için kullandı, ancak kalçalarıma ulaştığında dokunuşu yumuşadı... ve aşağı.

Bu beni şaşırttı ama tek bir nefes bile alamayacak kadar gergindim, bu yüzden donmuş bir şekilde durdum.

"Bunu giy," diye emretti ve şeffaf gece elbisesini ellerime bıraktı.

Gözlerim büyüdü. "Ama... ama bu..."

Fark etmezdi. Onun önünde zaten çıplaktım. Hiç haysiyetim kalmamış gibi görünüyordu.

"Çıplak uyu o zaman," dedi devasa omuzlarını silkerek. "Bunu tercih ederim, *Kalles*."

Başıma geçirmek için çabaladım. Elime ne geçerse kabul ederdim. Üstelik temizdi ve muhtemelen tenimde hissettiğim en lüks eşyaydı. Malzemesi o kadar hafifti ki hava gibi hissettiriyordu, bu yüzden çiğ tenime sürtünmüyordu.

Yine suçluluk duygusuna kapıldım. Bu lükslerin kıymetini bilmemeliydim.

Bakışlarından kaçınmama rağmen sürü kralı beni inceledi. Sonunda, çadırda tabaklanmış hayvan derisiyle aynı malzemeden yapılmış gibi görünen pantolonunun bağcıklarını çözmek için kaykıldı.

Endişeli gözlerim onunkilere kaydı. "Ne yapıyorsun?"

"Yolculuktan sonra yıkanmam gerek," dedi bana, kalın bileklerindeki altın kelepçeler dışında çırılçıplak kalana kadar pantolonunu çıkardı. "Beni yıkayacaksın."

Yüzüm o kadar sıcaktan yandı ki gözbebeklerimin de kızarıp kızarmadığını merak ettim. Aktif bir şekilde kasıklarına bakmaktan kaçınıyor, gözlerimi boynuyla aynı seviyede tutuyordum.

Ama bu kaçınılmazdı. Banyo küvetine girdiğinde bir an gözüm ilişti ve ağzım köyümüzün etrafındaki toprak kadar kurudu.

Çok iriydi. Uzun ve kalındı, hemen altında ağır, esmer, dolu bir çuval sallanıyordu. Kökünün hemen üzerinde hafifçe çıkıntı yapan büyük bir çıkıntı vardı, bu insan erkeklerinde olmayan bir şeydi. Ve tıpkı vücudunda olduğu gibi... cinsiyetinin etrafında da iki karmaşık altın şerit dövmesi vardı. Biri sikinin dibine yakın, diğeri de yuvarlak başının hemen altında.

Karnımda korku birikmesine en çok neden olan şey ereksiyon halinde olmasıydı. O kadar sertti ki küvete girdiğinde siki gergin karnına doğru sallanıyordu. Ayrıca mükemmel bir şekilde yontulmuş arka tarafına, kalçalarının üzerinde çıkıntı yapan güçlü kuyruğuna bir göz attım.

Arkasına yaslanıp tamamen ılık suya gömüldüğünde inledi, sesi garip bir şekilde erotikti. Gözleri kısa bir süreliğine kapandı, kolları küvetin kenarına dayandı, küvetin boyutu belli ki bir Dakkari erkeği içindi, çünkü tam oturuyordu.

Duruma rağmen, o gece olanlara rağmen, *pirokiye* binmekten duyduğum acı ve yorgunluğa rağmen... kalp atışlarım onun şehvetli görüntüsü karşısında tekledi.

Zorlukla yutkundum, gözlerimi kaçırdım, onu çekici bulduğum için utancım göğsümün derinliklerinde yanıyordu. Neredeyse kardeşimi öldürüyordu.

beni fahişesi olarak gördü. Bunu hatırlamam gerekiyordu.

Sesi beni zıplattı. "Yıka beni, *Kalles*. Bana hizmet edeceğine söz vermiştin, değil mi?"

Yavaşça küvetin yanına diz çöktüm, ağrıyan yerimi görmezden geldim. Dakkari kadınlarının üzerimde kullandığı yıkama bezlerinden birini aldım ve ıslatmak için hızla suya daldırdım.

Sonra derin bir nefes alarak, dişilerin benim üzerimde kullandıkları etkili hareketleri taklit etmeye çalışarak cildini yumuşattım. Aksi takdirde, onu yıkamak çok mahrem hissettiriyordu.

Böylece, sert, hızlı dairelerle omuzlarını, kollarını yıkadım, kampa giderken biriken kiri temizledim. Neyse ki gözleri kapalıydı ve hareketsiz kaldı. Bu bana suyun altını yıkamak, göğsünü, karnını silmek için cesaret verdi. Sırtını yıkayabilmem için hafifçe kalktı.

Ama işim bittikten sonra belden aşağısını yıkamak kaçınılmaz görünüyordu.

Aletinin üzerinden hafif bir geçiş yaptığımda hafifçe homurdandı. Dudağımı ısırdım, başka tarafa baktım ve sonra uzun, kaslı bacaklarına doğru ilerlediğimde sessiz bir rahatlama nefesi verdim.

"Rahatla, *kalles*," diye mırıldandı. Ona bakmaya çalıştığımda gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm, ağır ağır kapanıyordu. "Bu gece seni sikmeyeceğim."

Sözleri karşısında vücudum gerildi, ancak o gece için 'görevlerimden' kaçtığım için rahatladığımı da hissettim. O kadar kaba, o kadar gerçekçi söyledi ki.

Her zaman Dakkarilerin barbarlar gibi olduğunu duymuştum; sevişmekten, hayvanlarına binmekten ve masum yerleşimlere savaş açmaktan başka bir şey yapmayan ilkel varlıklar.

İçimden bir ses bana gerçek olmayan şeylerle beslendiğimi söylüyordu. En azından kısmen. Dakkari'de çocukluğumdan beri duyduğum masallardan daha fazlası vardı; tam da bu kampın, ordularla birlikte seyahat eden kadınların ve çocukların, sürü kralının zevk alıyor gibi görüldüğü nazik lükslerin kanıtladığı gibi. O çadırdaki hiçbir şey bana onun ilkel bir barbar olduğunu söylemedi.

Ama yine de...

Beni bunu söylemeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama ona şöyle dedim: "Beni suçlayabilir misin? İçeri girdiğin anda yere serilmeyi bekliyordum. Kabul ettiğim şey buydu, değil mi?"

Kelimeler dilimden döküldüğünde kendime lanet ettim.

Boğazının arkasından bir ses çıkardı. "Bana cazip fikirler verme, *Kalles*."

Bu beni şaşırttı. Sözlerinin arkasında hiçbir zehir olmadan söyledi.

Saçlarını yıkamaya başladım. Kaba görünmesine rağmen şaşırtıcı derecede yumuşaktı ve sabun kaplı parmaklarımı saçlarından geçirerek kirleri temizledim. Saçları temizlendikten sonra, sürü kralı son bir kez duruladı ve ardından küvetin içinden kalktı, vücudundan sular süzülüyordu.

Bana baktı, muhteşem bedeni sergileniyordu, siki hala önümde sertti. Ben de şeffaf kıyafetimle onun önünde diz çöktüm.

Çenesi titredi ve hırlayarak başka tarafa baktı. Küvetten çıktı, Dakkari dilinde girişe doğru seslendi ve aynı üç erkek ortaya çıktığında nefesim kesildi, banyo küvetini o kadar hızlı çıkardılar ki neredeyse çıplak bedenimi onlardan koruyacak zamanım bile olmadı. Baktıklarından değil. Gözlerini kaçırdılar.

Sürü kralının kendi çıplaklığı konusunda hiçbir tereddüdü yoktu ve çadırın yan tarafındaki çelik bir rafın arkasına örtmeden önce kullandığım aynı kürkle kurulandı.

Tekrar yalnız kaldığımızda, mütevazı göğüslerimi saklamak için kollarımı etrafıma sararak ayağa kalktım. Ancak saçlarım ıslaktı, kumaşı ıslatırken damlıyordu ve vardiyanın bazı kısımları vücuduma yapışyordu.

Bana yaklaştığında gerildim ve çadırdaki sıcağa rağmen titredim, meme uçlarım koluma çarptı.

Kollarımı çözdü, yanlarıma yerleştirdi ve köyüme baktığı gibi vücudumun ön tarafına baktı. Sanki her yerimi görebiliyordu. Sanırım görebiliyordu da.

Gerginlik, en azından benim açımdan, aramızdaki havayı kalınlaştırdı.

"Bu gece seni bir canavar gibi yere sermek niyetindeydim," d i y e mırıldandı birden. "Yolda giderken başka bir şey düşünmedim."

Keskin bir nefes aldım.

"Sen iyileşene kadar bekleyeceğim," dedi sonunda. Bu beni şaşırttı.

Bana bakış şekli... Daha önce hiçbir erkek bana böyle bakmamıştı. Çaresizlik içinde, aramızdaki mesafeyi korumak için beceriksizce bir girişimde bulunarak bana dokunmak için elini uzattığında, aceleyle sordum, "Dakkari insanları sık sık fahişe olarak alır mı? Kendi dişilerinizin bu amaç için yeterli olacağını düşünüyorum."

Sürü kralı sustu ve çok ileri gidip gitmediğini merak ederek kanım kulaklarıma hücum etti.

Sessizlik aramıza yayıldı.

"Benim fahişem olacağına inanıyor musun, *Kalles*?" diye sordu sonunda.

Şaşkınlıktan kaşlarım çatıldı ve dudaklarımı yalayarak "Kastettiğin bu değil miydi?" dedim.

Sürü kralı küçük ve karanlık olmasına rağmen sırttı. Yine de nefesimin kesilmesine neden oldu.

"*Nik*, benim fahişem olmayacaksın," diye homurdandı, sesi derinleşiyordu. Parmak uçlarını çakıllı meme ucunun üzerinde gezdirdikten sonra ellerimi titretecek şekilde ileri geri oynattığında nefesim kesildi, vücudum gerildi, bu yabancı ve yeni bir histi. "*Nik*, sen benim *kassikari*'m olacaksın. Sen benim *Morakkari*'m olacaksın."

Diğer meme ucumu okşamaya devam ederken kafam bulanıklaştı ama kıvranmaya çalıştığımda kuyruğu belime dolandı, beni hızlı ve sıkı bir şekilde tuttu, gücüyle beni şaşırttı.

"Ne... Bu da ne?" Odaklanmaya çalışarak sordum.

"Seni eski yöntemlerle, eski Dakkari geleneğiyle sahipleneceğim," dedi ve bu beni daha da şaşırttı. "Benim fahişem olmayacaksın, *Kalles*."

Sen benim kraliçem olacaksın."

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

W Ertesi sabah uyandığımda Horde Kralı gitmişti.
Gelişmekte olan itibaren a huzursuz Uyu,
I keçe Hatta önceki geceden
daha bitkin bir haldeydim. Ve ben yerimi değiştirdiğimde
Bacaklarım, geniş yatakta dönerken tısladım. Acı daha da şiddetliydi.

Zekice doğruldum ve boş, karanlık, kubbeli çadırın etrafına bakındım. Gittiğini zaten biliyordum, sabahın erken saatlerinde yataktan kalktığında kısa süreliğine uyanmıştı ama bu sessiz alanı temkinli bir şekilde taramamı engellemedi.

Gerçekten yalnız olduğuma ikna olduğumda, küçük bir nefes verdim, hala nemli olan vahşi saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım, zihnim dün geceki olayları yeniden canlandırdı.

Zayıf bedenimi örten kürk battaniyeyi çekiştirdim. Bana onun kraliçesi olacağımı söylemişti.

*Onun
kraliçesi.*

Fahişesi değil.

Doğrusunu söylemek gerekirse, belki de Dakkari için ikisi de aynıydı. Dün geceki itirafından da anlaşılacağı üzere hâlâ bedenime erişmeyi bekliyordu. Ama aynı zamanda eski Dakkari geleneğine göre beni sahiplenmekle ilgili bir şeyler de söylemişti, her ne demekse.

Ve sonrasında onu sorgulamama izin vermedi.

Bana '*kassikari*'si olacağımı söyledikten sonra beni yatağına götürdü, vücutlarımızı kürklerle örttü ve uyumamı söyledi. Gergindim, cevaplar bekliyordum, ama o bu konuda sessiz kaldı, sadece yanıma uzandı, uzun, çıplak tarafı benimkine değdi. Sonra uyudu, nefes alış veriş yavaş bir ritim tutturdu. Bir an uyanıktı ve bir sonraki an dünya için ölüydü.

Şimdi, o gitmişti.

Dakkar'ın bir sürü kralının gün boyunca ne yaptığı hakkında hiçbir bilgim yoktu. Başka bir '*devriyeye*' mi çıkmıştı? Kampta bir yerde miydi? Sandıklarında sakladığı hazineler gibi hazineler alarak başka bir masum yerleşime baskın mı yapıyordu? Diğer fahişelerinden biriyle birlikte miydi?

Sorular ve daha fazla soru zihnimde çılgılık atacağımı düşünene kadar birikti. Dünkü olaylar sonunda beni yakalamıştı ve gün ışığında, yeni hayatımın ilk gününde... Umutsuzluk hissettim. Umutsuzluk hissettim. Kardeşimi görmeyi, köyümün sessiz yolundan çalıştığım terzi başının evine yürümeyi, köy kapılarının hemen ötesindeki tanıdık tepeleri görmeyi arzuluyordum.

Yine de oradaydım. Tek başıma, bir sürü kralının kubbeli çadırında, hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim bir halkın arasındaydım.

Kürkleri iterek uyluklarımın arasına baktım ve önceki geceden daha da kırmızı olduklarını gördüm, hassas deri sıyrılmış ve çığ kalmıştı. Etime dokunduğumda acıdı ve evrendeki tüm tanrı ve tanrıçalara bir daha o canavarlardan birine binmek zorunda kalmamak için dua ettim.

Kendi kendime itiraf ettim, bu belki de kılık değiştirmiş bir lütuftu. Ne de olsa Horde Kralı ben iyileşene kadar bedenimi talep etmeyeceğini söylemişti.

Beklenmedik ertelemesini nasıl karşılayacağımı bilemedim. İstemeye istemeye de olsa bunun için minnettardım, ancak geri ödememi tam olarak yapmamı beklemesinin an meselesi olduğunu biliyordum.

Çadırın kapağı açıldığında sıçradım, başım bir anda yukarı kalktı.

Bir kadın belirdi, dün gece benimle konuşmuş olan kadın. Onu benimle konuşmamış olan diğeri takip etti. İkisi de hâlâ gri vardiyalı elbiselerini giymişlerdi, saçları sırtlarından aşağıya doğru düzgünce örülmüştü. İçlerinden biri altın işlemeli beyaz kemik bir tepsiyi dengede tutuyordu; tepsinin içinde küçük, dumanı tüten taze et ve et suyu kaseleri vardı.

Ağzım sulandı, midem guruldadı. Dün sabahtan beri bir şey yememiştim, Kıvan ekin tarlamızı ateşe vermeden önce.

Bu daha dün müydü? Sanki haftalar önceydi.

"Gel ve ye *Missiki*," dedi Dakkari dişisi, tepsiyi sürü kralının sandıklarının yanındaki alçak bir masaya bırakarak. Sandalye yoktu, sadece yerdeki minderler vardı. "Gücünü topla."

Yiyeceklere baktığımda çaresiz bir açlık hissettim. Beş ayrı küçük kâse tepsiyi dolduruyordu. Bir kasede kızarmış et, diğerinde kurutulmuş et vardı. Birinde kremsi, dumanı tüten ve çadırı lezzetli bir aromayla dolduran bir et suyu vardı. Bir diğerinde bir çeşit kök sebze, sonuncusunda ise koyu mor renkli, kabarık bir tahıl vardı.

Yıllardır tek seferde yediğimden daha fazla yiyecek vardı. Uranya Federasyonu tayınlarına et eklediğinden beri et yememiştim ama bu iki yıl önce sona ermişti. *Taze et*... Hiç yememiştim. Dakkar'da izin verilmeyen bir lükstü. *Onların* av hayvanlarını avlamamıza izin verilmiyordu.

Kendi annem bize taze et vermek isterken ölmüştü. Açlıktan ölüyorduk ve o da çaresizdi. Buz gibi karda yatan, parçalanmış ama hâlâ hayata tutunmaya çalışan annemin anısı midemi bulandırıyor.

"Aç değilim," dedim, o anıyı unutup gözümü yemekten ayırarak.

İki kadın birbirlerine baktı. "Yemek yemezsen *Vorakkar*'ın hoşuna gitmez. Yemelisin, *Missiki*."

"Umurumda değil," dedim. Huysuzluk ettiğimi biliyordum, ama et yeme düşüncesi, böylesine cömert bir yemek yeme düşüncesi, kendi kardeşim, kendi

köyü, açlık beni hasta etti.

Belli ki onları şaşırtmışım çünkü dişi taktik değiştirdi. "Daha sonra yiyebilirsiniz. Seni giydirelim."

Ne amaçla? Sormak istedim. Horde kralının yatağında çıplak da kalabilirdim. Beni istediği yer orasıydı, değil mi?

Dur dedim kendime. Somurtuyordum, kendim için üzülüyordum. Onlar sadece kendilerine verilen görevi yerine getirmeye çalışıyorlardı. İtaat etmezsem cezalandırılacaklar mıydı?

Başımı sallayarak, bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallarken hareket etmemi zorlaştıran keskin acıyı yuttum.

"Ah, *Missiki*," dedi dişi, kalçalarımın arasındaki kızarıklığı görünce yüz hatları buruştu. Dakkari dilinde, hemen çadırı terk eden diğer dişiye bir şeyler söyledi. "Yıkanmak ister misin? Faydası olur mu?"

Kaşlarım çatıldı. "Daha dün gece yıkandım." Bu kadar erken bir zamanda tekrar yıkanmak su israfı gibi görünüyordu. Ama tabii ki Dakkari'nin elinde muhtemelen sonsuz kaynak vardı. Ne de olsa burası onların gezegeniydi.

Dişi kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Bunun yerine, diğer dişinin içeri girdiklerinde taşıdığı bohçaya gitti ve onu açtı.

"Bu etinizi tahriş etmez," dedi, kısa bir etek ve ardından tamamen çok kısa görünen bir üst tutarak.

Kıyafetin ne kadar açık olduğunu düşününce yanaklarım kızardı. "Şey, ben geldiğim kıyafetleri tercih ederim."

Kadın burnunu kıvrarak gözlerini kırıştırdı. "O paçavraları bunun üzerine mi istiyorsun?" Üst kısmı salladı ve ön kısmı süsleyen altın boncuklar müzikal bir şekilde şingırdadı. Ağır ama iyi yapılmış görünüyordu. O boncukları dikmenin ne kadar uzun sürdüğünü hayal bile edemezdim.

"Evet," dedim sinirlenerek. O 'paçavraları' uzun zaman önce kendim yapmışım.

"Temizleniyorlar *Missiki*," dedi basitçe. "Onlar geri gelene kadar bunu giymelisin."

Tam itiraz edecektim ki, sessiz olan diğer kadın elinde küçük bir kavanoz dolusu beyaz, sütümsü bir maddeyle döndü.

"O da ne?" Temkinli bir şekilde sordum.

"*Piroki* yanıklarınız için merhem. Etin iyileşmesine yardımcı olur, acıyı alır."

"Hayır," dedim hemen.

"*Nik*?" diye sordu kadın, belli ki reddettiğim için şaşkına dönmüştü. "Neden?"

"I..." Sözlerimi yarım bıraktım ama sonra ona gerçeği söylemeye karar verdim. Bunun başka bir yolu yoktu ve belki de bir dişi, hatta bir Dakkari bile beni anlayabilirdi. "İyileşene kadar bana dokunmayacağını söyledi."

Her iki dişinin de kafası daha da karışmış görünüyordu.

"Bundan mümkün olduğunca uzun süre kaçınmak istiyorum. Şu anda amacımın bu olduğunu bilsem de onunla seks yapmaya hazır değilim. Bunu kabul ettim," diye fısıldadım, ancak son kısmı daha çok kendime söyledim.

Sonunda kadının gözlerinde temkinli bir anlayış belirdi. Aslında utanmış görünüyordu ve dikkatini elindeki giysiye vererek boncukları sanki hayatı buna bağılmış gibi inceledi.

"Gel *Missiki*," dedi sonunda, gözlerini kaldırarak. "Seni giydireceğiz."

Onlar görevlerine devam ederken merhemden bir daha söz etmedi.

Dün gece horde kralının bana verdiği vardiyalı elbise çıplaklığımı zar zor gizlese de, giyinmeme yardım ettikleri şeye tercih ederdim.

Etek hayvan derisinden yapılmıştı, tıpkı bir gece önce Horde Kralı'nın giydiğine benziyordu. Ten rengindeydi, temiz yapılmıştı ve dikişleri etkileyiciydi. Ancak uyluğumun ortasına kadar geliyor, bacaklarımın büyük kısmını açıkta bırakıyordu. Eğilirsem, cinsel organımın teşhir edileceğinden ve açıkta kalacağından korkuyordum.

Altın boncuklu bluz da çok kısaydı, göbeğimin hemen üzerinde duruyor ve göğüslerimi sarıyordu. Neyse ki malzeme kalındı ve ön kısmı süsleyen boncukların bolluğu onların dış hatlarını gizlemeye yardımcı oldu. Ancak omuzlarımı ve kollarımı çıplak bırakıyordu. En kötüsü de yakasının kalın altın bir bantla tutturulmuş olmasıydı ve bu bant boynumun etrafını bir yaka gibi sarıyordu.

Çok kullanışsız, karmaşık, ince kayışları olan sandaletleri giymeme yardım ettikten sonra, Dakkari kadınları işlerinden memnun görünüyorlardı. Kendime baktığımda, yanaklarım utançtan kızardı çünkü kendimi her santiminde tutulan bir fahişe gibi hissediyordum. Yakalanmış ve teşhir edilmişim. Geriye kalan tek şey boyanmak ve saçlarımı düzeltmekti.

Kadınların bohçalarından küçük siyah ve kırmızı pigment kapları, beyaz bir kemik fırça ve yaldızlı saç tokaları çıkardıklarını gördüğümde, görünüşe göre sırada bu vardı.

"Hayır," dedim başımı sallayarak ve bir adım uzaklaştım. Üstümdeki boncuklar şingirdadı ve boynumdaki yaka çok sıkı geldi. "Bu kadar yeter."

Dakkari dişisi kaşlarını çatarak elindeki kozmetik ürünlere baktı. Kendi göz kapakları altın rengine boyanmıştı, zaten koyu olan gözleri simsiyah bir pudrayla çevrelenmişti. Bunların hiçbirini yüzümde istemedim.

"Lütfen," dedim, "sadece fırçayı bana ver. Saçımı tarayacağım ama tek istediğim bu."

"Yapacağım," dedi dişi sonunda, her ne kadar bundan pek memnun görünmese de, elindeki kozmetik kaplarını yavaşça bohçasına geri koyarken. "Size hizmet etmek benim için bir onurdur, *Missiki*."

"Benim adım Luna," diye bağırdım, o ezici his tüm gücüyle geri döndü, sesim kendi kulaklarıma keskin geliyordu. Kendimi hapsedilmiş, teşhir edilmiş hissediyordum. Hiçbir şey benim kontrolümde değildi. Hiçbir şeyin anlam ifade etmediği bir dünyaya düşmüştüm ve tek istediğim birinin bana gerçek *adımla* hitap etmesiydi. *Missiki-ne* demekse artık- *kalles* ya da *nekkar* ya da *kassikari* ya da *Morakkari* değil.

Luna.

Annemin bana verdiği isim. Irkımızın eski bir ismi. Eski bir isim.

Her iki Dakkari dişisi de gözlerini kırpıştırıp birbirlerine baktılar, oldukları yerde donup kaldılar ve kuyrukları arkalarında çılgınca sallanmaya başladı. Bir nefes verdim ve titreyen elimi yanaklarıma dolandığı için genellikle arkada tuttuğum dalgalı saçlarıma götürdüm.

"Size kendi adınızla hitap edemeyiz, *Missiki*," dedi dişi, sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Bu yasak. Tıpkı *Vorakkar*'a kendi ismiyle hitap etmediğimiz gibi."

Onunla aynı yatağı paylaşmış olmama rağmen hâlâ adını bilmiyordum. Onu yıkamış olmama, göğüslerimi okşamasına ve bana kraliçesi olacağını söylemesine rağmen.

Sessizlik uzadı ve kadınlar benim konuşmamı beklerken rahatsız görünüyorlardı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım sonunda. "Çıldırarak istememiştim."

Özür dilememe rağmen yine rahatsız görünüyorlardı. "Sen bizim *Missiki*'mizsin. Bizden özür dilememelisiniz. Size hizmet etmek için buradayız. Bu bize bir amaç veriyor ve *Vorakkar* tarafından bize bahşedilen büyük bir onur," diye tekrarladı dişi.

Bu iş bir yere varmayacaktı. Her ne sebeple olursa olsun, bu kadınlar bana itaat etmeleri gerektiğini düşünüyorlardı. İtaat *etmek istediler*.

Sessiz kadının eline aldığı fırçaya bakarak iç çektim. "Pekâlâ," dedim usulca. "Kozmetik yok ama saçımı tarayıp arkaya doğru tutturur musun?"

"*Lysi, Missiki*," diye nefes aldı dişi, görünüşe göre rahatlamıştı.

"En azından bana isimlerinizi söyleyecek misiniz?" Sonra yakındaki bir mindere oturarak sordum. "Yoksa bu da mı yasak?"

"Biz sadece *piki*'yiz. İsimlerimizi biliyor olabilirsin," dedi kadın, tereddütle, sanki sormamam gerekiyormuş gibi, sanki tuhafmış gibi. Gelenekler

bu kültürü öğrenmenin zor olacağını fark ettim. *Peki piki* neydi? "Benim gerçek adım Mirari."

Mirari, nihayet konuşan diğer kadına Dakkari dilinde bir şeyler söyledi, gözlerini kaçırmadan önce kısa bir an için gözlerimle buluştu ve yumuşak bir sesle "Lavi" dedi.

O zaman anladım ki sessiz kadın evrensel dili bilmiyordu, bu yüzden konuşmamıştı.

Başımı sallayarak onlara küçük, gergin bir gülümsemeyle karşılık verdim ve Lavi'nin saçlarını taramak için arkamda hareket ettiğini hissettim.

"*Piki* nedir?" Mirari'ye sordum.

Cevap verirken altın i nelerle oynuyordu, "Bizler... yardımcılar gibiyiz. Sürüyle birlikte seyahat eden çiftleşmemiş dişileriz. Sürü savaş larının eşlerine bu işlerde yardım ederiz."

"Sürü ile seyahat etmeyi *seviyor* musun?" Sorumun kırııcı olmamasını umarak sordum. Bana zor bir yaşam tarzı gibi gelmişti, sürekli hareket halinde, kalıcı bir kök yok.

Mirari dedi ki, "*Lysi*. Bir gün sürü gelini olmayı umuyoruz ve savaş ları bu şekilde çekiyoruz. S r lerde her zaman böyle yapılmıştır. Bir gün bizim de kendi *pikilerimiz* olacak."

Başımı salladım ama tam olarak anlamamıştım.

Mirari devam etti, sesinde bir heyecan vardı, ya da en azından benim heyecan olduğuna inand ım bir heyecan, "şimdi *Vorakkar* bize bu onuru verdiğine göre, kesinlikle yakında gelin olacağız. Tüm kalabalık bizi tanıyacak."

Bu "kraliçe" olayıyla mı ilgiliydi?

Aklımda sorular u uşsa da akılcıca davranarak çenemi kapalı tuttum. Doğrusu, cevapları bilmek istedi imden emin değildim. Bir yanım hâlâ Horde Kralı'nın seks konusunda ne kadar deneyimsiz olduğumu fark ettiğinde benden bıka a ını ve köyüme dönmeme izin vereceğini umuyordu. Ve eğer kastetti inden korktu um şey gerçekleşirse, geri dönmeme *asla* izin vermeyeceğini biliyordum.

Saçlarımı taramayı bitirdiklerinde kubbeli çadır sessizdi. Bundan birkaç dakika sonra Lavi saçlarımı ördü ve sonra karmaşık bir şekilde tutturdu, böylece yüzümden ve boynumdan uzak durdu.

"Şimdi yiyecek misiniz *Missiki*?" Mirari, Lavi'nin işi bittikten sonra, soğumuş olmasına rağmen hâlâ tepside duran yemeklere bir göz atarak sordu. "Şimdi acıkmış olmalısın."

Açlıktan ölüyordum. Ama yemek yeme düşüncesi karnımda asit yanmasına neden oldu. "Hayır," dedim başımı sallayarak.

Mirari önce yemeğe sonra da bana baktı. "Eğer yemek yemezsen *Vorakkar*'ın canı sıkılacak. Bize özellikle senin beslenmeye ihtiyacın olduğunu söyledi."

Gözlerimi kapatarak sordum: "Hiç acıktın mı Mirari? Gerçekten aç?"

Dakkari dişisi kendi adını kullandığım için şaşırılmış görünüyordu ama "Sabahları uyandıktan sonra, *lysi*" diye cevap verdi.

Başımı salladım ama o yine de soruma cevap vermişti. Ordular, Dakkar'ın dört bir yanına yayılmış yerleşim yerlerini ve köyleri saran açlığı hiç bilmiyorlardı. Elbette bilemezlerdi. Hayvanlarını taze etle besliyorlardı, bu da bana yedek etleri olduğunu söylüyordu. Onlar göçebeydi. Dakkar'ın dört bir yanında avlarının peşinden giderken, ölüm cezası nedeniyle yerleşim yerlerini bu fırsattan mahrum bırakıyorlardı.

Yabancı ırklar Dakkar'a otuz yıldan uzun bir süre önce yerleşmeye başlamış olsalar da biz hâlâ ekin üretmekte ve tatlı su bulmakta zorlanıyorduk. Toprak hakkında hâlâ temel bilgilere sahiptik. Tek bildiğimiz onu asla yok etmememiz gerektiği idi, yoksa Dakkari gelirdi.

Mirari birkaç dakika süren sessizliğin ardından Lavi'ye Dakkari dilinde bir şeyler söyledi. Lavi ayağa kalktı ve bir kez daha çadırı terk etti.

"Bugün ne yapmam gerekiyordu?" diye sordum, yorgunluk yine omuzlarıma çökmüştü. Ne zaman yutkunsam boynumdaki tasmayı hissediyordum.

Mirari beni inceledikten sonra, "*Vorakkar* seni sürünün arasına götürüp takdim edecekti," diye cevap verdi.

Beni takdim et.

Kivan'ın o anda ne yaptığını merak ettim. Ondan daha önce hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştım. Onu tekrar göreceğime dair söz vermiştim ama merak ediyordum... bu tutabileceğim bir söz müydü?

Nasıl hayatta kalacaktı? Terzilik işimden gelen kredilerim olmadan, erzak alacak kadar para biriktirebilecek miydi? Biriktirdiğimiz birkaç erzak paketi vardı ama o da ancak birkaç hafta yetecekti.

Keder boğazımı yaktı. Her zaman onunla ilgilenmiş, onu korumuştum. Şimdi yalnızdı, muhtemelen dünkü pervasız davranışları yüzünden köyde dışlanmıştı.

Çadırın kapağı tokatlanarak açıldı ve sürü kralı yüzünde gergin bir öfkeyle içeri girdiğinde irkilerek nefesimi içime çektim. Arkasında, dışarıda kalmasına rağmen Lavi'yi gördüm.

"*Rothi kiv, piki,*" diye homurdandı, sesi karanlık ve uğursuzdu.

Mirari başını eğdi ve aceleyle dışarı fırladı. Gidişini izledim, ihanet duygusu dudaklarımı birbirine bastırdı.

Beni Horde Kralı'na ispiyonladılar. O da çok *kızmıştı*.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALTINCI BÖLÜM

"Y "Yemek yemeyi reddediyor musun, *Kalles*?"
Sesi ölçülü ve kontrollüydü ama kafamda alarm zilleri
çaldıracak kadar da sessizdi.

Ona cevap vermedim.

O da bundan
hoşlanmadı.

Sürü kralı üç öfkeli adımla bana doğru yürüdü. Hâlâ minderin üzerinde diz çökmüş olmama rağmen, ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim. Ondan hâlâ korkuyordum, ne yapacağımdan emin değildim, gerçekten de hikâyelerini duyduğum o ilkel vahşi olup olmadığından emin değildim ama bu korkunun ortaya çıkmasına asla izin vermeyecektim.

Dünden farklı olarak, geniş, altın bir kemere bağlı dökümlü bir kumaştan başka bir şey giymiyordu. Önümde çömeldiğinde kalın çizmeleri gıcırdadı ve gevşek kumaşın altında sallanan sikine bir göz attım. Hâlâ göğsü çıplaktı, geniş kelepçeleri bileklerinde parlıyordu.

"Sen," dedi sessizce, "şimdi
yiyeceksin." "Neden?" Ben de aynı
şekilde sessizce tısladım.

"Yetersiz besleniyorsun," diye hırladı. "Ziyan olup gitmene izin vermeyeceğim."

"Köyüm ne yiyorsa, kardeşim ne yiyorsa onu yiyeceğim. Uranya Federasyonu tayınları ve daha fazlası değil."

Sürü kralı bir Dakkari laneti savurdu ve iri eli parlayarak yakamın hemen üzerinden boynumun yan tarafına dolandı. Gücü yadsınamazdı ve ona bakmak için başımı geriye yatırdığımda küçük, şaşkın bir nefes verdim.

"Artık sürünün bir parçasısın. Sürü ne yerse onu yiyeceksin!" diye hırladı, sarı gözleri parlıyordu. Öfkem artıyordu. Ne zaman köşeye sıkıştığımı hissetsem, savaşmaya başlıyordum.

"*Asla* sürünün bir parçası *olmayacağım*."

"Öylesin!" diye kükredi. "Benim *kassikari*'m olacaksın, karnını mirasçılarımınla dolduracağım, kraliçem olacaksın ve *sana söylediğimde yiyeceksin*!"

Nefesimi içime çektim, öfkem içimde zonkluyordu, tısladım, "Yoksa *Ne?*"

Daralmış gözlerine karanlık bir şey geldi. Elini boğazıma dayadı ve hırıltılı bir sesle, "Eğer yemek yemeyi reddedersen, bunu bir hakaret olarak kabul edeceğim. Küçük köyünüze döneceğim ve dün gece yapmam gerekeni yapacağım. Kakkari'nin intikam olarak kardeşinin dökülen kanıyla ziyafet çekmesine izin vereceğim."

Dondum kaldım. Beni tehdit ediyordu, kardeşimin hayatını koz olarak kullanıyordu.

Ancak bu yolu seçerse beni kaybedecekti ve bir sebepten ötürü beni istiyordu. Dakkari'nin bir kralı *beni* istiyordu ve ben de bunu kendi avantajıma kullanabilirdim.

Gözlerimi kısarak blöfünü gördüm.

"Yap o zaman," dedim usulca, boynumu eline daha da bastırarak, dizlerimin üzerine yükseldim, böylece göz hizasına geldik, *piroki* sürmenin verdiği acıyı görmezden geldim. Ben hareket ettikçe üstümdeki boncuklar sallanıyordu. Horde kralı sustu, ben konuşurken gözleri dudaklarıma kaydı, "Ama eğer yaparsan, tanrıçan üzerine yemin ederim ki bir daha *asla* yemek yemeyeceğim. Burada öleceğim ve öbür dünyada kardeşim ve annemle yeniden bir araya geleceğim. *Hiçbir şey* beni daha mutlu edemez."

Sürü kralının burun delikleri alevlendi.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan beni belimden yakaladı ve ayağa kaldırdı, alçak masanın üzerindeki yemek tepsisine doğru yürüdü.

Nefesim kesildi, ona karşı mücadele ettim, bu sırada eteğim yukarı kalktı. Kıvrandıkça kalçalarım birbirine sürtünüyordu ama sert acı umurumda değildi. Şu anda değil. Tutuşuna karşı mücadele ederken boğazımdan küçük, sinirli ve hayvansı çaresiz sesler çıkıyordu.

Ama o kımıldamazdı. Bir dağ gibi.

"Yeter!" diye bağırdı ve ikimizi de masaya bıraktı. Arkamda manevra yaptı, bacaklarımı kendi bacaklarıyla sıkıştırdı, kollarımı hareket edemeyecek hale gelene kadar yanlarımda tuttu, ama yine de mücadele etmeye devam ettim, enerji buldum ve içimde yakıt tutmam *gereken* bir ateş buldum. Ne olursa olsun.

Niyetinin ne olduğunu anladığımda gözlerim büyüdü. "Buna cüret edemezsin," diye tısladım.

"Eğer yemeyeceksen," diye homurdandı, "o zaman seni *kalles* yapacağım."

Tabaklardan birinden bir parça kurutulmuş et koparmasını hayal kırıklığıyla izledim. Hemen dudaklarıma bastırdı ama ben dişlerimi sıkarak onları birbirine kenetledim ve yüzümü yana çevirdim. O da beni takip etti ve yüzümü diğer tarafa çevirdim.

Ve devam etti. Ona karşı ne kadar savaşmaya devam ettiğimi bilmiyorum ama çok geçmeden yoruldum. Çok fazla enerji harcıyordum, zayıflamış kaslarım onun tutuşuyla savaşırken ona karşı zorlanıyordu.

"İnatçı *kalles*," diye hırladı. "Gerekirse seni vahşi bir *piroki* gibi kırarım."

Deneyebilirsin, diye aklımdan geçirdim ama dişlerimi sıkmaya devam ettim.

O da giderek daha fazla hayal kırıklığına uğruyordu ve ben de dayanabildiğim kadar dayanıyordum. Aklımda, artık yemekle ilgili bile değildi. Çok daha fazlasıydı ve başarmasına izin veremezdim. Vermeyecektim.

Kucağımın altında bir şeyin sertleştiğini hissettiğimde bile, başımı sabit tutmak için kuyruğunu kullandığında bile, efordan nefes nefese kalmaya başladığımda bile, yine de savaşım.

Sonunda sürü kralı elini bıraktı ama beni sabit tutmaya devam etti. Bu savaşı kazandığımı düşünerek içimden bir rahatlama geçti. Ve eğer bir savaşı kazanabilirdim, diğerini de kazanabilirdim.

"Görünüşe göre bugün kendini çok daha iyi hissediyorsun, *kalles*," dedi sonunda, sesinde tamamen farklı bir şey vardı. Burun deliklerimden keskin bir nefes çekerek, pozisyonumuzu değiştirdiğinde, bacaklarımı kendi bacaklarıyla daha geniş bir şekilde ayırdığında, güçlü, esnek kuyruğunu kollarımı sarmak ve onları yerinde tutmak için kullandığında karnımda korku biriktiğini hissettim. Serin havanın cinsel organıma hücum ettiğini hissettim ve aşağı baktığımda eteğimin beni zar zor gizlediğini gördüm. "O zaman yemeği unutam." "

Diğer eli açıkta kalan cinsel organımı kavradığında telaşlı, boğuk bir ses çıkardım. Dudağımı ısırarak, parmaklarından biri yarığımı okşayıp etimle alay ettiğinde mücadeleme devam ettim.

Kurutulmuş eti hâlâ diğer elinde tuttuğunun ve görüş alanımın hemen kenarında gezindiğinin farkındaydım. Savaş bitmemiştii, sadece öncekinden çok farklı yöntemler kullanıyordu. Bu beni sinirlendirdi ve kaçmak için çaresiz bıraktı.

"*Lysi*," diye tısladı, "beni acıtıyorsun, *kalles*." *Dur*,
diye bağırdım içimden, *lütfe dur*!

Ama yavaşça, neredeyse durgun bir şekilde kalçalarımın arasını okşamaya devam etti. Klitorisimi buldu, parmağının sert pediyle bastırdı ve yuvarladı.

Ve tanrı yardımcım olsun... Hain bedenimin onun şaşırtıcı derecede nazik, uzman ve keşfedici dokunuşuna karşılık verdiğini hissettim.

Hayır, hayır, hayır!

İnleyerek mücadeleme on kat devam ettim, kafesteki bir hayvan gibi bacaklarını tırmalamaya çalıştım, boğazımdan boğuk sesler çıkıyordu.

Ama o hiç durmadı. Ben de asla pes etmedim.

Kısa süre sonra panik içime çöktü, nefesim kesildi, kalçalarımın arasında yükselen baş döndürücü zevke karşı savaşmaya çalıştım.

Kulağıma, "Beni tahrik ediyorsun, *kalles*" diye fısıldadı. Ardından karanlık bir kıkırdama geldi ve yanaklarımın aşağılanma ve utançla ısındığını hissettim. "*Vok*, buna ihtiyacın var. Benim de buna ihtiyacım var, *kassikari*."

Gittikçe artıyordu, sıcaklık gittikçe artıyordu. Bundan sonra ne olacağından korkuyordum.

Sonunda, çaresiz, "*Dur*" diye yalvardım.

"Ne var, *Kalles*? Sizi duymadım." "*Lütfen*,
st-"

Kurumuş et parçasını açık dudaklarımın arasına soktu.

İnançsızlığım içime işledi ama o ağzımı birbirine kenetleyemeden tükürdüm, yine de lezzetli tadı dilimde patladı ve mideme daha fazla açlıkla kramp girmesine neden oldu. Ama buna alışmıştım.

Sürü kralı karanlık bir hayal kırıklığıyla homurdandı ve beni tamamen serbest bırakarak ayağa kalkabilmek için beni ileri doğru itti.

Saçımdaki tokalar düşmüştü, Lavi'nin tüm emeği yok olmuştu ve sersemlemiş bir halde ona baktığımda kaçan bir tutam saçı geri ittim. Yüz ifadesi gök gürültüsünü andırıyordu ama aleti üzerini örten kumaşı yırtıyordu. Arkasında kuyruğu tehlikeli bir şekilde ileri geri sallanıyordu. O kadar iriydi ki, görkemli çadırın tüm alanını kaplıyor gibiydi.

"Aç git o zaman, *kalles*. Bu senin seçimin," diye homurdandı. "Bugün dinlen. Çünkü bu gece döndüğümde bana söz verdiğin şeyi alacağım. Belli ki gücünü geri kazanmışsın ve amcığına sahip olmak için bir gece daha beklemeyeceğim."

Ona ters ters bakarken kalbimin boğazımda düğümlendiğini hissettim.

Sürü kralı döndü ve çadırdan dışarı çıktı, çadır kapanmadan önce kısa, kör edici bir güneş ışığı parçasının içeri girmesine izin verdi. Sonra bir kez daha karanlık oldu. Dışarıda, ayak sesleri geri çekilmeden önce Dakkari dilinde bir şeyler havladığını duydum.

Yalnız başıma, alçak masanın üzerindeki soğuk yemeğe, tükürdüğüm ve pelüş halının üzerine düşmüş olan kurumuş ete şaşkınlıkla baktım. Yavaşça yerden aldım.

ve kaseye geri koydu.

Vücutum hâlâ onun dokunuşuyla uğulduyordu. Bedenim bir yabancınkı gibi hissediyordu.

Aramızdaki savaşı kazanmış olabilirim ama hiçbir şey kazanmamış gibi hissediyordum.

Hepsi.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

L O gece Mirari ve Lavi beni kaçınılmaz olana hazırladılar.
Temiz olduğumu söylememe rağmen beni tekrar yıkadılar.
Doğal olarak Mirari ısrar etti ve tüm sürünün her gün yıkandığını söyledi,

Bu da bana büyük bir israf gibi göründü.

Banyodan sonra bana Horde Kralı'nın verdiği gece elbisesini giydirdiler; elbise çoktan temizlenmişti ama eski giysilerim hâlâ bana geri verilmemişti.

Piki saçlarımı sırtımdan aşağı yumuşak dalgalar halinde dökülene kadar taradı ve gecenin geri kalanında yanması için balmumu mumları ve kokulu yağ kaplarını yaktı. Çadır altın rengi bir ışığa bürünmüştü, hafif alevler titriyor ve sallanıyordu.

Nihayet ayrıldıklarında, Mirari o sabah getirdiği yemek tepsisini yanına aldı, kaşlarını çattı, belli ki dokunulup dokunulmadığını kontrol ediyordu. O öğleden sonra döndüklerinden beri bana yemek yemem için baskı yapıyor, yersem *Vorakkar*'ın ne kadar memnun olacağını söylüyordu.

Akıllıca, dilimi tuttum ve sonunda baskı yapmayı bıraktı, ancak midem her homurdandığında ve bana spekülatif, umutlu bir bakış attığında, kızarmamı sağladı.

O sırada yalnızdım, temiz, neredeyse çıplak, çadırın girişine bakan yatağın kenarında oturuyordum. O gün öğleden sonra, yalnız kalmam gerektiğine karar vermiştim.

Cesur, isteyerek ödediğim bedel buydu. Horde Kralı beni yatağında istiyordu ve ben de öyle olacaktım. Kardeşim onun merhameti sayesinde hayattaydı ve bana yemek yediremese de... bana bunu yaptırabilirdi.

Midemin düğüm düğüm olması önemli değildi - ve sadece açlığım yüzünden değil. Beni ikiye böleceğinden ya da sert davranacağından endişelenmem önemli değildi. Bakire olmamın, erkekler ve seks konusunda deneyimsiz olmamın bir önemi yoktu.

Dakkari şeytaniyle bir anlaşma yapmıştım ve sözümü tutacaktım.

Ağır ayak sesleri çadıra yaklaştı ve ben nefesimi içime çektim. Onu duydum, girişte konuşlanmış muhafızlara Dakkari dilinde konuşan o eşsiz derin sesini. Bir süre sonra ayak seslerinin geri çekildiğini, gece için görevlerinden alındıklarını duydum ve omurgam dikleşti, kalbim göğsümdeki atışını üç katına çıkardı.

İçeri girmesini beklerken bir an sessizlik oldu. Ama sanki kendini toparlıyormuş gibi ağırdan aldı ve aniden içeri daldı.

Çadırın karşısında gözleri benimkileri buldu, sarı irisleri önce küçüldü sonra genişledi. Tam boyuna doğru doğruldu, geniş omuzları ve iri cüssesiyle alanı yuttu.

O günkü öfkesinin gittiğini fark ettim. Yerini arzu, şehvet almıştı; köyümde pelerinimi kesip açarken yüzünde olan ifadenin aynısı vardı.

Haklıymışım. Garip bir nedenden dolayı, Horde Kralı beni istiyordu. Nedenini bilmiyordum.

Meme uçlarım şeffaf kıyafetimin altında daha da sertleşti ama neyse ki uzun saçlarım onları örtüyordu. Dikkatle, yırtıcı bir canavar gibi onu izledim, bir zayıflık var mı diye inceledim. Saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü, teni güneşte geçirdiği günden dolayı daha da ballı görünüyordu, yıldız çoktan batmış olmasına rağmen çıplak göğsünde hafif bir ter parıltısı vardı. Dakkar topraklarında devriye gezmediği günlerde ne iş yaptığını ilk kez merak etmiyordum.

Elleri kalçasındaki altın kemere gitti ve onu çözdü. Onunla birlikte cinsel organını koruyan kumaş parçası da gitti. Küçük bir *gümbürtüyle* çadırın zeminine bıraktı ve sonra çırlıçıplak kaldı, aleti çoktan sertleşmişti, esmer, koyu renkli torbası alçakta sallanıyordu.

O yaklaştığında küçük bir nefes çektim, ellerim bacaklarıma doğru seğirdi. Mirari'ye iyileştirici merhemden kalçalarıma sürmesini söylemişim, zira sürü kralının ilgisini geri çeviremeyeceğim aşikârdı. Acıyı dindirmeye yardımcı olmuştu, bunun için istemeden de olsa minnettardım. Bu işi kolaylaştıracaktı.

Köşede onu bekleyen taze, dumanı tüten bir banyo küveti olmasına rağmen, onu kullanmaya niyetli olmadığı açıktı. En azından şimdilik.

"*Leika,*" diye mırıldandı, beni yatağa geri iterken sesi tenimi okşuyordu, altımdaki kürkler kollarımı gıdıklıyordu. "*Rinavi leika, rei kassikari, rei Morakkari.*"

Sürü kralı kararlı bir çekişle, ben de onun kadar çıplak olana dek üstümdeki elbiseyi başımın üzerinden çekip yatağın yanına, yere bıraktı. Alışkanlıktan dolayı kollarımı hemen göğüslerimin üzerinde kavuşturdum ama bir an sonra onları çekip kollarımı başımın üzerine getirdi ve bileklerimi büyük bir avuç içinde sabitledi.

Beni yatağın ortasına, çıplak ve ona açık bir şekilde uzanacak şekilde ayarladı. Sonra üzerimde süründü, başını eğdi, sivri, karanlık dili dışarı fırladı, göbeğimden göğüslerimin arasına, köprücük kemiğime kadar tek bir çizgi yaladı. Nefesimi tutamadım.

"*Rinavi leika,*" diye tekrar mırıldandı, ama bu kelimelerin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Başını ikinci kez eğdi ve sonra göğüslerimden birini emmeye başladı, o sıcak dili sivri meme ucumun üzerinde geziniyordu.

Hain bedenim ona bir kez daha karşılık vermeye başladığında nefesim sığılaştı.

İçimde yabancı hisler savaşıyordu. Meme ucum dudaklarının arasında karıncalanırken baskı oluşmaya başladı ve dilini üzerinde gezdirerek göğüslerini değiştirdiğinde aldığım zevke karşı dişlerimi birbirine geçirdim.

Hayır, hayır, hayır.

Kendime buna izin vereceğimi söylemiştim. Ama bundan zevk almak istemedim. *Bu* bir ihanet gibi görünüyordu, gerçek bir ihlal gibi görünüyordu. Ona asla vermek istemediğim bir şeydi, bu tatmin.

Uzun bir günün ardından teninden yükselen misk kokusu burun deliklerime ulaştı. Toprak gibi kokuyordu, baş döndürücü ve sıcak. Terini kokladım. Beni tiksindirmek yerine başımı döndürdü.

Gözlerimi kapatıp her şeyi engellemeye çalıştığımda, vücudumdan aşağı doğru hareket ettiğini ve bu sırada bileklerimi başımın üzerinde serbest bıraktığını hissettim. Sert ve sıcak bir şey karnımı okşadı ve bunun onun siki olduğunu anladım.

Kalçalarımı araladığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Aşağı baktığımda, açılmış bacaklarımın arasında yattığını gördüm, başı açıkta kalan seksimden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Ama tereddüt etti.

Gözleri alt kalçalarımın çiçek açmaya başlayan koyu renkli morlukların üzerinde gezindi. İç baldırlarımın hâlâ ne kadar kırmızı olduğunu, derimin ne kadar yıprandığını gördü. Merhem işe yaramış olsa da, acının tamamen geçmesi, etin iyileşmesi birkaç gün daha sürecekti.

Sürü kralı boğazının arkasından bir ses çıkardı ama daha fazla tereddüt etmedi. Seksimin yarığını yavaşça yaladığında nefesimi tutabilmek için dudağımı ısırdım.

Derin zevk iniltileri, Dakkari dilindeki hırıltılı sözleri bedenimi gerdi. Altımdaki kürkleri kavradım ve kubbeli çadırın gölgelik kısmına, desteklerin tam ortada birleştiği yere baktım. Tam o noktaya odaklandım.

Ama o bana bunu bile vermedi.

"Bana bak, *kalles*," diye hırladı kalçalarımın arasından, parmaklarıyla alt dudaklarımı ayırdı. Serin havanın klitorisimin üzerinde dans ettiğini hissettim.

Söylediğini yapmak zorundaydım, bu yüzden bakışlarına karşılık verdim ama yüz ifademi dikkatle kapalı tuttum. Sarı çerçeveli gözleri benimkiler arasında gidip geldi ve sonra başını eğdi.

Bu kez, o sert, sivri diliyle klitorisimi ileri geri oynatarak açıktaki cinsel organımı yaladığında boğazımdan süzülen boğuk iniltiyi durduramadım.

İyi hissettirdi. Ve bundan nefret ettim. Hem nefret ediyordum hem de o kadar hoşuma gidiyordu ki, utancımdan gözlerimin dolduğunu hissettim. Şakaklarımda yuvarlanmadan önce biriktir ve başımın altındaki kürklerin üzerine düştüler. Hayal kırıklığının, fiziksel ihtiyacın, kederin, yeni hayatımdan duyduğum korkunun ve kafa karışıklığının gözyaşları.

Daha da kötüsü, tam o anda karnım guruldadı. Yüksek sesle.

Sürü kralı kalçalarımın arasında dondu kaldı.

Gözyaşlarıma zamanında engel olamadım. Bana baktığında onları gördü.

Sıcak alnını leğen kemiğimin üzerine indirmeden önce Dakkari dilinde fısıltıyla, acı dolu bir küfür savurdu. Kabaca üflediğinde nefesini tenimde hissettim, omuzları da onunla birlikte hareket ediyordu.

Bir an sonra, alçak yatağın kenarına oturmadan önce üzerimden yuvarlandı, yaralı sırtı bana dönüktü, o altın dövmeler parlıyordu. Aramızda sessizlik uzanıyordu ama hareket etmeye cesaret edemedim.

Sonunda sürü kralı ayağa kalktı.

"*Veekor, kalles*," diye homurdandı ve büyük ihtimalle artık ılık olan banyo küvetine doğru ilerledi. "Uyu."

"Ne?" Şok olmuş bir şekilde fısıldadım.

"Uyu," diye tekrarladı, küvete girdi, önceki geceki pozisyonunu aldı, gözlerini kapattı, kollarını kenara dayadı, başını gölgeliğe doğru eğdi.

Şaşkınlıkla onun keskin profiline baktım. Bacaklarım hâlâ iki yana açılmış, göğsüm kabarmış, yanaklarım gözyaşlarımdan ıslanmıştı. Kafa karışıklığı içimde savaşıyordu.

Yavaşça doğruldum ve yerdeki elbiseme uzandım. Elbiseyi başımın üzerine çekerek sürü kralına bir kez daha baktım ama gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördüm.

Yerine oturttuğumda ellerim titredi, sinirlerim hâlâ gergin, bedenim hâlâ onun dokunuşundan sıcaktı. Kendi tenimde bir yabancı gibi hissediyordum, duygularım karmakarışıktı.

Durdu, inanamayarak düşündüm.

Şu anda bedenimi alabilirdi ama durdu. Neden durdu?

Tereddütle banyo küvetinin içinde ona baktım. Yıkanmaya başladığında su damlıyordu, sabunu kaba bir bezle köpürttükten sonra cildini keseliyordu, bu benim önceki gece yaptığım bir görevdi.

Acaba... Acaba huzursuzluk hissetmiş olabilir miydi? Suçluluk? Gözyaşlarımı görmüş, karnımın hırıltısını duymuş ve durmuştu, oysa o kadar tahrik olmuştu ki seksimin tadına ilk baktığında inlemişti.

İşini bitirip banyo küvetinden çıktığında ben hâlâ yatakta oturmuş, dizlerimi göğsüme çekmiş, onun yaptıklarını düşünüyordum. Kurulanırken gözlerim ona takıldı ama tek bir kelime bile etmedi. Çadırın etrafında dolaşırken onu izlemeye devam ettim, balmumu mumların küçük alevlerini parmak uçlarının cızırtılı bir kıvrımıyla söndürüyordu, hala çıplak, *hala* ereksiyon halindeydi.

Sürü kralı yatağa geldi. Tıpkı bir önceki gece olduğu gibi, kürkleri etrafına ve bana doladı, çadırın kanatlarından içeri giren gece havasındaki hafif soğuğa karşı korundu.

Dün gecedен farklı olarak, yanına uzandığımda karanlıkta beni kendine doğru çekti.

Banyodan sonra teni şaşırtıcı derecede sıcaktı ve temiz kokuyordu, önceki gibi misk kokulu değildi. Nemli saçlarının uçları

Beni yanına yatırıp yüzümü boynunun sütununa doğru iterek çenesini şakağıma dayadı. Aletinin yerleştiğini ve karnıma baskı yaptığını hissettim.

Samimi kucaklaşmaya göz kırptım, geri çekilmek istemekle kabul etmek arasında kaldım. Daha önce hiç kimse tarafından bu şekilde kucaklanmamıştım.

Uzun anlar geçmesine rağmen ikimiz de henüz uyumadık.

Belki karanlık beni cesur kıldı, belki de yüzünü göremediğim, sadece sıcaklığını hissedebildiğim içindi ama fısıldadım, "Adını söyleyecek misin Horde Kralı?"

Geleceğim belirsizdi. En azından yakın geleceğimin ona bağlı olacağını biliyordum. Adını bilmem uygun olurdu, böylece ona 'Horde King' ya da 'Vorakkar' dışında bir isimle hitap edebilirdim.

"Dakkari hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi *Kalles*?" diye cevap verdi. Ses tellerinin alnımda titreştiğini hissettim.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim, neden isim gibi basit bir şeyin etrafında dolandıklarını merak ediyordum. "Ben bilmiyorum."

"Biri hariç, sürülerim arasında hiçbir Dakkari benim adımı bilmiyor," dedi bana. "Hiçbiri de bilmeyecek."

"Ben Dakkari değilim," diye belirttim.

Boğazının arkasından bir ses çıkardı. Bir an için eğlendiğini sandım. "*Nik, kalles*, değilsin."

Uzun süre bekledim ama sonunda ona *Vorakkar* demem gerektiğine karar verdim. Tıpkı diğer herkes gibi. Garip bir parçam bunda hayal kırıklığı buldu.

Bu yüzden sonunda "Sana kendi adımı iki şartla öneririm" dediğinde şaşırdım.

Merak ve ihtiyat beni "Bunlar ne?" diye sormaya itti.

"Sürümün duyabileceği bir yerde asla konuşmuyorsun," dedi. "Peki ya diğeri?" Ben sordum.

"Uyandığında yemek yiyeceksin."

Burun deliklerimden küçük, şaşkın bir nefes çektim.

Mantıken, *bir şeyler* yemeden birkaç gün daha geçiremeyeceğimi biliyordum. Ama yine de taze et yemeyi ve karnımı doyurmayı düşündüğümde omuzlarımda inanılmaz bir suçluluk duygusu hissediyordum. Bunun tadı nasıldı, nasıl hissettiriyordu?

Yavaşça, "Ben et suyu alacağım" dedim. Sürü kralı itiraz edercesine bir ses çıkardı ve ben de "Tayınlarımızda et suyu var. Onu yiyeceğim, başka bir şey yemeyeceğim."

"İnatçı *kalles*," diye mırıldandı. Ama derin bir iç geçirdi. "Sana verdiğim porsiyonun tamamını yiyecek misin?"

"Evet," diye fısıldadım. "Söz veriyorum."

Sürü kralı elini başımın arkasına bastırdı ve dudaklarının kulağıma değdiğini, kuyruğunun baldırımın etrafında kıvrıldığını hissettim.

"Arokan," diye mırıldandı usulca, kollarımın üzerinde tüylerim diken diken oldu. "Benim gerçek adım Rath Kitala'lı Arokan. Şimdi uyu, *kalles*."

Arokan.

Aklımda onun adı çınlarken istediği şeyi yaptım.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

W Uyandığımda Arokan yine gitmişti. Ama bu sefer yataktan çıktığını duymamıştım.

Gün ışığında, bir kısmı camdan süzülen kubbeli çadırın tepesinde, kürklerin üzerinde küçük ışık havuzları oluştururken, önceki gece olduğumdan daha da şaşkındım.

Kürkler çıplak bacaklarımı gıdıklıyordu çünkü gece boyunca vardiyalı elbisem yukarı çıkmıştı. Vücudumda gezinen dilinin sıcaklığını, kalçalarımın arasındaki hissini çok net hatırlayabiliyordum.

Durduğunda yokluğu.

Burun deliklerimden keskin bir nefes verdim.

Sürü kralı hakkında aklımda her ne düşünce varsa, üzerinde durmama gerek yoktu, bu yüzden onunla paylaştığım yataktan kalkarken onları zihnimden ittim.

İki *piki'm* çadırın içinde herhangi bir hareket işareti bekliyormuş gibi hiç tereddüt etmeden içeri girdiler. Mirari bir tepsi daha yemek taşıyordu ve Lavi'nin elinde de o sabah üzerimde kullanacaklarına hiç şüphe olmayan malzemeler vardı.

Sürü kralı benden bıkana kadar hayatım böyle mi olacaktı? Onun yanında uyumak ve gün boyunca bir çadırda kapalı kalmak, hiçbir neden yokken yıkanmak, giyinmek ve süslenmek?

Mirari selamlamak için başını hafifçe eğerek, "*Vorakkar* size bunu gönderdi," dedi. Tepsiyi dünkü alçak masanın üzerine koydu. Ancak bu sefer çok sayıda yemek kâsesi yerine dumanı tüten et suyuyla dolu tek bir kâse vardı. "Hepsini yemeniz gerektiğini ve yemezseniz... o zaman ona söylememiz gerektiğini söylüyor."

Dev bir kase et suyuydu.

Anlaşmamızı hatırlayarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Bana vereceği *porsiyonun tamamını* yemem karşılığında adını vereceğini söylemişti. Yalnız, porsiyonun normalde tayın paketlerimizde olandan dört ya da beş kat daha büyük olacağından bahsetmemiştii.

"Doğru," dedim usulca, bir elimi boş mideme bastırarak. Sonra içimi çekerek alçak masaya doğru yürüdüm ve bir minderin üzerine oturdum.

Kaseyi iki elimle tutup dudaklarıma götürürken Mirari göz ucuyla beni izledi.

Lezzet damağımda patladı, lezzetli ve iştah açıcıydı. Muhtemelen şimdiye kadar tattığım en iyi şeydi ve aldığım lokmayı yutarken sadece hafif bir suçluluk hissettim. Et suyunun beni bekleyen karnıma nasıl gittiğini, içimde nasıl bir yol açtığını hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapatıp biraz daha içtim ve tadının bu kadar güzel olmasından nefret ettim, tayınlarımızda verilen yavan, sulu çorbaya hiç benzemiyordu. Zengin, yağlı ve lezzetliydi.

Tüm kaseyi bitirmem sadece birkaç dakikamı aldı. Bitirdiğimde kendimi tok hissettim. Garip, yabancı, hatta rahatsız edici bir his. Midem patlayacakmış gibi hissettim.

Ama açlık gitmişti. Bu da bir şeydi.

Yemekten sonra, *piki*'nin dün yaptığı şeyi telaşsızca yapmasına izin verdim. Bohçalarından yeni bir kıyafet çıkardılar -son birkaç yıldır toplamda iki kıyafetim varken iki günde iki farklı kıyafet- tıpkı bir önceki kadar açık.

Tıpkı dünkü gibi altın yakalı bir üsttü, göbeğimi gösteriyor, kollarımı ve sırtımın büyük kısmını çıplak bırakıyordu. Etek asimetrikti, bir tarafı uzun, diğer tarafı kısaydı, o kadar kısaydı ki arka tarafımı zar zor örtüyordu. Ayağıma aynı sandaletleri geçirdim ve Lavi dün saçıma yaptığını yaptı.

Neyse ki Mirari kozmetik ürünlere dokunmadı ya da beni biraz kullanmam için ikna etmeye çalışmadı.

Tüm süreç boyunca sessiz kaldım. Mirari iç baldırlarıma merhem sürdüğünde bile.

Ancak, "İçerisi için biraz ister misiniz?" diye sorarken tereddüt etti.

İçeride mi? Düşündüm, kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı ve anladığımda yanaklarım alev alev yandı.

Bir önceki gece beni buna hazırladığına göre Arokan'ın dün gece benimle çiftleştiğini varsayıyordu.

Kızgın olduğumu ya da belki de çok sert veya çok büyük olduğunu düşündü. Boğazımı temizledim ve başımı salladım. "O... biz öyle bir şey yapmadık." Mirari gözlerini kırıştırdı. "Kara aya kadar bekleyecek mi?"

Kara ay mı?

"Bilmiyorum," diye yanıtladım, çünkü verilebilecek en kolay yanıt buydu. Arokan bana oradaki amacım hakkında çok az şey söylemişti. Ve bana söyledikleri beni korkutmuştu.

Dün bana yine onun kraliçesi olacağımı, karnımı tohumuyla dolduracağını ve beni mirasçılarıyla ağırlaştıracağını söylemişti.

İnsanların ve Dakkari'nin üreyebileceğini düşünüyor olmalı. Benim amacım bu muydu? Onun yetiştiricisi olmak mı? Neden bir Dakkari dışından miras almadı? Elbette bu daha kolay olurdu.

Mirari cevap olarak bir şey söylemedi ama ayağa kalkıp çadırdan ayrılan Lavi'ye Dakkari dilinde bir şeyler mırıldandı.

"Dakkariler yerleşim yerlerinden sık sık insan alırlar mı?" Yumuşak bir sesle sordum.

Mirari bana bakmak için başını salladı.

"Evrensel bir dil konuşuyorsunuz," diye yorum yaptım. "Diğerleri de öyle. Bizimle konuşmaktan başka ne amaçla?"

"İletişim kurmak için," dedi Mirari, sanki çok açılmış gibi. "*Dothik*'te yaşamış olanların çoğu bu dili konuşabilir. Artık Dakkar'da yaşayanlar sadece insanlar değil. Gezegenimizin ötesinde bile bu dil işe yarıyor."

"*Dothik*?" Ben sordum.

"Başkentimiz. *Dothikkar*'ın yaşadığı yer, kralımız."

Dudaklarım aralandı. "Topraklarınızda Horde krallarının hüküm sürdüğünü sanıyordum." "Öyle," diye yanıtladı Mirari. "*Dothikkar* başkentte kalıyor. O

diğer meseleleri, siyasi meseleleri ele alır. Kralımız bu rütbede doğdu. *Vorakkarlar* bunu hak ediyor. Onlar bizim koruyucularımız ve tedarikçilerimizdir, kendi başlarına ünlü krallardır."

Arokan'ı düşündüm ve 'bunu hak etmek' için ne yaptığını merak ettim.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum, Arokan'ın dün gece yorumladığı Dakkari hakkında da hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum.

Ama nasıl **y a p a b i l i r d i m** ki? Dakkari'yi sadece söylenti ve fısıltılardan biliyorduk, hiçbiri de iyi değildi.

"Dakkari neden isimlerini vermekten hoşlanmaz?"

Mirari gözlerini kırıştırdı ve altın boyalı göz kapakları parladı.

"İnanıyoruz ki," diye yavaşça başladı Mirari, "isimlerin üzerimizde gücü var. Dakkariler gerçek isimlerini kendileri için önemli olan ve bu gücü kötüye kullanmayacaklarına güvendikleri kişilere verirler. Ancak bazen isimler tam tersi bir sebeple, isim verdikleri kişiye saygı duymadıklarını göstermek için, bir hakaret olarak, onların gözünde önemsenmeyecek kadar düşük olduklarını göstermek için verilir."

Dudaklarım aralandı. Bu çelişkili kültürü nasıl anlayabilirdim *ki*? "Peki ya *Vorakkar*?" Yumuşakça sordum.

"Horde kralları kendilerine verilen isimleri özellikle gizli tutarlar," dedi Mirari. "Kimsenin bunu bilmesine gerek yok çünkü *Vorakkarlar* orduları üzerinde nihai güce sahipler. *Vorakkar'ın* gerçek adını bilmek ona hakaret etmek olur."

Ama bana adını verdi, diye düşündüm. Bir kase et suyu yeme sözümden başka bir şey için değil.

Anladığımı sanmıyordum. En azından tam olarak.

"Sana ve Lavi'ye sorduğumda seni kırdım mı?" Bilmek istediğim için sordum.

Mirari başını yana eğdi. "*Nik*. Sen bizim *Missiki'miz*, Sahibemiz ve yakında *Morakkari'miz* olacaksın. Size hizmet ediyoruz ve bunu yapmak bizim için büyük bir onur."

"Dakkari değil de insan olmama rağmen mi?" Yardım edemedim ama sordum.

Tereddüt etti. "*Vorakkar'ın* kararlarına saygı duyuyoruz. Onun sürüsünün üyeleri olarak bu bizim görevimiz."

Verdiği cevap beni biraz tedirgin etti.

"Ama burada olmama içerleyenler var mı?" diye sordum. Yine tereddüt etti. Bu bana bilmem gereken şeyi söyledi.

Bir an sonra, Lavi kalın çadır kapaklarını iterek ortaya çıktı. Ancak bir tanesini açık tutarak içeriye ışık girmesini sağladı.

"Gel *Missiki*," dedi Mirari, beni girişe doğru yönlendirerek. "Bu *Vorakkar* sizin için hazır."

Benim için hazır mısın?

Çadırdan dışarı adımımı attığımda güneş ışığı gözümü kamaştırdı. O gün hava mevsime göre alışılmadık derecede sıcaktı ve bu sıcaklığı çıplak bedenimde, tenime değen parmaklar gibi hissettim.

Çadırın ön girişinin iki yanında iki muhafız duruyordu ama bana bakmadılar. Bakışlarını kaçırdılar.

Arokan çadırdan biraz uzakta durmuş, köyüme gelen haberci Dakkari erkeğiyle konuşuyordu. Ses tonları

alçaktı ve dışarı adımımı attığım anda Arokan'ın bakışları benimkilerle buluştu.

Habercinin gözleri bana da kaydı ve dudaklarının birbirine yapışmasını izledim. Belki de benim orada olmama içerleyen Dakkari'lerden biriydi.

Arokan bir şeyler söyledi ve haberci yanından ayrılarak kısa bir mesafe ötedeki *piroki* ağılına doğru ilerledi. Sürü kralı bana yaklaştı ve onu gördüğümde omurgamda oluşan ürpertiye engel olamadım.... onun sıcaklığını ve kalçalarımın arasındaki dilini hatırlamama engel olamadım.

Dünkü gibi giyinmişti; cinsel organını örten, altın bir kemerle tutturulmuş ağır bir kumaş ve kalın çizmelerden başka bir şey giymemişti. Açıkta kalan omuzları ve göğsü güçlü Dakkari güneşinden bronzlaşmıştı, altın mürekkebin girift, kıvrımlı desenleri bana doğru ilerlerken parlıyordu.

Söylentilerden duyduğum barbar Dakkari savaşçısının her bir parçasına benziyordu. Ama artık kokusunu biliyordum. Sıcaklığını ve uyurken vücudunun bana verdiği hissi biliyordum.

Rath Kitala'dan Arokan.

Kendimi telaşlı hissederek ondan, araziye yayılmış kalabalık yerleşime baktım.

Güneş ışığında düşündüğümünden daha da büyüktü.

Arokan'inkinden biraz daha küçük olan düzinelerce ve düzinelerce ve düzinelerce kubbeli, gizlenmiş çadır yerleşime yayılmıştı. Aralarından yükselen dumanı hafif bir alarmla gördüm, ama ateşlerin kontrol altına alındığını, toprağı yakmaması için altın varillerle yerden yükseltildiğini gördüm.

Bazı Dakkariler *pyroki* ağıllarında çalışıyor, kâbuslarımın siyah pullu canavarları için et ve taze su taşıyorlardı. Kısa bir mesafe ötedeki ağılda yüzden fazla *piroki* vardı.

"Et suyunu mu yedin?" Arokan bir kol mesafesine geldiğinde bana sordu.

Gözlerim onunkilere kaydı ve omurgam hafifçe dikleşti. "Yapacağımı söyledim, değil mi?"

"Son damlasına kadar mı?" diye sordu usulca, sarı çerçeveli gözleri üzerimdeydi.

"Evet," dedim. "Gerçi porsiyonu biraz daha büyük yapsaydınız, yapamazdım."

Arokan cevaplarımdan tatmin olmuş görünerek, "Gel o zaman," dedi. "Sürüm şimdi seni görecekt."

Döndü ve yürümeye başladı, sırtındaki yara izleri çekiliyordu. Arkama baktım, Lavi ve Mirari'nin çadırda kaldığını gördüm ve tereddütle Arokan'ı takip etmeye başladım.

Ona yetiştiğimde, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Bana cevap vermedi. Dün Mirari, Arokan'ın 'beni takdim etmesi' hakkında bir şeyler söylemişti. Bu o muydu?

Küçük bir iç çekerek onunla birlikte yürüdüm çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Aslında biraz arkasından, çünkü onun bacakları ve adımları benimkilerden çok daha uzundu.

En azından dışarıdayım, diye düşündüm ve bunun tadını çıkarmaya karar verdim. Hava temiz, güneş ılıktı. Arada sırada, rüzgâr değiştiğinde bir *parça piroki* kokusu alıyordum. Bazen Arokan'ın kokusunu bile alıyordum.

Yerleşimin içinde bir telaş var gibiydi. Her bir çadırın boşlukları arasında dolaşan, odun, yiyecek ya da kumaş sepetleri taşıyan birçok Dakkari gördüm. Dakkari gençlerinin uzaktan gelen garip kahkahalarını duydum, biz yürürken bazılarının çadırların arasına dalıp merakla bize baktığını gördüm. Bir demirci dükkânında kılıç dövülüyormuş gibi metal şingirtıları duydum. Genç Dakkari erkeklerinin mızrak ve kılıçlarla dövüştüğü bir eğitim alanına benzeyen bir yer gördüm.

Yerleşimin içine doğru yürüdükçe daha fazla dikkat çekiyorduk. Yanından geçtiğimiz her Dakkari durup bana bakıyordu, ancak ne zaman bakışlarına karşılık versem gözlerini kaçırdıklarını fark ettim. Erkek, kadın ya da çocuk olması fark etmiyordu... kimse bana doğrudan bakmıyordu.

Birçoğu beni çoktan görmüştü. Arokan'ın sürüsünün onu karşıladığı, pirokisine, bacaklarına ve benimkine dokunduğu o ilk geceyi hatırladım.

kampın içinden geçtik.

Ama belki de gün ışığında farklıydı. Göz korkutucuydu.

Dakkari dolu bir kamptaki tek insan bendim. Ve bir insan gibi göze çarpıyordum.

Neredeyse çıplak olmamın bir faydası olmadı. Giysiler göğüslerimi, köprücük kemiklerimi ve alt yarımı örtüyordu ama daha fazlasını değil.

Bununla birlikte, birçok Dakkari kadınının da yaşlarına rağmen açık kıyafetler giydiğini fark ettim. Hatta bazı kadınlar üstsüzdü ve iri göğüslerini güneşe açıyorlardı. Erkeklerin çoğu, tıpkı Arokan gibi, sadece cinsiyetlerini örten bir kumaş giyiyordu.

Bu alışmam gereken başka bir şeydi, Dakkari ve insan kültürü arasında çok sayıda olduğundan emin olduğum bir farktı.

Tüm yerleşim boyunca o kadar çok geçiş yaptık ki, sonunda kalçalarım yine biraz çığ kaldı.

Arokan sürüsünün beni göreceğini söylemişti ve haklıydı. İşimiz bittiğinde tek bir Dakkari'nin bile görmediğini sanmıyordum.

Tüm bunlar boyunca Arokan bana bir kez bile bakmadı. Ona ne zaman bir soru sormaya çalışsam - geçtiğimiz bir şey hakkında, sürüsünde kaç Dakkari yaşadığı hakkında, eğitim alanları hakkında, gördüğüm hareketli yemek pişirme alanı hakkında - sessiz kaldı. Beni görmezden geldi - *tamamen* görmezden geldi- sanki hiç konuşmamışım, sanki hiç var olmamışım gibi.

Bu küçümseyici ve aşağılayıcıydı, özellikle de sürüsünün buna tanık olduğu düşünüldüğünde.

Çadıra döndüğümüzde, ikimiz de içeri girdikten ve Arokan Mirari ve Lavi'yi kovduktan sonra, yalnız kaldığımızda, sinirli ve emin değildim ve yüzüm utançtan yanıyordu.

Gözleri sonunda bana döndü ve kısa, sessiz bir an boyunca beni izledi. Sonunda bakışlarının üzerimde olması garip hissettirdi.

"Neydi o?" Sessizce sordum.

"Seni sürüme takdim ettim," dedi, sanki her şey apaçık ortadaymış gibi.

"O değil," dedim. "Sanki bir hayvanmışım gibi seni takip etmemi bekledin ve beni bir hayvanmışım gibi görmezden geldin."

Arokan'ın gözleri kısıldı. "Hareketlerimi sorgulama, *kalles*. Senden bana itaat etmeni bekliyorum, özellikle de sürülerimin arasında."

Öfkelendim. "Ben senin için sadece bir evcil hayvan mıyım? Beni besliyorsun, bana dokunuyorsun, beni giydiriyorsun, saçımı tarıyorsun ve ben de senin her istediğini yapmamı mı bekliyorsun?"

"Bunu kabul ettin," diye homurdandı, bana doğru bir adım atarak. "Seni senin deyimimle 'evcil hayvanım' olarak görsem bile, bunu kabul ettin, *kalles*."

"Adımı bile biliyor musun?" Nedenini bile bilmediğim bu sözler karşısında şaşırarak sordum. "Umurunda mı ki?"

"Luna," diye cevap verdi hızla. Dudaklarım aralandı, dilinden döküldüğünü duyduğumda bedenim hareketsizleşti. "Ağabeyin sana böyle sesleniyordu, değil mi?"

Sersemlemiş bir halde, kampın etrafında yürüdüğüm için hafifçe kirlenmiş olan ayaklarıma baktım. Adımı onun dudaklarından duymak bana yanlış geldi. Farklı. Tuhaf.

"Umurumda olup olmaması," diye tısladı sonra, "önemli değil. Sen artık Luna değilsin. Burada değilsin. Benim *Morakkari*'m olacaksın. Sürümün *Morakkari*'si olacaksın ve onların arasındayken bana olan saygını göstereceksin. Sizden ne talep edersem, sorgusuz sualsiz yapacaksınız çünkü ben hâlâ onların *Vorakkar*'ıyım. Senin ne istediğin önemli değil. Ne *gördükleri*, ne *düşündükleri* önemli. Bunu tehdit etmene izin vermeyeceğim. Beni anlıyor musun?"

İnançsızlık başımı döndürdü. Kimliğimi, geçmişimi elimden almak istiyordu. Tek amacımın *kendisi* ve halkı olmasını istiyordu.

"Cehenneme kadar yolun var Arokan," diye fısıldadım, kasıtlı olarak onun adını kullanarak.

Elini uzattı ve kolumu pazumun hemen üstünden kavradı, üzerimde belirene kadar beni kendisine doğru sürükledi. Gözleri öfkeliydi, ince burun delikleri alev alevdi.

Ama korkmuyordum. Ona dik dik baktım ve "Senin fahişen olmayı kabul ettim, kraliçen değil ve kesinlikle itaatkâr küçük kölen değil." diye homurdandım.

"Bana hizmet edeceğini söylemiştin," diye düzeltti, "edeceksin de. Nasıl istersem. Senin *sahibin* benim, *Kalles*. Ve kara ay geldiğinde, sana ne kadar çok olduğunu göstereceğim. Üç gece içinde, gerçekten *benim* olacaksın."

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

Arokan çadıra dönmedi.
Beni sürüsüne 'sunduğu' ilk gece ve ertesi günden sonra, geri dönmemesini umursamamıştım. Ben hoş karşıladım Kafamı toparladıkça, öfkemin beni alt etmesine izin verdiğim gerçeğiyle yüzleştikçe boşluğa düştüm.

Arokan soğuk bir piç olmasına rağmen haklıydı. Bunu kabul etmiştim. Hepsi.

Bunu da tam zamanında hatırladım.
Rath Kitala'lı Arokan'ın o kadar da kötü olmayabileceğini, Horde Kralı söylentilerinde bahsedildiği gibi zalim bir canavar olmadığını düşündü.

Bana gerçek ismini vermiş olması, rahatsız olduğum için ilerleyişini durdurmuş olması, yemek yememi ve aç kalmamamı istemiş olması önemli değildi.

Ben hala onun piyonu, oyuncağıydım. Henüz keşfedemediğim bir nedenden dolayı, beni itaatkâr küçük karısı olarak seçmişti. Beni evcilleştirmek istiyordu, sessiz olmamı istiyordu.

İkisi de
olamazdım.
Olmayı
reddettim.

İhtiyacım olan boşluğu buldukça, verdiğim sözden dönemeyeceğimi daha iyi anladım. Arokan beni kendisi olarak istiyordu.

kraliçe, karısı... ve ben olurduk.

Rolümün ne olacağı, görevlerimin ne olacağı hâlâ belirsizdi. Ancak, hareketlerimin kontrolü hâlâ bende idi. Dakkar'ın bir sürü kralı tarafından küçültülmeyecektim, sürüsünün saygısını kazanabilmek için silinmeyecektim.

Onun karısı olurum ama kurbanı olmazdım. Beni kırmasına izin vermeyecektim. Bu asla anlaşmanın bir parçası olmamıştı.

Bu yüzden Arokan'ın yokluğunun ikinci gününde Mirari ve Lavi'den bana deri, kumaş, iğne ve halat getirmelerini istedim.

Mirari Lavi'ye uzun uzun baktı, sanki diğer kadın ricamın ardından ne dediğimi anlamış gibiydi.

"Kendi giysilerimi kendim yapmak istiyorum," dedim, üzerinde transparan elbisemle ona bakarak. "Diğer kıyafetlerim yıkamada kaybolmuş gibi görünüyor."

Mirari utanmış görünme nezaketini bile göstermedi. "Üzerlerinde delikler vardı. O paçavraları yakmaktan başka çarem yoktu."

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım ve ona küçük, umarım sevimli bir gülümseme verdim. Yine de kimseyi etkilemekte iyi olmadığım için büyük ihtimalle başarısız olacaktım. "Lütfen. Onları attığın için seni suçlamıyorum ama içinde daha çok kendim olduğum başka kıyafetler yapmak istiyorum. Dakkari kıyafetleri içinde kendimi rahat hissetmiyorum."

"Neden olmasın?" Mirari sanki bu kişisel bir hakaretmiş gibi sordu.

"Eğilirsem bütün kalabalık kıcımlı görür," dedim açık açık. "Kendimi açıkta hissetmekten hoşlanmıyorum."

"*Vorakkar* silah bulundurmamanız gerektiğini söyledi," dedi Mirari sessizce. Kaşlarım çatıldı. Eğer bir silah isteseydim, banyo yaparken ya da geceleri uyurken Arokan'ın kemerinden bir tane çalabilirdim. Silahım vardı. bir fırsattı. Zor olmazdı.

"İğne silah sayılmaz," diye karşı çıktım, "iğnem yoksa dikiş de dikemem."

Mirari hâlâ ikna olmuş görünmüyordu. Lavi'nin kafası karışmış görünüyordu ve yol göstermesi için Mirari'ye bakmaya devam etti.

"Lütfen," dedim tekrar. Dudaklarımı yaladım, boğazımı temizleyerek, "Eğer burada kalacaksam, bu sürünün bir parçası olacaksam... bunu kendi yöntemimle yapmalıyım. Aptalca göründüğünü biliyorum ama kendi kıyafetlerimi yapmak kadar basit bir şey, kampta yürürken rahat hissetmek benim için fark yaratacaktır."

Mirari sanki doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi beni izledi. Sonunda başını salladı. "*Lysi*, onları senin için getireceğim."

İtiraz eder gibi görünen Lavi'ye Dakkari dilinde bir şeyler söyledi, ama sonra çadırdan çıktı ve kısa bir süre sonra istediğim malzemelerle birlikte birkaç... süslemeyle geri döndü. Altın boncuklar, tokalar ve şeritler gibi.

Onları alçak masanın üzerine koyduk ve onların saygılı gözetimi altında çalışmaya başladım.

Ölçülerimi aldıktan sonra pantolon yapmak için kullanacağım deriyi kesmeye başladım. Mirari, itirazlarına rağmen bana bu iş için küçük bir ustura getirmişti ama ben onu kullanırken bakışları üzerimdeydi ve işim biter bitmez onu elimden aldı.

"Terzi olarak çalıştım," dedim sessizce, gözlerim kumaşa takılmıştı, "köyümde. Birinin asistanıydım aslında."

"O zaman kıyafetlerin neden bu kadar bakımsızdı?" Mirari cesurca sordu.

Neredeyse gülecektim. "Çünkü ben kendim için değil, başkaları için kıyafet yapıyorum.

Halat bulmak zordu. Boşa harcamak istemedim."

"İnsan yerleşimleri hakkında çok az şey duyduk," dedi Mirari yumuşak bir sesle ve beni şaşırttı. "Dakkar'a yayılmış çok sayıda insan olduğunu biliyoruz ama Kakkari'ye saygısızlıklarına, ayaklanmalarına ve şiddete dair hikâyeler duyuyoruz."

Ayıldım. "Benim köyüm huzurluydu. Fakirdik ama huzurluyduk."

Mirari boğazının arkasından bir ses çıkardı. "*Vorakkar*'ın seni buraya getirdiği gün o kara dumanı hepimiz gördük."

"O bir kazaydı."

"Kakkari'yi ateşe vermek nasıl bir kaza olabilir?" Mirari sordu. Ses tonu kızgın değildi. Sadece anlamak istiyor gibiydi. Bana hizmet etmek için orada olduğunu, *piki*'m olarak orada bulunduğunu ısrarla söylemesine rağmen aklından geçenleri söylediğini öğreniyordum. Bundan korkmuyordu. Bu yönünü seviyordum.

"Yangını kardeşim çıkardı," dedim ona.

"Kardeşin mi? *Vorakkar* seni onun yerine mi getirdi?"

"Onunla bir anlaşma yaptım," dedim. O gece çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

Ama sadece birkaç gün geçmişti. "Karşılığında kardeşimi bağışladı."

"Yangını neden kardeşin başlattı?" Mirari beni izleyerek sordu.

"Topraklarımızı, Kakkari'mizi yakmak... bu en büyük hakarettir."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "O da biliyordu. Ama köyümüz açlıktan ölmenin eşiğinde."

Mirari bu bilgi karşısında gözlerini kırptırdı.

"Ekinler için toprağı yakmanın toprağı daha sağlıklı hale getirdiğini, yaşam olasılığını artırdığını duymuş. O sadece köyümüze yardım etmeye çalışıyordu, kendi aptalca yöntemiyle."

Mirari kısa bir süre sessiz kaldı, iğneyi geçirdikten sonra deriyi dikmeye başlamamı izledi.

Sonunda dedi ki, "'Bizim' köyümüz dedin. 'Onların' köyü değil." İğnem hareketsiz kaldı. "Ne?"

Mirari yumuşak bir sesle, "Sürüye sadakat, genç yaştan itibaren tüm Dakkarilere aşılana bir kavramdır," dedi.

"Ne diyorsun sen?"

"Hayatınıza, geçmiş hayatınıza tutunmamanız gerekirken tutunuyorsunuz."

"Orası benim evimdi," diye karşı çıktım. "Annemle, kardeşimle birlikte büyüdüğüm yerdı."

"Sürü yerine onları seçersen bizim gerçek *Morakkarimiz* olamazsın," dedi Mirari. "Dakkari olarak doğmadınız ama artık Dakkari'siniz. Sen

şimdi bize karşı, *Vorakkar*'ımıza karşı bir sorumluluğunuz var."

"Benden ona olan bağlılığımı değiştirmemi mi istiyorsun?" Mirari yumuşak bir sesle, "*Nik*, hepimize," dedi. "*Sürüye*."

Dudaklarımı aralayarak, "Bu 'onlar' ve 'biz' olmak zorunda değil" dedim. Mirari'nin kaşları çatıldı. "İnsanlarla ilgili hikâyeler duyduunuz mu? Biz de Dakkari hakkında korkunç hikâyeler duyduk. Avlanamayız, ekemeyiz, yiyecek toplayamayız. Toprak ölmüş olsa da yerleşim yerlerimizin olduğu bölgeyi terk edemeyiz. Çıkarsak da ölürüz. Artık *hepimiz* bu gezegeni paylaşıyoruz. Bir bölünme olmak zorunda değil."

Uzun bir sessizliğin ardından nihayet, "Bu konularda nihai güce sahip olan *Dothikkar*'ımızdır," dedi. "Bu yüzden her zaman bölünme olacaktır."

Omuzlarım çöktü ve gözlerimi birkaç sezon önce Kıvan için yaptığım pantolona benzeyen kıyafetlere çevirdim.

"Ancak *Vorakkar* hâlâ bir erkek," dedi Mirari sessizce. Ses tonundaki bir şey ona bakmamı sağladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Drukkar'ı biliyor musun?" Mirari sordu.

Kaşlarımı çattım. "Hayır."

"Drukkar, Kakkari'nin muadili. Onun diğer yarısı. Drukkar bizim tanrımız, Kakkari ise tanrıçamızdır."

Daha önce hiç erkek bir tanrı duymamıştım, sadece Kakkari.

"Kakkari toprak gibi katıdır, besleyicidir. Bize hayat verir. Drukkar *onu* destekleyen her şeydir, üzerinde durması için bir temeldir. Yağmurlar, mevsimler, fırtınalar, sıcaklık. Zaman zaman şiddetli ve acımasız olabilir ama kadın ona her zaman kapılarını açar, onu kabul eder. Bu nedenle onu sever, ona değer verir ve ona zarar veren herkesi cezalandırır."

"Anlamıyorum," dedim usulca, onu dikkatle izleyerek.

"Dakkari erkekleri Drukkar ile aynıdır. Dişileri onun için açıldığında onlara taparlar. Etkilenebilirler."

Farkına varmak bana bir yumruk gibi çarptı.

"Sizce... Sizce *Aro-Vorakkar*," diye düzelttim çabucak, "köyüme yardım etmeye ikna edilebilir mi?"

"Diyorum ki," dedi Mirari dikkatle, "bir erkeğin davranışlarını etkileyebilecek biri varsa, o da dışıdır."

"Nasıl?" Yumuşak bir sesle sordum. "Ben... Ben böyle şeylerde deneyimli değilim. Onun için nasıl 'açılabilirim'?"

Zavallı Lavi'nin ne konuşulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ancak belli ki konuşmanın gidişatını takip etmeye çalışıyor, kaşları şaşkınlıkla çatılmış bir halde ağızımızdan çıkanları izliyordu.

Mirari'nin dudakları kıvrıldı ve Lavi'ye bir şey sordu, Lavi gözlerini kırıştırarak küçük bir nefes verdi. Lavi Dakkari dilinde cevap verdi ve Mirari tercüme etti: "Lavi ihtiyaçlarını karşıla diyor. Erkeğinize açılmak hem gerçek hem de mecazi anlamda."

Yanaklarım kızardı. "Bu kesin."

Mirari'nin ifadesi biraz ağırlaştı ve "Onu destekleyin. Erkeklerin rahatlatılmaya ihtiyacı vardır, ne derlerse desinler. Her varlığın teselliye, sıcaklığa ve şefkate ihtiyacı vardır. *Vorakkar*... Onun konumunu kıskanmıyorum. Çok çalışıyor, çok fedakârlık yaptı ve çoğu kişinin aklının alamayacağı zor kararlar veriyor. Sürülerini güvende ve özgür tutmak için tüm sürü kralları bunu yapar."

Yutkundum, yavaşça başımı salladım, kalbim göğsümde gümbürdüyordu.

"Belki de *Vorakkar*'ın en çok senin sıcaklığına ihtiyacı vardır," diye fısıldadı Mirari sessizce. "Pek çok kişiyi terk etmişken seni seçmesinin bir sebebi var."

Tek yaptığım onunla kavga etmektir, diye düşündüm.

"Onu isteyen başka Dakkari kadınları da mı vardı?" Dudaklarımı kısaca birbirine bastırarak sordum.

Mirari başını salladı. "*Lysi*. Elbette, özellikle de *Dothik*'te. Pek çok kişi bir sürü kralının ilgisini çekmek için yarışıyor ama bence bu hiç de hoş değil."

Gözlerim çadırın uzak duvarı boyunca uzanan hazine sandıklarına takıldı. Giydiğim vardiya onlardan gelmişti ve ben her zaman onun

kendi seçtiği kadınlara sahipti, muhtemelen kendisine 'hizmet eden' başkaları da vardı, eğer onlar için kıyafet ve ıvır zıvır stoğu varsa.

"Seni kraliçesi olarak seçti," dedi Mirari, "ve bu yüzden güce sahipsin. Onun üzerinde güç."

"Bunu bana söylediğin için başın belaya girmez mi?" Yumuşakça alay ettim.

Mirari'nin kahkahası kulağa çok güzel geliyordu. "Dişiler her zaman erkekleri üzerinde güç sahibidir. Bu bir gerçektir."

Aklıma köyümdeki bir çift geldi. Orta yaşlı bir adam ve kadın, Jerri ve Lysette. Jerri özünde acımasız biriydi. Herkes onun Lysette'i kapalı kapılar ardında dövdüğünü, hıncını ondan çıkardığını bilirdi. Ama o hiç gitmedi. Her zaman kabul etti.

Onun üzerinde hiçbir gücü yoktu.

Ayıldım. Dakkari farklı mıydı? Arokan farklı mıydı?

Ona itaat etmeyi reddedersem beni döver, canımı yakar mıydı?

Fark eder miydi?

Korkmazdım, tehdit edilmezdim. Eğer bu yüzden beni döverse, ben de karşılık verirdim. Asla Lysette gibi olmak istemedim, asla güçsüz olmak ve hayatımı birleştirdiğim erkekten korkmak istemedim.

Kendi kendime başımı salladım. Nefesimi üfleyerek pantolonum üzerinde çalışmaya devam ettim.

"Deneyeceğim," dedim usulca. Kardeşime, köyüme yardım etmek için her şeyi yapardım ama Jerri'ye yardım etmeden de yapabilirdim.

Arokan'ın düşüncelerini ve kararlarını gerçekten etkileyebilir miydim? Bunu öğrenecektim.

"Nerede o?" İlk dikişe başladıktan sonra sordum. "Beni sürünün arasına götürdüğünden beri onu görmedim."

Mirari, "Sana söylemedi mi?" diye sordu.

Bir parçam onun başka bir kadınla birlikte olduğunu ve bu yüzden son iki gecedir yatağını benimle paylaşmadığını düşünmüştü.

"Hayır," dedim usulca. "O yapmadı."

"Bir izci Ghertun'dan haber getirdi. Bir grup batıya doğru, *Dothik*'e yakın bir yerde kamp kurarken görülmüş. *Vorakkar* onları ortadan kaldırmak için sürünün bir kısmıyla yola çıktı."

Ne?

"Ghertun?" Kaşlarımı çatarak, daha dik oturarak sordum. Mirari bana bir bakış attı. "Ghertun'u bilmiyor musun?" "Hayır," dedim. "Onlar bir tür canavar mı?"

"Bir ırk," diye düzeltti Mirari. "Yüzyıllar önce yozlaşmış bir kralın izin vermesiyle buraya yerleşen aşağılık bir ırk. Doğuda, Ölü Topraklar'da kalıyorlar ama son zamanlarda sınırlarımızı test ediyorlar."

Zihnim allak bullak oldu. "Bu varlıklardan nasıl haberimiz olmaz?"

"Çünkü ordular seni güvende tuttu," diye cevap verdi Mirari. Nefesim kesildi. "Nasıl yani?"

"Garanti ederim ki bir Ghertun sürüsü köyünüze gelse geriye hiçbir şey kalmaz. Dişilere tecavüz eder, yerleşim yerlerini yakar ve gençleri öldürürler. Bu onların tarzı. Sonra hiçbir şey kalmayana kadar toprağı tüketir, Kakkari'yi kirletirler. Bir sonraki yere geçerler. Yüzlerini tanırsın, savaş çığlıklarını bilirsin. Horde kralları ve Horde savaşçılarımız bizi güvende tutuyor. Tehditleri başlamadan ortadan kaldırmak için Ölü Topraklar dışındaki tüm Ghertun'ları takip eder ve öldürürler. Ancak bazen çok geç kalırlar."

Kalbim hızla çarparken nefesimi dışarı verdim. "Ve bu *normal* mi? Bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

"Buraya yerleştiklerinden beri," diye yanıtladı Mirari. "Eskiden topraklarımızda devriye gezen, *Dothik*'e göndermek için av avlayan iki ordu vardı. Sadece iki. Şimdi çok sayıda ordu var. Bu gerekli."

İğne elimden düştü ve soğuk parmaklarımı dudaklarımda gezdirerek bilgiyi özümsemeye çalıştım.

Arokan haklıydı. Dakkari hakkında *hiçbir şey* bilmiyordum, tek evim olmasına rağmen bu gezegen hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

Bunca yıldır bizi gerçekten güvende tutuyorlar mıydı? Belki de istemeden? Eğer Mirari'nin söyledikleri doğruysa, bir Ghertun sürüsü köyümüze saldırırsa kendimizi savunamazdık. Srler bizi başından beri koruyor muydu?

Mirari beni inceliyordu. Lavi konuştu, ona bir soru sordu, muhtemelen benim sorunumun ne olduğunu merak ediyordu.

"Ne zaman döneceğini düşünüyorsun?" Uzun bir sessizlik anından sonra sordum.

Mirari başını ne eğdi. "Sanırım yarın geceden önce."

"Neden?"

"Kara ay geliyor," dedi. "O zaman hiçbir şeyin onu senden uzak tutabileceğini sanmıyorum. Kana susamış Ghertun bile."

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

Mirari haklıydı.
Arokan ertesi gün öğleden sonra sürü savaşçılarıyla birlikte kaos içindeki bir kampa döndü.

En azından bana öyle gelmişti, gerçi Mirari kampın sadece *tassimara* için hazırlandığını söylemişti. O gecenin ilerleyen saatlerinde siyah ayın altında yapılması planlanan birleşme kutlaması.

Hepsi geri döndü. Arokan ve yanına aldığı on horde savaşçısı. Onlar döndüğünde, Mirari ve Lavi'yle birlikte yapmak için gece boyunca ayakta kaldığım yeni pantolonum ve tunik üstümle çadırın dışındaydım. İki *piki* saatin geç olmasından bir kez bile şikâyet etmemişti ama beni bıçakla ya da iğneyle yalnız bırakmayacaklarını da biliyordum.

Bu yüzden kaldılar.

Ertesi sabah çadıra geldiklerinde ben çoktan yeni kıyafetimi giymiş, saçlarımı sırtımdan aşağıya doğru örmüştüm. Bana getirdikleri bir kase çorbayı içtim, eti bir kez daha reddettim ve sonra dışarı çıktık.

Dakkari kampına geldiğimden beri hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyordum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde bir daha asla eskisi gibi olamayacak olmam çok ironikti. Ne olacağını biliyordum. Arokan bana kendisi söylemişti. Ondan sonra

O gece onun karısı, kraliçesi olacaktım. Bedenime sahip olacaktı ve hayatım o geceden itibaren ona bağılı olacaktı.

Koca.

Bu kelime onu tanımlamak için tuhaf görünüyordu ama olacağı şey buydu.

Annem bana sık sık güçlü olmamı söylerdi. Bu çok genel bir sözdü, kendimi mükemmel bir anlam ifade ettikleri bir durumda bulana kadar benim için hiçbir anlamı olmayan iki kelime.

Annemi kendi kanıyla dolu bir havuzda yatarken bulduğumda güçlü olmak zorundaydım. Kivan için güçlü olmalıydım, onu korumalıydım, tayınların gelmesini sağlamak için uzun saatler çalışmalıydım. Bir Dakkari sürüsü kralıyla anlaşma yaptığımda güçlü olmak zorundaydım.

Şimdi güçlü ol, diye düşündüm Arokan ve sürü savaşçılarının kampa girişini izlerken. Arkamda, erkekler *pirokilerini* kısa bir mesafe ötedeki ağıla götürürken Lavi'nin *rahatlama* gibi bir ses çıkardığını duydum. Lavi'nin erkek savaşçılardan birine yaklaşmasını, onunla konuşmasını, eline dokunmasını izledim.

Savaşçı uzun boylu, geniş ve yakışıklıydı, tıpkı Arokan gibi. Ve Lavi açıkça ona vurulmuştu.

Sanki kendiliğinden olmuş gibi, gözlerim Arokan'ı buldu. Kampa at sürdüğünde bakışlarımız birleşmişti ama o *piroki* ile ilgilenmek, hayvanlardan sorumlu erkeğe emir vermek ve yakındaki bir çadırdan ona yaklaşan yaşlı bir Dakkari erkeğine hitap etmek için gözlerini kaçırmıştı.

Konuşmalarını izledim ve etine siyah kan ve kir bulaşmış olan Horde Kralı'nı inceledim. Diğer savaşçılardan bazıları daha kötü görünüyordu. Birinin kalçasında özellikle kötü bir yara vardı ve bir kadın hemen onunla ilgilenmek için öne çıktı ve onu uzaklaştırdı.

Ancak bu kısa duraklama dışında kamp, sanki erkekleri ve sürü krallarının kanlar içinde dönmesi olağan bir durummuş gibi o gece için hazırlanmaya devam etti.

Arokan yaşı erkekten ayrılıp yaklaşmaya başladığında, son konuştuğumuzda ne kadar kızgın olduğunu hatırlayarak kalbim göğsümde tekledi.

Mirari sessizce, "Erkeğinle ilgilenmelisin *Missiki*," dedi. "Unutma. O da tıpkı Drukkar gibi."

Ona başımı salladım ama gözlerim Arokan'dan hiç ayrılmadı. Sessizce uzaklaştı, kampın ön tarafına doğru ilerledi, orada zamanını geçirecek bir şeyler bulabileceğinden emindim. Hâlâ hazırlanacak çok şey varmış gibi görünüyordu.

Gözleri vücudumda gezindi, deri pantolonumu ve kumaş tuniğimi inceledikten sonra yüzüme yerleşti. Arokan giysiler hakkında bir şey söylemedi ama ben içeri girerken çadırın kapağını açık tuttu ve o da arkamdan geldi.

Yalnız kaldığımızda derin bir nefes aldım ve dilim ağzımda düğümlenmiş gibi hissetmeme rağmen ona döndüm.

Muhtemelen ilk kez ona bakarken ne diyeceğimi bilemiyordum. Yakından, kanlı bir karmaşa gibi görünüyordu. Siyah kan lekeleri vücudunu süslüyor, altın dövmelelerinin bazı kısımlarını kaplıyordu. Sol tarafı sanki *sert* bir şekilde düşmüş gibi kir ve pislik içindeydi. Giydiği pantolonu temizlemek için muhtemelen birkaç kez yıkamak gerekecekti.

Sanki bir işaretmiş gibi, çadırın kapağı açıldı ve erkekler banyo küvetini, ardından da buharlı su dolu kovaları getirdiler.

Onlar doldururken sessizdik ve ancak bizi rahat bıraktıklarında hareket ettim. Arokan beni izliyordu ve Mirari'nin tavsiyesini, Drukkar'ın hikâyesini hatırlayarak yavaşça ona doğru ilerledim. Horde kralının belki de en çok sıcaklığa ihtiyacı olduğunu, etini süsleyen kabuklu ve soğuk kanı düşününce, eğer ona bir sebep verirsem köyüme yardım edebilecek güce sahip olduğunu hatırladım.

O benim kocam olacaktı. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Ve eğer bu ortaklığa girersek, ne kadar eşitsiz olursa olsun, iyi şartlarda, belki de birbirimize faydalı olabiliriz.

Onunla tartışmak, ona karşı savaşmak hiçbir işe yaramazdı. Beni *gerçekten* kızdırmadığı sürece ve o zaman ona bir kulak verirdim, bunun sonuçları lanet olsun.

Belindeki altın kemeri çıkarırken üstü örtülü bir şüpheyle beni izledi, yere düşmesine izin vermeden önce sadece kısa bir an için tokasıyla oynadı.

Pantolonunun bağcıklarını çözerken yanaklarım biraz ısındı. Ancak bel bandını aşağı doğru itmeden önce bileklerimi yakaladı, "Ne yapıyorsun, *kalles?*" diye hısırdarken kısık gözleri üzerimdeydi.

"Sana yardım ediyorum," diye cevap verdim, sesini ne kadar çok sevdiğimden rahatsız olmuşum. Zengin, karanlık ve derindi. Günahkâr ve çökmüş. "Yıkanman gerek."

Parmakları bileğimi sıktı, sanki niyetime güvenmiyormuş gibi, bir uyarı gibi, sonra bıraktı.

Bunu cevap olarak kabul ederek pantolonunu uzun, kalın bacaklarından aşağı ittim ve siki ortaya çıktığında boğazımdaki yumruyu yuttum.

Banyoya doğru yürümek için döndüm ve o da beni takip etti, ağır ayak sesleri yere serilmiş pelüş halılara çarpıyordu. O banyoya girerken ben de bezi ve sabunu hazırladım ve sıcaklığın verdiği memnuniyetle tısladığını duydum.

Banyo küvetinin yanında diz çöktüm ve ılık suyun derisini kaplayan kan ve kiri yumuşatmasını bekledim. Arokan'ın gözleri kapandı ve ona karşı garip bir merhamet hissettim. Mirari'nin Ghertun hakkında söyledikleri beni şaşırtmıştı. Dakkari hakkındaki düşüncelerimin biraz olsun değişmesine neden oldu. Sürüsünü, halkını korumak istediği çok açıktı... onları güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapardı. Bunun için onu nasıl yargılayabilirdim?

"Neden bana gideceğini söylemedin?" Yumuşakça sordum.

Gözleri açıldı ve bana dikkatle baktı. "Umursar mıydın?"

"O zamanlar..." Dedim ve sonra dürüstçe cevap vermeye karar verdim, "Bilmiyorum. Sen gitmeden önce ikimiz de kızgındık."

Arokan boğazının arkasından bir ses çıkardı, bir onaylama. Kollarını kaldırdığında su damlayarak omuzlarını ve göğsünün üst kısmını ıslattı.

"Mirari bana Ghertun'dan bahsetti," dedim, gözlerim boğazına, oradaki kanla kabuk bağlamış küçük yaraya gitti. "Dakkar'da böyle varlıkların yaşadığına dair hiçbir fikrim yoktu."

"Bazı insanların Ghertun'dan daha kötü şeyler yaptığını gördüm," dedi Arokan. "Killap ve Nrun teng'in de daha kötü şeyler yaptığını gördüm. Ve Dakkari. Bunun gibi varlıklar her zaman burada yaşadı."

Killap ve Nrun teng, Dakkar'a insanlarla aynı zamanda gelmiş olan diğer ırklardı ama ben hiç görmemiştim. Yerleşimleri daha doğudaydı.

"Yine de," diye devam etti, "bir ırk olarak Ghertun en tehlikeli olanı. Dakkari, insanlar, Killap ve Nrun teng? Onların tehlikeli olanları aykırıdır."

"Aradığın sürüyü bulduğunu varsayıyorum," diye yorumladım, gözlerim etinde gezinirken. Kan daha yeni yumuşamaya başlamıştı, ben de Yıkama bezimi suya sokup ıslattım. Tek

söylediği "*Lysi*," oldu.

Bezi kolunun üzerinde yumuşatarak kiri temizlemeye odaklandım ve "Bir dahaki sefere gidişini senden duymak isterim. Mirari'den değil."

Arokan sustu, gözleri buz gibi parlayarak bana dikildi. "*Neffar*?"

Sözünü duymazdan gelerek cildini temizlemeye odaklandım. Ama Arokan uzun süre reddedilmeyecekti, çünkü elimi yakaladı, yıkama bezini kopardı ve çenemi kaldırıp ona bakmamı sağladı.

"*Neffar*?"

Ses tonundan *neffar'ın ne* gibi bir şey demek istediğini tahmin ettim. Derin bir nefes alarak, "Karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyorum," dedim.

Arokan beni inceliyordu, sarı çerçeveli gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, sanki ona bir bilmece sormuşum da o da cevabı çözmeye çalışıyormuş gibi.

"Bir dahaki sefere söylerim," dedi sonunda, çenemi bıraktı, bakışlarını başka yöne çevirdi.

Başımı salladım ve el bezini tekrar kaptım. "Teşekkür ederim." "Yemek yedin mi?" diye sordu sonra.

"Et suyu," diye cevap verdim.

Başını salladı ve Dakkari dilinde bir şeyler mırıldandı. "Sana et lazım. Et suyuyla hayatta kalamazsınız."

"Uzun zamandır var," diye bilgilendirdim onu.

Burun deliklerinden aldığı keskin bir nefes bana sinirli olduğunu söyledi. Muhtemelen de yorgundu. Gittiğinden beri uyuyup uyumadığını merak ettim.

Ben onu yıkarken tekrar sessizliğe gömüldük. Kolları temizlendikten sonra göğsüne geçtim, sağ göğüs kasının hemen üzerinde kalın bir kan tabakası kalmıştı.

Ancak bölgeyi yıkarken Arokan'ın kaskatı kesildiğini fark edince nefesim kesildi ve yarayı çevreleyen kanın Ghertun kanı değil, kendi kanı olduğunu gördüm. Kabuk bağlamış kanın altında muhtemelen dikilmesi gereken derin bir kesik vardı.

"Yaralısın," diye fısıldadım. "Gidip getireyim mi-"

"*Nik*," diye homurdandı Arokan. Çadırın girişine yakın, uzun bir şifonyeri işaret etti. "Orada dikişler ve sargılar var."

Banyo küvetinden kalktım ve onları aldım-ince altın iplik, bir kanca iğnesi, şeffaf bir merhem ve temiz bir dolgu.

Onu suyun içinde dikemeyeceğimi bildiğim için yatağın üzerine yerleştirdim. Temizlenene kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Ben de hemen banyo yapmasına yardım etmeye devam ettim, yarasını nazikçe temizledikten sonra geri kalanını fırçaladım. Ancak saçları temizlendikten sonra küvetten çıktı. Tuniğimin önü ıslanmıştı ama onun kurulanmasını izlerken bunu umursamadım. Altın dövmele sikinin sertleşmiş olduğu ve karnına doğru sallandığı gözümünden kaçmadı.

Garip bir şekilde, kendimi başka tarafa bakmaya zorlamadan önce gözlerim üzerinde oyalandı. Yakında onu çok iyi tanıyacağımı düşündüm, birleşme kutlamasının yaklaştığını biliyordum.

Kuruduktan sonra yatağın kenarına oturdu, hala çıplaktı, yarayı ikinci kez temizlerken bunu fark etmemek için elimden geleni yaptım... yüzüm yanmasına rağmen.

Arokan bunu fark etti ve şu yorumu yaptı: "İnsanlar çıplak et konusunda tuhaflar.

Neden?"

Yutkunarak gözlerimi yarıktan ayırmadım ve içinde enkaz ya da kir olmadığından emin oldum. "Bilmiyorum. Biz sadece... diğer insanların yanında kendimizi örtüyoruz." Ona sert bir bakış attım. "Kibarlık bu."

Arokan homurdanmaya benzer bir ses çıkardı. "Ben senin dediğin gibi 'diğer insanlar' değilim. Yakında bedenimi kendi bedeninin gibi tanıyacaksın."

Tanrı yardımcım olsun, diye düşündüm, şimdi kulaklarım yanıyordu. Bunu o kadar kayıtsızca söylemişti ki, sanki verili bir şeymiş gibi. Bir bakıma öyleydi.

"Görünüşe göre insanlar çiftleşme konusunda da tuhaflar," dedi Arokan yüz ifademi inceleyerek. "Neden? Bu doğal bir şey."

Boğazımı temizledim, kancalı iğneye uzandım ve titreyen parmaklarıma rağmen altın ipi kolayca geçirdim. "Bilmiyorum. Sadece... bu özel bir mesele. Genelde bu kadar açık konuşmayız."

"Şu anda burada kimse yok," diye mırıldandı. "Burası özel bir yer."

Şaşkınlıkla gözlerim onunkilerle buluştu ve o öğleden sonra ikinci kez dilim tutuldu. Cevap vermemek için bir bahane olsun diye kanca iğneyle derisini hızla deldim ve ilk dikişi attım. Hiç irkilmedi bile, bu da bana bunu kaç kez yaptığını merak ettirdi.

"Bunu nasıl yapacağını iyi biliyorsun," dedi Arokan, ben cevap vermeyince düzgün dikişlerime bakarak.

"Köyümde terzi olarak çalıştım," dedim ona usulca. "Et ve kumaş o kadar da farklı değil."

"Görüyorum ki ben yokken kendi giysilerinizi kendiniz yapmışsınız," dedi.

"Usturayı ya da iğneyi ben çalmadım. Eğer endişelendiğin buysa, seni uykunda öldürmenin bir yolunu bulamayacağım, sürü kralı."

Küçük, ürkek bir nefes verdi ve yanağımda hissettim. O ana kadar ne kadar yakın olduğumuzu fark etmemiştim ama sıcaklığını yanağımda hissedebiliyordum, kokusunu alabiliyordum.

"*Nik, kalles*, bu konuda endişelenmiyorum," diye mırıldandı. Ben dikişi bitirirken sessizliğe gömüldük. Ancak ipliği kesip kapalı yaranın üzerine merhem sürdüğümde, "Bu gece Dakkari tören elbisesini giymen gerekecek," dedi.

Sinirlerim kalp atışlarımı hızlandırırken dudaklarım birbirine yapıştı. Yumuşak bir sesle, "Eminim *piki* çoktan hazırlamıştır," dedim.

Göğsüne dolguyu yerleştirmeyi bitirdiğimde Arokan bileğimi hafifçe kavradı. Bir şey söylemek ister gibiydi ama sonra çenesi titredi ve beni bırakarak başka tarafa baktı. Ayağa kalktı ve şortundan yeni bir pantolon çıkardı.

Sonra da "Bu akşam *tassimara*'da görüşürüz" dedi.

Bununla birlikte, girişten içeri girdi ve gitti.

"*Rica ederim Vorakkar*," diye homurdandım boş çadıra, az önce ne olduğunu merak ederek.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"Y *Bunu* giymemi istiyor olamazsın Mirari," diye haykırdım, 'törensel Dakkari' kıyafetine dehşet ve korku içinde bakarak.

Daha doğrusu kıyafetsizlik.

Midem sinirden düğümlenmişti, üç parmağımı dudaklarıma bastırarak kendimi tutmaya çalıştım. Bu *tassimara*'ya katılacak olmam yeterince kötüydü, bedenimi çoğu zaman soğuk ve somurtkan görünen bir sürü kralına özgürce verecek olmam yeterince kötüydü. Büyük ihtimalle hayatımın geri kalanını Dakkari'ler arasında geçirecek ve kardeşimi bir daha göremeyecek olmam yeterince kötüydü.

Ve şimdi de *bu*.

Tören kıyafeti, ağır bir altın kolyenin eşlik ettiği, güzel altın kıvrımlı dikişlerle işlenmiş kısa, post bir etekten ibaretti. Kolyenin boğazımı saran geniş bir ipi ve göğüslerimin hizasında asılı duran kalın bir plakası vardı. *Çıplak* göğüslerim.

"Tepesi nerede?" diye sordum, sesim nefes nefese ve hafif çıkıyordu.

Mirari, Lavi'den bir kap altın boya alarak, "Üst yok *Missiki*," diye cevap verdi. Parmaklarını içine batırdı ve sonra çakıllı taşlarımdan birinin üzerine sürdü.

Meme uçlarım, şaşkınlıkla çığlık atmama ve yatağın etrafında dönerek uzaklaşmama neden oldu. Kolye göğüslerimde sallanıyordu, soğuk ve ağırdı.

"Ne yapıyorsun sen?" Meme ucuma bakarak ağladım.

Mirari bana dikkatle baktı ve sonra uzun bir iç çekti. "Dakkari usulü budur, *Missiki*."

Bana yaklaştığında ellerimi uzatarak "Hayır," dedim. "Dur." "*Missiki*, bu *Vorakkar* için. Yapmalısın."

"Bunun onunla ne ilgisi var?" Panik içinde sesim gittikçe yükselirken haykırdım. Kalbim hızla çarpıyor ve kanımın sesi kulaklarımda çınılıyordu.

Bu benim kırılma noktam olabilir. Her şey bir yana, kısa bir etek ve boyalı meme uçları beni kırmıştı.

Mirari, sanki Arokan'ın meme uçlarımı *yalayıp* temizlemesinden değil de bugün gökyüzünün ne kadar açık olduğundan bahsediyormuş gibi, "Bu gece altını ağzına alacak, onu tüketecek ve böylece onun bir parçası olacak," diye açıkladı. "Bu Dakkari-"

"Dakkari usulü, biliyorum. Biliyorum," diye fısıldadım, elindeki küçük altın küpe bir bıçakmış gibi bakarak.

Tanrıça bana yardım et. Dakkari ve altının nesi vardı?

Bundan kaçış olmadığını biliyordum. Tıpkı şimdiye kadar olan diğer her şey gibi.

Keskin bir nefes alarak tencereyi elinden kaptım ve "Kendim yaparım" dedim.

Mirari potu bana bıraktı ve biraz *eğlenmiş* görüldüğünü düşündüğüm Lavi'nin yanında durmak için geriye doğru karıştı.

Ellerim titreyerek meme uçlarımı ve areolalarımı çadırın mum ışığında parlayana kadar altın rengine boyadım. İşim bittiğinde, kırmızı mücevherlerle kaplı kolye tabağını çekiştirdim, böylece göğüslerimi örtmeye yardımcı oldu. Ama yeterli değildi.

Mirari, "Hazırsın," diye anons edince içimden bir korku ve sinir sarsıntısı daha geçti.

Kendimi yine bir yabancı gibi hissettim, o çaresiz duygu içimde yükseliyordu. Mirari ve Lavi'nin bana istediklerini yapmalarına izin vermiştim. Saçlarımı taradılar, kuruttular ve sırtımdan aşağı yumuşak, büyük dalgalar halinde düşene kadar hacim verdiler. Saç tellerime, başımı her hareket ettirdiğimde şıngırdadığını duyduğum küçük altın boncuklar ve kelepçeler geçirmişlerdi.

Yüzümde şaşırtıcı derecede hafif bir el kullanmışlar, sadece gözlerimi ince, altın vuruşlarla belirginleştirmişler, irislerimde sahip olduğumu bile bilmediğim renkleri ortaya çıkarmışlardı. Elmacık kemiklerime ve dudaklarıma pırıltılı bir altın tozu serpmişlerdi.

Getirdikleri küçük aynada kendime baktığımda, kendimi tanımakta güçlük çekiyordum. Yaptıkları işi incelerken göğsüm kısalan nefeslerle kabarıyordu. Saçlarım hiç bu kadar dolgun olmamıştı ve yüzüm altın tozuyla yumuşamış gibiydi. Gözlerim çaresiz ve vahşi görünüyordu ve kendime uzun süre bakmaya dayanamadım, bu yüzden aynayı başka yöne çevirdim.

"Hazırım," diye fısıldadım, uzun bir nefes alarak. Bu işi bitirmek daha iyiydi.

Gece saatler önce çökmüştü. 'Kara ay' olduğu düşünülürse, en karanlık gecelerden biriydi. Ya da insanların dediği gibi yeni ay. Mirari ve Lavi bana çadırdan çıkarken rehberlik ettiler ve serin havada biraz titreyerek dışarı adım attığımda gözlerim Arokan'ınkileri buldu. Beni bekliyordu.

Nefesim kesilerek onu içeri aldım. Daha önce çadırdan ayrılırken giydiği pantolonu değil de askılı bir kürk giydiğini düşünürsek başka bir yerde hazırlanmıştı. Saçları gevşek ve sırtına kadar uzanıyordu, kuyruğu altın manşetlerle süslenmişti ve gözleri siyahla kaplıydı, bu da irislerindeki sarı halkayı çok daha yoğun hale getiriyordu.

Karnım titredi. Kendimi av gibi hissetmeme neden olan sessiz bir vahşilikle beni izliyordu ve doğrulduğumda kolye çıplak göğüslerimde sallanarak bakışlarını oraya çekti.

Uzaktan bile olsa, neredeyse hırlamaya benzer bir ses çıkardığını duydum. Bu ses sinirlerimi daha da zıplattı, özellikle de dizginlerini altı parmağıyla kavradığı, altın çizgilerle yeni boyanmış *pirokisinin* yanında durduğunu fark ettiğimde.

Canavarı görünce avuçlarım terledi.

Bir parçam, korkak parçam, dönüp çadırın içine dalmak, gecenin geri kalanında orada saklanmak ve bir sonraki fırsatta kamptan kaçmak, vahşi topraklarda cesurca yolumu bulmaya çalışmak istiyordu.

Bunun intihar olduğunu biliyordum ama *denemek* isteyecek kadar da korkuyordum. En azından mantıksız ve duygusal bir yanımdan denemek istiyordum.

Bir söz vermiştim, kendime hatırlattım.

Bu düşünceyle, çıplak ve korumasız olan ayaklarımı beni biraz tökezlememe rağmen Arokan'a götürdü. Çadırın önündeki açıklık boştu, tüm kamp sessizdi, ancak üzerinde garip görünen hafif sarı bir parıltı yayılıyordu. Mirari ve Lavi sessizce uzaklaştı, sessiz çadırların etrafından dolanarak gözden kayboldu.

Sadece Arokan ve ben ve onun canavarı kalana kadar.

Konuşmadı. Serbest kolunu uzatarak elini bana doğru uzattı ve son bir nefesle elini tuttum. Onun eli sıcak, benimki ise soğuktu. Umutsuzca titremeyi durdurmaya çalışsam da tüm vücudum titredi.

Arokan beni kendine doğru çekti, öyle ki cinsel organını örten kürklü kumaşın çıplak karnıma sürtündüğünü hissettim. Kürk gıdıklıyordu, çok yumuşaktı.

Ama ona baktığımda gülmenin ötesindeydim.

"Korkuyor musun Luna?" diye sordu ve ismimin dudaklarından döküldüğünü duyduğumda sustum, o kadar beklenmedikti ki bir an için sinirlerimi unuttum. Her şeyi unuttum.

Sonra hatırladım. Kim olduğumu, buraya neden geldiğimi hatırladım. Çok erken büyümeye zorlanan genç kızı hatırladım,

Adil olmayan bir evrende Kivan'ın geçimini sağlamak için yıllarca süren sıkı çalışmayı, zorlu mücadeleyi hatırladı.

Glydm.

Ben Luna'ydım. *Kalles*, *Missiki* ya da *Morakkari* değil. En azından şimdilik. Luna.

Parlak yıldızlar, ay ışığının yokluğunda parıldayarak aşağıya doğru süzülüyordu. Bazı yıldızları tanıyamadım. Bazıları sadece ay karanlık olduğunda ortaya çıkıyordu.

"yleyim," diye fısıldadım, ama bunu söylemek zordu. Korkmuştum. Başka türlü davranamazdım.

Kendimi güçlü göstermeye çalışarak, Kivan'ın iyiliği için her şeyin yolunda olduğu yalanını söyleyerek büyümüştüm. Ama tam o anda artık yalan söylememeye gerek olmadığını fark ettim. Arokan'ı gerçeklerden korumama gerek yoktu ve onu etkilemeye de kesinlikle ihtiyaım yoktu.

Bu... zgrleştiriciydi.

Güçlü olabilirdim ama yine de korkabilirdim. O gece sadece cesur olmam gerekiyordu ve olacaktım.

Arokan başını onaylarcasına eğdi ama cevap olarak hiçbir şey söylemedi, ki buna şaşırtıcı bir şekilde minnettar oldum. Bunun yerine, boğazının arkasından bir tıkırtı sesi çıkardı ve *pyroki*'si başını eğdi, böylece tırmanmam daha kolay olacaktı.

Bir *pyroki*'ye binmenin acımasız sertliğini hatırlayarak tereddüt ettim. Doğrusu, bu göz korkutucu yaratığın sırtına tekrar binmektense tüm kampta çırılçıplak dolaşmayı tercih ederdim ama Arokan beni izliyor, inceliyordu.

Bu yüzden sürü kralının yardımıyla tırmandım, ancak bu sırada onu kesinlikle parlattım. Kısa etek alt kısmımı zar zor gizliyordu ve kalçalarım *pirokinin* sırtında genişçe yayılmıştı, kendimi açıkta ve teşhirde hissettim.

Arokan bir zarafet ve deneyimli bir rahatlıkla arkama geçti, o kalın kalçalar bedenimin her iki yanını destekleyerek benimkileri sardı.

Koltuğun içinde kaskatı kesilirken, Arokan uzanıp elini çıplak cinsel organıma bastırarak avuçladığında nefesim kesildi. Elinden gelen sıcaklık beni ısıttı ve "Ne yapıyorsun?" diye sorduğumda yanaklarım alev aldı.

"Hiçbir erkek seni burada göremeyecek," diye hırladı. "Burası sadece *benim* için."

"O zaman belki de bana daha uzun bir etek vermeliydin," diye karşılık verdim, sesim biraz boğuk çıksa da.

Arokan homurdanır gibi bir ses çıkardı ve parmaklarını kıvrarak doğrulmamı, mümkünse meme uçlarımın *daha* da gerilmesini sağladı. "Ben istemedim."

Gözlerim *kısıldı* -çıldırıtcı erkek- ama *pirokiyi* ileri ittiğinde dilimi ısırđım.

Pyroki'nin sarsıcı, sallantılı hareketi hem tanıdık hem de tuhaftı ama attığı her adım Arokan'ın elini bana daha fazla bastırıyor, yutkunmama neden oluyor, sığ nefes alış verişlerimin farkına varmamı sağlıyordu.

Belki de o gece olacak diğer şeylerin aksine o ele odaklanmam en iyisiydi. Belki de bunu yapmasının bir nedeni de buydu. Beni sinirlerimden uzaklaştırmak için.

Bu yüzden, Arokan onu kampın önüne doğru yönlendirirken ben kıpırtısız ve hareketsiz bir şekilde *pirokinin* tepesinde kaldım.

Daha önce fark ettiğim parıltı giderek daha da belirginleşti ve *piroki* bir çadırın etrafından dolanıp dar yolun ana sokağına girdiğinde parıltının ne olduğunu anladım.

Arokan'ın sürüsünün tüm üyeleri olan Dakkari'lerin kampın derme çatma yolunda sıralandığını gördüğümde nefesim kesildi, irkildim. Kadınlar, erkekler, çocuklar, hepsinin elinde parlayan, parşömen inceliğinde fenerler ve içinde ne olduğunu anlayamadığım bir şey vardı.

Kampın tüm yolları, Arokan'ın beni takdim ederken kullandığı güzergâhın aynısı, Dakkari ile doluydu.

Pyroki bize yol gösterirken sıcak ısıltı karanlık gözlerine yansiyordu. Ortalık tamamen sessizdi ve tek ses çadırların arasından ısılk çalarak geçen hafif esinti ve *pirokinin* toynaklarının toprakta çıkardığı çıtırtılardı.

Çok güzeldi. Şaşırtıcı derecede huzurlu ve baş döndürücü derecede güzel.

Biz geçerken Dakkariler boştaki ellerini uzatıp *pirokinin* yan tarafına ve her iki bacağımıza bastırdılar, tıpkı ilk gecede olduğu gibi. Yüzlerce el etime değdi ama ben etrafımdaki tüm Dakkari'lere bakmaya, gözlerinin içine bakmaya ve *bir şeyler* aramaya devam ettim.

Gözlerini kaçırmadan önce sadece kısa bir an için gözlerime bakıyorlardı ama aynı şeyi Arokan için de yaptıklarını fark ettim. Gözlerimi tutamamalarının rahatsızlıktan kaynaklanmadığını fark ettim.

Saygıydı.

Sonuna ulaşana kadar kampı birbirine bağlayan mümkün olan her yoldan geçtik. Orada bir kutlama alanı inşa edildiğini gördüm. Sağ tarafta, yıldızlı gökyüzünün altında, Dakkar'ın sessiz manzarasının fonunda, üzerinde altın bir taht bulunan yükseltilmiş bir kürsü duruyordu. Bu kürsünün önünde sıra sıra yiyecek dolu masalar ve dans etmek için ayrılmış bir alan olduğunu tahmin ediyorum.

Arokan o bölgeye ulaştığımızda *pyrokiyi* durdurdu ve sürüsüyle yüzleşmek için döndü. Eli hâlâ içime bastırılmışken ve tüm gözler hâlâ üzerimizdeyken, Arokan kendi dilinde kulağımda yankılanan sözcükleri haykırdı. Her ne söylediyse kısaydı. *Kassikari* ve *Morakkari*'yi duydum ama diğer kelimeler bana yabancıydı, sinir bozucuydu.

İşini bitirdiğinde, Dakkariler savaş çığlıkları gibi tuhaf bir şekilde tezahürat yaptılar, dillerini yuvarladılar, sessiz geceye yükselen ses büyüleyici olduğu kadar sarsıcıydı da. Sonra bir anda fenerlerini bıraktılar ve yeryüzüne değmeden çok önce sönecek olan küçük alevlerle yanarak siyah gökyüzüne yükseldiler.

Dudaklarım aralandı, her birinin içindeki ince ısıltının ince, renkli fenerlerin arasından parlayışını izledim. Yüzden fazla gül, bazıları daha hızlı

Ta ki gökyüzü yüzlerce yeni yıldızla dolmuş gibi görünene kadar.

Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. O kadar güzeldi ki, bana o gece olacakları unutturdu.

Kısa süre sonra esinti arttı ve fenerler dağılıp uzaklaştı, hâlâ gökyüzündeydiler. Aklımın bir köşesinde, bir tanesinin köyüme kadar taşınıp taşınmayacağını, kardeşimin onu görüp görmeyeceğini merak ediyordum.

Birden davullar çalmaya başladı ve kutlama alanına doğru ilerleyen Dakkari'den heyecanlı çığlıklar yükseldi.

Arokan *pyroki*'sinden inerken eli aniden kalçalarımın arasından çıktı. Bacağımı salladım ve o da uzanıp belimi kavradı, zahmetsizce inmeme yardım etti. Sonra beni yükseltmiş kürsüye, tahta doğru götürürken belimden tutmaya devam etti.

Sadece bir koltuk vardı ve Arokan oraya oturdu. Tam ayakta durmam gerektiğinden şüphelenmeye başlamıştım ki beni *kucağına* çekti. Eteğim yükseldiğinde nefesim kesildi ve onu aşağı çekmek için kıpırdandım. Sadece onun şaşkın iniltisi beni dondurdu ve yutkundum, gözlerim onunkilere dikildi.

"Devam et, *kalles*," diye kulağımı tırmaladı, "eğer bu ziyafeti erken bitirmemi istiyorsan."

Doğrulurken, onu örten kürklü kumaşın kalçalarımın arkasına yerleştiğini hissettiğimde yanaklarım onun anlamı karşısında kızardı.

Ondan sonra bir santim bile kıpırdamayınca mırıldandı, "Bu gece yemek yiyeceksin. Et suyu yok. Et yiyeceksin."

Uzun yemek masalarına bakarken, Dakkari'nin etraflarında toplanıp tabaklardaki lokmaları alıp ağızlarına atmalarını izlerken çenem sıkıştı. Anlayamadığım bir dilde birbirleriyle sosyalleşirken zevk çığlıkları yükseliyordu.

"Hayır," dedim. "Biliyorsun-"

"Bunu yapmazsanız kalabalık bunu bir hakaret olarak görecektir," dedi.

"Yiyeceksin."

Omuzlarım çöktü. Çadırın mahremiyetinde yemeği reddetmek başka bir şeydi. Ama eğer Arokan'ın yanında olacaksam, onun halkına saygısızlık edemezdin. Bu gece olmazdı.

"Köyünüze bir hediye göndereceğim," dediğinde nefesim kesildi ve dönüp ona baktım. "Üç *bveri*. Düzgünce kuruturlarsa, bu onları aylarca beslemeye yetecek et. Sadece bu gece değil, şu andan itibaren yersen, artık benimle savaşmak yok, bunu yapacağım."

"Gerçekten mi?" Yumuşak bir sesle söyledim.

Başını eğdi. "*Lysi*."

Gözlerimi yaşartacak kadar güçlü bir rahatlama beni sardı. Bu doğru yönde atılmış bir adımdı, Horde Kralı'nın köyüme yardım *edebileceğinin* kanıtıydı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

O sarı gözleriyle bana baktı. Oturduğunda yana doğru kıvrılmış olan kuyruğu dizime dolanmak için yukarı çıktı, altın manşetleri tenimi serinletti.

Yavaşça gevşedim. Bir Dakkari evlilik kutlaması sırasında göğüslerim dışarıdayken olabileceğim kadar rahattım elbette. Küçük bir nefes üfleyerek, bakışlarımı oluşturan kalabalığın üzerinde gezdirdim ve birçoğunun gözlerinin üzerimizde olduğunu fark ettim. Ama tıpkı *piroki*'de olduğu gibi, onlarla temas kurduğumda gözlerini kaçırdılar.

Piki'm dışında, Arokan dışında kampta kimsenin bakışlarını birkaç saniyeden fazla üzerimde tutmamıştım. Lavi bile bana uzun süre bakmadı.

Arokan sadece halkını izlemekten memnun görünüyordu. Yüz hatları dikkatlice okunamaz bir ifadeye bürünmüştü. Kasları gevşek olsa da bakışları dikkatliydi. Her zaman farkında... her zaman hazır. Acaba hiç *rahatlamadı*.

Çok geçmeden, elinde bir servis tabağı taşıyan bir kadın bize yaklaştı. Arokan başını eğene kadar kürsünün dibinde bekledi ve sonra

basamakları tırmandı. Yiyecek ve içeceklerle dolu bir tepsiyi tahtın geniş koluna bıraktı.

Başıyla selam vererek döndü ve aşağıdaki kalabalığın arasına karıştı.

Arokan beyaz kemikten yapılmış bir kadehi dudaklarıma doğru kaldırdı. "İç," diye emretti.

Ben içtim. Sıvı her neyse boğazımın arkasını yaktı ve gözlerimi sulandırdı, yine de onu geri kesmemek için cesurca savaştım. Kendisi de uzun bir yudum alıp tepsiye geri koymadan önce dudaklarının kıvrıldığını fark ettiğimi sandım.

Sonra kızarmış bir et parçasını kaldırdı - ne tür olduğunu bilmesem de *bveri* eti olduğunu varsayıyordum - ve onun işaretiyle dudaklarımı açtım.

Tadı dilimde patladığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Zengin, yağlı ve o kadar yumuşaktı ki ağızımda eriyor gibiydi. Daha önce hiç taze et yememiştim. Yıllar önce tayınlarımızda başka gezegenlerde yaşayan hayvanlardan elde edilen kurutulmuş etler vardı ama cezalandırılma korkusuyla Dakkar'da hiç avlanmamıştık.

Arokan beni izliyordu. Yutkunduktan sonra, bir şeyin tadının *böyle* olabileceğini düşünerek bir süre sessiz kaldım ve sonra, "Daha önce hiç taze et yememiştim," dedim.

Bakışlarında bir şey parladı, kaşları ve dudakları aşağı doğru çekildi.

"Artık her gün taze et yiyeceksin," diye cevap verdi, ama sesi bir dakika öncesine göre daha hırçındı.

"Sen..." Ben başladım. "Eti köyüme verdiğinizde nasıl kurutacaklarını bilemeyecekler."

Arokan'ın Çene sıkı. "I olacak var benim *pujerak* ver onlara talimatlar."

"*Pujerak*'ın mı?" Ben sordum.

Başını uzaktaki masalardan birine doğru eğdi. Orada Arokan'la birlikte köyüme gelen Dakkari erkeğini gördüm.

Benimle evrensel dilde konuştun.

Arokan, "Benim ikinci komutanım," diye cevap verdi.

Dudağımı ısırarak başımı salladım. Tatlı davranıyordu. Nazik davranıyordu ve doğrusu bunu nasıl karşılayacağımı bilmiyordum. Kavga ederken ona karşı daha rahat hissediyordum.

Ziyafet devam ederken davulların sesi gittikçe yükselirken garip bir sessizliğe gömüldük. Arokan tepsideki geniş yelpazeden bana lokmalar yedirmeye devam etti, arada kendisi için de bir şeyler alıyordu. Ama çok geçmeden karnım yumuşak kızarmış et, kaynatılmış kökler ve dudaklarımı büzüştüren ekşi meyvelerle doldu.

Kafamı hoş bir şekilde yüzdüren, kalabalığın arasından fırlayan Dakkari çocuklarını izlediğimde, dansın başladığını gördüğümde beni gülümseten fermente içecekten bahsetmiyorum bile.

Kısa süre sonra, sürü kralının kucağında üstsüz oturduğumu unuttum. Bütün öğleden sonra ve akşam boyunca üzerime çöken sinirleri unuttum. Bir kez olsun gecenin tadını çıkarmaya kendimi bıraktım çünkü daha önce hiç böyle bir gece yaşamamıştım.

Arokan altımda sıcacıktı ve ben titrediğimde kollarını daha da sıkılaştırdı. Gece gittikçe soğuyordu ama aldırmadım. Yemek tepsisi boşaltılmıştı ama kadehte hâlâ biraz bira kalmıştı. O ana kadar ziyafetin çoğu bitmiş ve kutlama şenliğe dönüşmüştü. Kahkahalar, sesler ve davullar havayı dolduruyordu.

Ne kadar süre Arokan'ın kucağında oturduğumu ya da ne kadar süredir aşağıdaki kutlamayı büyük bir hayranlıkla izlediğimi bilmiyorum. Ama çok geçmeden bir şeylerin değişmeye başladığını hissettim.

Arokan ensemdeki saçlarımın bir kısmını kaldırdığında nefesim kesildi. Burnunun ucunun yumuşak ama maksatlı bir şekilde etimin üzerinde gezindiğini hissettim. Omurgam bu hisle karıncalandı, beklenmedik bir şekilde zevkliydi.

Bir eli kalçalarımı kavrarken diğer eli tahtın koluna dayanmış, pençeli parmakları metali deliyordu. Birden o el

Kalçamdaki parmakları seksimin üzerinde durana kadar eğildi, tıpkı *pyroki*'ye bindiğimiz *zamanki* gibi.

Gözlerimi açarak kalabalığa doğru bir bakış attım ama izleyen biri olup olmadığını anlayamadım. Bacaklarının duruş şeklinden kimsenin doğrudan görebileceğinden şüpheliydim ama elinin nerede olduğu belliydi.

Parmakları bana doğru seğirdi ve sonra *sıkıca* bastırdı. Boğazımdan şaşkın bir nefes kaçtı ve elimi kalın bileğinin etrafına, altın manşetinin hemen üzerine sardım, ancak kavramam sadece yarısını kapsıyordu.

Ona bakmak için başımı çevirdiğimde, o gözler benim üzerimdeydi. Yine donup kalmıştım, o gözlere bakıyordum, ortaları o kadar siyahtı ki, onlarda kendimi görüyordum.

Parmağı beni bir, iki kez okşadı.

"*Arokan*," diye fısıldadım, paniklemiştim, zihnim mayalı içkiden bulanıklaşmıştı, deneyimsiz bedenim onun ustaca dokunuşlarına karşılık vermeye başlamıştı.

Adının dudaklarımdan dökülüştü onu hırlattı, omurgasını dikleştirdi. Geç de olsa, bu ismi kullanarak bir hata yapıp yapmadığımı, haddimi aşıp aşmadığımı merak ettim.

Ne olduğunu anlamadan tahttan kalktı ve beni de yanında getirdi. Beni kollarına aldı ve kürsünün merdivenlerinden indi.

Gözlerin bize çevrildiğini hissetmeme rağmen dans hiç durmadı, davulların ritmi artıyor gibiydi. Bu vuruşların içimde nabız gibi attığını hissettim.

Kolaylıkla ulaştığımızda ikimizi de *pirokininin* üzerine çıkardı, bu da onun gücünü gösteriyordu. Kalabalığa doğru, "*Kirtva njeti Morakkari!*" diye bağırdı.

Söylediği her şey sağır edici tezahüratlarla karşılandı ve dudaklarım ayrıldı, ne olacağını anladığımda göğsüm kabardı. Tam o sırada gözlerim kalabalığın içinde Mirari'ninkilerle buluştu ve bana gülümseyerek başını salladı.

Pyroki'yi kampa doğru dörtlale koşturdu ve kutlamaya sırtını döndü.

Bizi çadıra doğru yönlendiriyordu.

"Zamanı geldi, *kalles*," diye kulağımı tırmaladı, eli yine bacaklarımın arasında kıvrıldı. "Artık benim kraliçemsin. Daha fazla beklemeyeceğim."

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

M Sırtım yatağın kürklerine çarptı.
Tamamen çıplak, tamamen *uyarılmış* bir Dakkari erkeği
üzerime doğru alçalırken, başını sütunu yalamak için
eğdiğinde ısı kaydedildi

açıkta kalan boynuma, dili taktığım kolyenin altın yakasına çarptı. Kolyeyi çıkarmadı, sadece çadıra adımımızı attığımız anda sert ve yırtıcı bir çekişle kısa eteğimi sıyırdı.

Arokan kocaman bir avucunu çıplak bacağımın üzerinde gezdirip açarak çıplak bedenlerimizi daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissedene kadar birbirine daha da yaklaştıırken küçük bir nefes verdim: bir beden benimkine o kadar sıkıca bastırılmıştı ki sanki benimmiş gibi hissediyordum.

Elini vücudumda, kalçamda, belimde, meme uçlarımın hâlâ altın renginde olduğu göğüslerimde gezdirdiğinde gözlerim kapandı, dudaklarım aralandı. Kutlama şölenindeki mayalı içkinin muhtemelen en iyisi olduğunu fark ettim. Kaslarımı gevşetmiş, rahatlamama yardımcı olmuştu. Bu an, kaçınılmaz olan hakkında gergin olsam da, acıdan, etimi yırtmasından korkmuyordum, ama bunun beni nasıl değiştirebileceğinden korkuyordum. Bundan hoşlanacağımdan korkuyordum.

Başını boğazımın sütunundan kaldırdı, o karanlık gözler beni izliyordu. Yüz ifadesi biraz vahşi, biraz evcilleşmemişti. Kendisine verilen

İsim onun içindeki bir şeyi serbest bırakmıştı, sıkı sıkıya dizginlediği, sürüsünden sakladığı bir şeyi.

Titredim, onun o kısmını, o karanlık, heyecan verici, yabancı yeri keşfetmek isteyip istemediğimden emin değildim.

"*Rei Morakkari*," diye mırıldandı, gözleri yüzümde geziniyordu. Parmakları vücudumdan aşağı doğru inerken dudaklarıma yerleşti, ta ki seksime ulaşana kadar.

Kıvrımlarımı ayırdığında, beni çok nazikçe okşadığında, yapabileceğini düşündüğümünden çok daha nazikçe okşadığında küçük bir inilti beni terk etti.

"*Rei kassikari*," diye homurdandı.

Parmakları klitorisimin üzerinde gezindiğinde tahrik oldum ve dudağımı ısırarak bir iniltiyi bastırdım.

"*Lysi*?" diye sordu.

Evet mi? Sorduğu şey bu muydu?

"Önce bana bir şey söyle," diyebilirdim, ama sesim biraz soluk soluğa çıkmıştı.

"*Neffar*?"

"Neden?" Usulca sordum, aklımı birden fazla kez kurcalayan bir soruydu bu.

"Neden?" diye tekrarladı, kaşları çatılmıştı. Şaşkınlığına rağmen parmakları bacaklarımın arasında gezinmeyi hiç bırakmadı, içimde özgür kalmakla tehdit eden ateşi körüklemeyi hiç bırakmadı.

"Herhangi bir Dakkari dışisine sahip olabilirdin," dedim ona bakarak. Mirari de bana aynı şeyi söylemişti. "Daha kolay olurdu. Peki neden? Neden ben?"

Arokan keskin bir nefes verdi ve başını omzuma doğru eğerek dudaklarını oraya bastırdı. Şaşırtıcı derecede yumuşak dudakları. Dakkari'nin de insanlar gibi öpüşüp öpüşmediğini merak ettim. Onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ettim.

Ya da belki de mayalı içkiyi merak ediyordu.

Başını kaldırdı, bakışlarımla buluştu ve şöyle dedi: "Yüzünü görmeden önce sesindeki cesareti duydum. Dakkari'ye karşı durmaya cesaret eden bir insan *kalles*... İlgimi çekti. Seni görmem gerekiyordu. Ve yüzünü, gözlerini gördüğümde anladım. Kakkari seni bana gösterdi. Kraliçem olacağını biliyordum. Güçlüsün, cesursun ve soyuna sadıksın. İşte bu yüzden."

Beklediğim her neyse... o değildi. Sözlerini özümserken kalbim göğsümde çarpıyordu.

"*Lysi*?" diye mırıldandı, o alçak sesi tenimi bir dokunuş gibi okşuyordu.

Bu artık benim yeni hayatımdı. O artık benim *kocamdı*, Dakkari'nin sürü kralıydı. Bu kırılmazdı. Bitmişti.

Buna karşı savaşılabılır ve hayatı kendim için zorlaştırabilirdim. Ya da sürünün içinde asimile olmaya çalışabilir, köyüme yardım için mücadele ederken kendime yeni bir hayat kurabilirdim. Onlara *yardım* edebilirdim, oysa daha önce bu umutsuz bir durumdu.

Belki de kardeşimin ateşi kılık değiştirmiş bir nimetti.

"*Lysi*," dedim usulca, bakışlarıyla buluşarak.

Sözümle, onayım la orada bir şey titredi. Aramızdaki değişimi hissettim, bir dokunuş kadar elle tutulurdu.

Başını eğdiğinde gözlerini benimkilerden ayırmadı. Altın boyalı meme ucumu bulduğunda ve onu ağzının *derinliklerine* çektiğinde.

O hışırtılı, sıcak dili hissettiğim de altında biraz dönerek haykırdım. *İyi* hissettirdi ve tomurcuklanmış meme ucumu fiskelediğinde, o küçük zevkin vücudumda düz bir çizgide cızırdadığını hissedene kadar inledim.

Diğer göğsüme geçtiğinde, gırtlaktan gelen Dakkari dilinde konuşmaya başladığında ellerim şişkin pazularına uçtu, anlamadığım ama kulağa... saygılı gelen kelimeler. Elimin altındaki kaslarının büküldüğünü hissettim, elini kalçalarımın arasında gezdirmeye devam ederken kollarının kordonlarının gerildiğini hissettim.

O kadar uzakta bile kutlamanın davul seslerini duyabiliyordum. Zonklayan ritim, seksimin zonklamaya başlamasını taklit ediyor gibiydi.

Vücutu çok sıcaktı, çok sıcaktı, bir fırın gibiydi. Ağzı göğsümde açgözlülükle büyüyor, sanki bana açmış gibi çekiştiriyor ve yalıyordu. Sonunda meme ucumu bıraktığında, kolyemin ağır plakasını geçerek aramıza baktım ve onları altından temizlediğini gördüm. Şimdi koyu pembe, hassas ve sivriydiler.

"Bu gece tohumlarımı bedeninin derinliklerine akıtacağım *Morakkari*," diye homurdandı, sesi karanlık ve çakıllı çıkıyordu. "Varislerimle ağırlaşacaksın. Bana liderlik edecek, *Vorakkar* olacak kadar güçlü bir sürü savaşçısı doğuracaksın."

Nefesim hızla çıkıyordu, göğsüm kabarıyordu. Çocuklar. Daha önce çocuklar hakkında hiç düşünmemiştim bile.

Ama yine de ona direnerek, "Hayal kırıklığına uğrayabilirsin. Bir kız olabilir."

Dudakları kıvrıldı, bu manzara beni o kadar şaşırttı ki bir an için dilsiz kaldım.

"Ona değer verilecek. Sürünün bir prensesi," diye mırıldandı. "Ama çok çocuğumuz olacak. Önce bir dışının gelmesi önemli değil."

Beni yumuşak ve hızlı bir hareketle kürklerin üzerine yüzüstü yatırana kadar çevirdiğinde nefesim kesildi. Geniş avuç içleri kalçalarımı kapladı ve sertçe çekiştirerek beni ellerimin ve dizlerimin üzerine kaldırdı, kendisi de arkamda duruyordu.

"*Ohhh*," diye inledim, dilinin seksimin üzerinde yaladığını hissettiğimde, zonklayan klitorisimi bulduğunda karnımın titrediğini hissettiğimde. "Hayır, hayır," diye fısıldadım, gözlerimi sıkarak kapattım.

"*Lysi*," diye homurdanarak karşılık verdi, sonra da ustaca dilini üzerimde kullandı. "*Lysi*."

Zevk keskin bir bıçak gibiydi ve ben uçurumun kenarında yürüyordum. Bundan zevk aldığımı bilmek, itiraz etsem bile

daha fazlası için kalçalarımı ona doğru sallıyordum. Bu beni yaraladı çünkü neden hala korktuğumu bilmiyordum.

"Lütfen," diye fısıldadım ama bunun Arokan'a mı yoksa kendime mi yönelik olduğunu bilmiyordum. "Lütfen."

"Hazırsın, *Kalles*," dedi. "Kendine itiraf etsen de etmesen de benim için yanıp tutuşuyorsun."

Arkamda hareket ettiğini, altımdaki kürklerin yer değiştirdiğini hissettim. Nasırlı, sert ama sıcak eli omurgam boyunca ilerledi. Hareket etmediğinde, cesaretimi toplayıp arkama, doğrudan gözlerinin içine baktım.

"*Rinavi leika*," diye mırıldandı, kuyruğu uyluklarımdan birini sarmak için hareket ederek beni yerimde tuttu. Ellerinden biri kalçalarımı kavradı ve diğeri... diğeri yukarı doğru hareket etti, boğazımdaki altın yakayı sarmak için kürek kemiklerimi geçti.

Keskin bir nefes aldım, gözlerim sahiplenici ve baskın pozisyon karşısında büyüdü.

"*Rinavi leika*," diye tekrarladı, sesi neredeyse... huşu içindeydi. "Sen çok güzelsin, *rei Morakkari*."

İçime girdiğinde haykırdım, kalçalarımı kavrayışı beni kalın, sıcak uzunluğuna doğru çekti. Kan kulaklarıma hücum etti ve bunun üzerine, siki içeri kayarken zevk çığlıklarını duydum.

Acı içime battı, keskin bir sızı.

"Bekle," diye fısıldadım, kaşlarım çatılmıştı.

Arokan'ın gözleri benimkilerle buluştu. O vahşi bakış, daha önceki o evcilleşmemiş duygu mevcuttu. Tamamen hayvani bir sesle hırladı ama dediğimi yaptı, yine de boğazımdaki ve kalçalarımdaki tutuşu sanki uzaklaşacağımdan endişelenmiş gibi sıkılaştı.

Acı kısa sürdü ve Arokan tüm bunlar boyunca bakışlarımı korudu, yarısı içimde kılıflıydı. Beni becermek istiyordu, bakışlarında bunu görebiliyordum. Beni tüketmek, bana sahip olmak, beni *kendisinin* yapmak istiyordu.

Bu düşünceyle tüm vücudum titredi, acı yavaşça eriyip gitti ve yerini yabancı bir dolgunluk hissine bıraktı.

Bir an sonra, beni test etmek için hareket ettiğini hissettim. Vücudumdan geri çekildiğini hissettim, sadece güçlü bir itme ile geri dönmek için.

Dudaklarımı aralayarak boğazımdan kopan iniltiye engel olamadım. Arokan'ın ihtiyacı olan tek izin buydu.

Boğazımdaki eli, beni bir sürü kralının yapacağını hayal ettiğim şekilde becermeye başladığında esnedi. Sanki onun zevki için yaratılmışım, sanki bana sahipmiş gibi, bekleyen seksime baskın, neredeyse vahşi itişler. Belki de öyleydi. Belki de sahiplenilmek, tasmalanmak ve korkutucu bir zevkle becerilmek böyle bir şeydi.

Altımda, göğüslerim onun sikinin her sert darbesinde sallanıyor ve sallanıyordu, altın kolyemin ağır plakası onun itişleriyle aynı anda şingirdiyordu. Saçlarım omzuma düşüyor, meme uçlarımı gıdıklıyor, ileri geri hareket ediyordu. Her şey hareket halindeydi. Kollarım beni tutarken titriyor, kalçalarım sıkılıyor, karnım titriyordu.

"Amin mükemmel, *kalles*," diye homurdandı arkamdan, sözlerini vurgulamak istercesine güçlü itişlerle noktaladı. "Benim için sıcak ve sıkı. *Vok!*"

"*Ohh!*" Hızını daha da artırdığında haykırdım, çadırı dolduran ete karşı etin sesi. Ağır çuvalının uyluklarımla arkasına doğru sallandığını ve tokatlandığını hissettim.

Ve sonra başka bir şey hissettim. Aletinin tabanının hemen üzerindeki o küçük yuvarlak çıkıntı... sertleşmeye başladı. Kalbiyle aynı anda nabız gibi atan, zonklayan vuruşlarla *titreşmeye* başladı.

"*Arokan!*" İnledim, her itişte büzülmüş, özel etime baskı yaptığını hissettim, beni *çılığına* çeviren kötü, garip bir his.

"*Lysi, kalles*," diye homurdandı. "Seni becerdiğimde adımı haykır ki vücudunun sahibi olduğunu bil. Böylece bu amcığın sahibinin kim olduğunu bilirsin."

Oh tanrıça. Onun sözleri de çıldırttı.

Hızla yükselen zevke karşı gözlerimi sıkarak kapatmak, o sert yumrunun beni uyardığını hissetmek, onun içimde derinlerde olduğunu, beni gerdiğini ve ağzına kadar doldurduğunu hissetmek... çok fazlaydı.

Kalçalarımı onun hamlelerini karşılamak için geriye doğru kaldırdığımda omurgam dikleşti. Artık bunun ne anlama geldiğini umursamıyordum, beni köyümden almış olmasını, onu çok az tanımama rağmen bedenimi ve hayatımı ele geçirmiş olmasını umursamıyordum.

Umurumda değildi çünkü tek istediğim *boşalmaktı*.

"Evet, evet," diye inledim, meme uçlarım daha da sertleşiyor, kollarım titriyordu. Boğazımdaki o el bastırdı ve sıktı ve özellikle vahşi, derin bir itişten sonra orgazm olmaya başladım. "Ooh evet!"

"Vok!" Arokan yüksek sesle iyileşti, çünkü benim seksim onun uzunluğu etrafında sıkılmaya başladı ve yumruğundan gelen titreşim sadece arttı, *daha güçlü* hale geldi. "Luna!"

Hayatımın en güçlü orgazmı bir andan diğerine uzanarak beni tüketti.

Ondan nefret ediyordum. Sadece onun bana böyle hissettirebilmesinden, sadece onun bedenimi bu şekilde kontrol edebilmesinden nefret ediyordum.

Ama bu, karanlığı ve yıldızları görecektik kadar sert boşaldığım gerçeğini ortadan kaldırmadı. O kadar sert boşaldım ki bir anlığına dünyanın içinde kayboldum, yeniden yüzeye çıktığımda zaman tamamen silinmişti.

Bittiğinde titriyordum ve kollarım altıma çökmüştü, yine de vücuduma acımasız, iddialı itişlerini asla durdurmadı.

Kraliçesini beceriyordu. Beni Dakkari'nin barbar bir kralı gibi beceriyordu ve ben bunu *sevdiğim* için *nefret ediyordum*.

Bir hırıltıyla içimden çıktı ve sırtüstü yatana kadar beni tekrar çevirdi. Kalçalarımı aşağı doğru çekti, içime kolayca girebilmesi için bana manevra yaptırdı, seksim onun etrafında çırpınmaya devam ederken bile beni
doldurdu.

Kaşlarım birbirine çarptı, o yumru her itişte hassas klitorisime bastırdığında boğazımdan kaba bir çığlık koptu.

Çok fazla, çok fazla! Daha yeni durmuşken tekrar boşalmaktan korkuyordum.

Arokan'ın sarı bakışları üzerimdeydi. Altın dövmeleleri sıcak çadırın mum ışığında parlıyordu, geniş göğsünün genişliği sadece öğleden önce diktiğim dikişli yara tarafından engelleniyordu.

Mükemmel, altın rengi et, o muhteşem vücudu bana karşı kullanan muhteşem bir erkeğe mükemmel bir şekilde yontulmuştu.

Kalçalarını içime soktuğunda, o titreşimli yumru beni çılgılık attırdı. Çıldırılmış bir hayvan gibi tırnaklarımı etine geçirdim, ikinci kez orgazm olurken gözlerim başımın arkasına yuvarlandı.

Bir an sonra zevk kükremesini duydum, kalçalarının sert ve inatçı bir şekilde içime girdiğini hissettim. Tohumunun içime fışkırdığını, içimi, esneyen duvarlarımı yıkadığını, beni horozunun yaptığı gibi doldurduğunu hissettiğimde başka bir yabancı his beni aştı. *Daha fazlası* için ona doğru sallanırken bile göğsüm kabararak inledim.

Bittiğinde Arokan yanıma yığıldı, göğsünden daha önce hiç duymadığım derin bir ses yükseldi.

Ne olduğunu anlamadan dudakları dudaklarımdaydı.

Nefesimi ağzına verdim ve o da bu fırsatı kullanarak dilini yumuşak, yavaş ve sıcak bir şekilde içeriye soktu.

Sanırım Dakkari öpüşüyor, diye düşündüm, bitkin, ne olduğundan ve hatta *nasıl* hissetmem gerektiğini.

Onun için açtığımda inledi. Mirari'nin önerdiği gibi onun için açtım.

Bedenim sakinleştikçe, nefes alışım yavaş yavaş normale döndükçe, tohumunun kalçalarımın arasından sızmaya başladığını algıladıkça beni öpmeye devam etti.

Ne kadar nazik olduğunu görünce başım dönerek karşılık verdim.

Kısa süre sonra çekildi. Gözlerimin derinliklerine bakarken, kolu başımın altından kıvrıldı ve enseme dolandı.

Şiddetli bir fısıltıyla, "*Rei Morakkari.* Artık benimsin."

Zevkten, fiziksel yorgunluktan ve dolu bir mideden sarhoş olmuş bir halde göz kapaklarım titriyordu.

Ondan sarhoş oldum.

Beni sahiplenmişti. Tıpkı her zaman yapacağını bildiğim gibi.

Ve derin bir uykuya dalarken son düşüncem şuydu: *benden geriye onun sahiplenebileceği bir şey kaldı mı?*

Ben öyle düşünmemiştim.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

W Ertesi sabah uyandığımda tüm vücudum hiç bilmediğim yerlerinden ağrıyordu.
Ve ilk kez Arokan hâlâ yanımdaki yataktaydı.

Başım omzuna yaslanmıştı, neredeyse uykuya daldığım pozisyondaydı ve bir santim bile kıpırdayıp kıpırdamadığımı merak ediyordum. Sıcaktı, göz kapakları kapalıydı ve göğsü yumuşak bir hareketle inip kalkıyordu.

Bacaklarımı hareket ettirdiğimde vücudumun derinliklerinde keskin bir sancı hissettim.

Bu ses, bir anda uykusundan sıçrayan Arokan'ı uyandırmaya yetti ve beni gerdi.

Göğsünden yine o derin, gürültülü sesi çıkardı ve sarı çerçeveli gözleri yüzümde gezinerek beni inceledi.

Göz kapakları hafifçe aşağı indi ve eli kürklerin altından geçip niyetini belli ederek cinsel organımı avuçlamak için hareket ettiğinde nefesim kesildi.

Nefesim kesilerek bileğini kavradım ve yerinde tuttum.
Dudağımı ısırarak, "Ağrım var" diye fısıldadım.

Gözlerini kırıştırdı, bakışlarına berraklık geldi ve yatakta doğrulup kürkleri üzerimizden çıkardı, çıplaklığımızı soğuk havaya maruz bıraktı.

Kendimi onun arayan gözlerinden koruma dürtüsüne direndim ama ellerimi yerlerinde kalmaya zorladım, her yerimi gördüğünü, artık alçakgönüllülüğümün bir faydası ya da amacı olmadığını biliyordum.

Parmağı cinsel organımın ve iç bacaklarımın üzerinde gezinirken alt dudagımı ısırdım. Çenesinin sıkıldığını gördüğümde aşağı baktım ve yaptığımız pisliği görünce donup kaldım. Kan ve tohum altımdaki kürkleri ve taze çürüklerin belirtilerini göstermeye başlayan iç uyluklarımı kaplamıştı.

Arokan Dakkari dilinde bir şeyler mırıldandı, sesi... kızgındı. Sonra çadırın girişine doğru bir şeyler havladığında sıçradım.

Çadırın kapakları açılıp iki Dakkari erkeği ortaya çıkmadan önce örtüleri üzerime çekti, bir kez daha banyo küvetini ve sıcak su dolu kovaları getirdi.

Arokan tüm çıplaklığıyla yataktan kalktı, erkekler gittikten sonra yanıma geldi ve arkalarında dumanı tüten bir banyo bıraktı.

Beni nazıkçe kollarına alıp küvete kadar yürüdüğünde ve ikimizi de küvetin içine indirdiğinde nefesim kesildi.

Sıcak su beni rahatlatıcı bir ısı kozasıyla sarıp sarmaladığında, ağrıyan kaslarımı gevşetip uyluklarımın arasındaki ağrıyı biraz hafiflettiğinde beklenmedik bir zevkle iç çektim.

"Daha iyi misin?" Arokan homurdanarak beni bacaklarının arasına yerleştirdi ve yarı sertleşmiş sikinin belime dayandığını hissettim.

"Evet," diye fısıldadım, o sabah ona karşı ne kadar utangaç hissettiğime şaşırmıştım. Dün gece, yakıcı zevk ve hükmedici itişler gözümün önünde canlandı. Arokan'ın karanlık gözleri, beni daha da azdıran iğrenç, heyecan verici sözleri, sıcaklığı, titreşen yumruları ve ellerinin vücudumda beni ürküten bir aşinalıkla dolaşması.

Çadır seks gibi kokuyordu. Ve dün geceden sonra, onunla hissettiğim o tüketen, korkutucu ihtiyaç ve arzuyu deneyimledikten sonra, bir daha asla eskisi gibi olamayacağımdan, Arokan'a bir daha asla eskisi gibi bakamayacağımdan endişeleniyordum

Artık onun neler yapabileceğini, içimde neleri serbest bırakabileceğini biliyordum.

Dün geceki o kadın her kimse - onun hamlelerini karşılayan ve *daha fazlasını* isteyen o muhtaç, şehvetli kadın - o ben değildim. *O* benim için bir yabancıydı, yeni tanıştığım biriydi.

Tüm korkularım gerçek olmuştu. Hoşuma gitmişti. Ve şimdi bu yüzden değişmiştim.

Arokan vücudumu nazikçe okşadı, çiftleşmemizin izleri temizlenene kadar uyluklarımın arasını nazikçe yıkadı.

"Şimdi ne olacak?" Fısıldadım, kafam karışmıştı ve ne kadar nazik davrandığı için garip bir şekilde gözyaşlarının eşiğindeydim. Bana karşı sert ya da soğuk davransa bununla başa çıkabilirdim ama bu Arokan... bu erkekle başa çıkamazdım.

Arokan bana cevap vermedi. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek vücudumu yıkamaya devam etti. Sonunda ağır kolyeyi boynumda bıraktığı izlere masaj yaparak çözdü ve çadırın zeminine fırlattı.

Su soğumaya başladığında beni dışarı taşıdı ve vücudumu kuruladı. Çadırın uzak duvarındaki sandıklara gitti ama sonra tereddüt etti. Bunun yerine, yaptığım pantolon ve tuniği aldı ve onları giymeme yardım etti.

Bunun için muhtemelen onun fark ettiğinden çok daha fazla minnettardım. Yıkayıp tanıdık giysilerimi giydiğimde yeniden nefes alabileceğimi hissettim.

"Bugün yeni işaretler alacağız," dedi bana, kalın ve kaslı kalçalarına oturan, deriden yapılmış gibi görünen yeni bir pantolon giyerken sesi gürliyordu. Bağcıklarını bağlarken bileklerindeki altın kelepçeler parıltıyordu.

"İşaretler mi?" Ona endişeyle bakarak sordum.

Bana yaklaştı ve ona bakmam için çenemi yukarı kaldırdığında nefesim biraz kesildi. Bir an için, dün gece olduğu gibi beni tekrar öpeceğini düşündüm.

Ama yapmadı. Bunun beni hayal kırıklığına mı uğrattığından yoksa rahatlatıldığından mı emin değildim.

Kendimi savunmasız ve savunmasız hissettirecek şekilde sadece bana baktı. Sanki en karanlık düşüncelerimi, iliklerime kadar işlemiş pişmanlıklarımı görebiliyordu.

Sonunda elleri bileklerimi kavramaya geldi. "Seninkileri burada alacaksın. Benim soyumun işaretlerini alacaksın. Rath Kitale'nin. Çünkü sen artık onlardansın ve tüm çocuklarımız da onlardan olacak."

Farkına vardım. Gözlerim göğsüne, kollarına kaydı, etinin üzerinde güzel bir desen oluşturan girdaplı, altın çizgileri izledim.

Dövmeler.

Bileklerimi kavrayışının baskısını hissettim ve işaretlerimin onun altın kelepçelerini yansıtacağını düşündüm. Bir sembol.

Kraliçenin sembolü.

Boğazımdaki kalın yumruyu yutarak kafamdaki şüpheleri dile getirmedi. Dakkari hakkında ne biliyordum ki? Neredeyse hiçbir şey. Onların kraliçesi olmak hakkında, bir sürü kralının kraliçesi olmak hakkında ne biliyordum?

Hiçbir şey yok.

Kendimi zaten bir sahtekâr gibi hissediyordum ama işaretleri almak beni daha da sahtekâr gibi hissettirecekti. Daha da yabancılaşacak, geçmiş hayatımdan daha da uzaklaşacaktım.

Dün gece Arokan beni güçlü, cesur ve sadık bulduğunu söyledi. Sözleri içimdeki bir şeye dokunmuş, içimdeki bir şeyi yatıştırmıştı.

Güçlü olmak istedim. Ama bundan daha fazlasıydı çünkü fark *ettim* ki olmak için. Korkaklığa yer yoktu. Orada olmaz. Bir Dakkari kampında değil.

Ben de başımı salladım. "Ben hazırım." dedim.

Arokan bundan memnun olmuşa benziyordu çünkü parmaklarını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. Sonra beni dışarıya, temiz havaya, parlak güneş ışığına çıkardı.

O sabah sessizdi, sanki kampın çoğunluğu bir önceki geceden kalan mayalı içkilerini yudumluyor gibiydi. Her zamanki gibi çadırda iki muhafız vardı ve biz dışarı çıktığımızda başlarını eğdiler ama Arokan ilerlemeye devam etti, beni kampın derinliklerine doğru yönlendirmeye devam etti.

Karşılaştığımız tüm Dakkari'ler başlarını öne eğip bakışlarını kaçırdıktan sonra o günkü görevlerini yapmak üzere sıvıştılar. Çok geçmeden Arokan bizi, etrafındaki diğerlerinden hiçbir farkı olmayan, sıradan bir çadırın önünde durdurdu.

Dakkari dilinde seslendi ve uzun bir süre sonra yaşlı bir kadın ortaya çıktı.

"*Vorakkar*," diye selamladı, gerçi saatin erken olması onu rahatsız etmiş gibiydi. Aralarındaki konuşmayı ilgiyle izledim ve dışının kampın diğer üyeleri gibi Arokan'ın bakışlarından çekinmediğini fark ettim.

Dakkari dilinde hızlı hızlı konuşuyorlardı, kafamın üzerinde uçuşan hızlı kelimeler. Bu dili bütünüyle anlayabileceğim bir zamanın gelip gelmeyeceğini merak ediyordum.

Pek olası değil diye düşündüm.

Sonunda yaşlı kadın bana baktı. Dudaklarını birbirine bastırarak beni tepeden tırnağa süzdü ve başını eğerek, "*Morakkari*. İşaretlerin için geldin."

Evrensel dili konuştuğunda, doğrudan gözlerimin içine baktığında, gözlerinin kenarları sarı değil yeşildi, göz kırptım. Esmer teni kırış kırıştı, tıpkı köyümdeki yaşlılar gibi, ama saçları hala siyah ve parlaktı, örülmüş ve renkli boncuklarla süslenmişti.

"Bu bir onur olacak *Morakkari*," diye tekrar konuştu ama ses tonundaki bir şey sözlerini sorgulamama neden oldu. Keskin, kesici görünüyordu.

Benden etkilenmediğini, Arokan'ın kraliçe seçiminden etkilenmediğini fark ettim. Mirari, sürünün arasında insan olmamı kabul etmeyenlerden bahsetmişti. O da onlardan biri miydi?

Şaşırtıcı bir şekilde, bana olan ilgisizliğini ferahlatıcı buldum. Dürüsttü. Dürüstlüğü kaldırabilirim.

"Teşekkür ederim," dedim çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyordum. "Bana Hukan diyebilirsin," diye cevap verdi.

O beni incelerken ben de onu inceledim. Bana gerçek adını vermişti. Artık Arokan'ın kraliçesi olduğum için miydi? Mirari'nin bana söylediklerini hatırlamadan edemedim. Dakkariler bazen saygı duymadıkları insanlara kendi isimlerini hakaret olarak verirlermiş.

Karşılığında ben de kendiminkini vermedim. Kısmen Arokan'ın bunu onaylamayacağını bildiğim için, kısmen de vermek istemediğim için. Belki de Dakkari sadece güvendiğiniz ya da değer verdiğiniz kişilere isminizi vermeniz konusunda bir şeyler biliyordu.

Yine de Arokan bana adını verdi, diye düşünmeden edemedim. Bana güvendiğini ya da bir kraliçe için basit bir arzu ve gerekliliğin ötesinde beni önemsediyini düşünmüyordum.

"Hukan," diye tekrarladım.

Arokan'a bakmadan önce gözleri hafifçe kısıldı. O da onu izliyordu, sanki hepsi bir sınavmış gibi beni izliyordu. Onun beni onaylamadığını biliyor muydu?

Muhtemelen, diye düşündüm. Arokan'la ilgili bir şey bana onun yanından pek bir şey geçmediğini söylüyordu. Her zaman gözlemliyordu, her zaman farkındaydı. Muhtemelen bu yüzden iyi bir sürü kralı olmuştu, bu yüzden saygı görüyordu.

"İçeri gel *Vorakkar. Morakkari,*" dedi Hukan ve bizi içeri buyur etti. Çadırı bizimkinden çok daha küçüktü ama kürk ve minderlerden oluşan yatağıyla yeterince rahattı. İçeride tütsüler yanıyor ve çadırı, gözlerimi yaşartacak kadar güçlü bir toprak kokusuyla dolduruyordu.

Bizi çadırın ortasındaki alçak bir masaya götürdü ve ben de Arokan'ın izinden giderek yanındaki minderlere oturdum.

Hukan bir çekmecedan malzemeleri alıp masaya döndü ve yavaşça karşımızdaki masaya çöktü. Gözleri üzerimde gezindi.

Tekrar. Dakkari'nin bakışlarını kaçırmamasına o kadar alışmışım ki bunun beni ne kadar rahatsız ettiğine şaşırdım.

"*Nekkar* kıyafetlerini giymeye devam ediyorsun," diye yorum yaptı. "Artık Dakkari olduğunuzu düşünmüyor musunuz?"

Göz kırptım.

Arokan kısık bir nefesle ısıklık çaldı. "*Kivale*," dedi, ama bu bir isim miydi yoksa bir uyarı mıydı, bilmiyordum.

"Kraliçeniz Dakkari süsleri takmaktan gurur duymalı," dedi Hukan ve ses tonuna, Arokan'a bakışına hayret ettim. Bir yandan da hiçbir sorun yokmuş gibi malzemelerini yerleştirmeye devam ediyordu. Daha yeni tanışmış olmamıza rağmen beni eleştiriyordu. "Bu sana saygısızlık Arokan. Hepimize saygısızlık."

Adını duyunca nefesimi içime çektim, içime bir güvensizlik yayıldı. Bırakın adını söylemeyi, sürüsünün hiçbir üyesinin onun adını bilmemesi gerektiğini sanıyordum.

Biri hariç, hatırladım. Biri dışında kimsenin adını bilmediğini söyledi.

Onun için bu kadın kimdi?

"Yeter," dedi, sesi sertti ve Hukan hareketsiz kaldı, uzattığı eli bir iğnenin üzerinde dondu kaldı. Ona baktığımda, zorlukla gizlediği öfkesini gördüm. "Ne giydiği umurumda değil. O bir insan. Artık o da bir Dakkari. Kraliçemle bu şekilde konuşarak çizgiyi aşıyorsun. Sen bile, *Kivale*."

Beni mi savunuyordu?

"Beni affet," dedi Hukan sonunda, kısa ve rahatsız edici bir duraksamadan sonra, Arokan'ın sadece gözlerini tutmasına rağmen. "Biliyorsun ben sadece yaşlı bir aptalım."

Pantolonuma ve tuniğime bakarken, giyim tarzımın sadece beni değil, Arokan'ı da kötü yansıtacağını hiç fark etmemiştim. Bunun bir hakaret sayılabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Kraliçemden af dileyebilirsin, *Kivale*," dedi Arokan, sesi hâlâ bir bıçak gibi keskindi.

Hukan gözlerini onunkilere dikti, sonra masaya baktı, iğnelerini ve altın kaplarını yavaşça yeniden düzenledikten sonra benim bakışlarımla karşılaştı.

"Affet beni *Morakkari*," dedi. "Yerimi unuttum."

"Fikrinizi söylediniz," diye yanıtladım bir an sonra, çünkü barışı korumak istiyordum. "Affedilecek bir şey yok."

Gözlerini kırptırdı, dudakları birbirine yapıştı.

"Ben insanım," dedim. "Öyle olduğum için utanmıyorum ve beni rahat hissettiren şey için özür dilemeyeceğim."

Arokan'ın bakışlarını hissettim ama gözlerini tuttum. Hukan bana köyde yanında çalıştığım terziyi hatırlattı. Çivi gibi sert bir kadındı ve keskin sözleri ve huysuz tavırlarıyla beni her fırsatta sınırdı. Sadece tanıdığım insanlardan gelen eleştirilere alışkındım. Ancak bildiğim bir şey vardı ki, eğer en başından beri kendimi savunmazsam, onun gözünde her zaman daha değersiz olacaktım.

Hukan önce başını çevirdi ve parmaklarım rahatlamış bir şekilde seğirdi. Tencerelere baktı, berrak bir merhem aldı ve "Önce sen mi gitmek istersin *Vorakkar*?" diye sordu.

Gözlerimi kırptım. Arokan da mı o gün işaret alacaktı?

Arokan cevap olarak bir bileğini uzattı, kızgınlığı hâlâ belirgindi. Hukan merhemi altın kelepçelerinin hemen üzerine kalın bir bant halinde yaydı, sonuna kadar sardı, bir süre bekledikten sonra sildi.

Çadırdaki hafif gerilime rağmen, kısa süre sonra dövme işlemiyle dikkatim dağıldı. Hukan'ın iğnelerini temizledikten sonra birini altına batırmasını ve kabı iki parmağının arasında kolaylıkla dengelemesini izledim. Hızla iğneyi Arokan'ın etine batırdı, iğneyi tekrar batırdı, tekrar batırdı, tekrar batırdı, tekrar batırdı, tekrar batırdı. Manşetinin üstündeki boşluğu kaplayan geniş bir bandın ana hatlarını elde edene kadar tekrar tekrar batırdı.

İğnesini inanılmaz derecede hızlı ve yetenekli kullanmasına rağmen, süreç yavaş, sessiz ve sıkıcıydı. Ama büyüleyici bir güzelliği vardı.

ince bir sanat. Hukan'ın bunu daha önce birçok kez yaptığı belliydi.

Çok geçmeden bir bileği tamamlandı. Dövme neredeyse manşetleri kadar geniş ve kalındı, pırıl pırıl altından yekpare bir banttı. Çok güzeldi ve ışıktaki tenini pırıl pırıl yapıyordu.

Arokan'ın diğer bileği de aynı yavaş ve karmaşık işlemle, iki dövme neredeyse birbirinin aynısı olana kadar yapıldı.

Gözleri benimkilerle buluştu ve "Şimdi de sen, *kassikari*" dedi.

Bileğimi masaya uzattığımda tereddüt ettiğimi belli etmedim. Hukan'a benden hoşlanmaması için daha fazla sebep vermeme gerek yoktu. Neredeyse klinik bir dokunuşla, merhemi bileğime sürerek temizleme işlemini tekrarladı.

Temiz iğneyi tencereye daldırdı ama Dakkari dilinde bir şeyler sormadan önce duraksayıp Arokan'a baktı.

"Rath Kitala," diye yanıtladı.

"Rath Kitala?" Hukan gözlerini kısarak yavaşça tekrarladı.

"*Lysi*," diye cevap verdi, kaşları çatılmıştı, sanki ona meydan okurcasına, onu sorgulamaya cesaret edermiş gibi.

Benim de kaşlarım çatılmış, şaşkınlıkla bu alışverişi izliyordum. Hukan'ın dudakları tekrar birbirine yapıştı ve ardından agresif olmasına rağmen bileğime ilk darbeyi indirdi.

Keskin acıyla irileşen gözlerimle, neredeyse ihanet edercesine Arokan'a bir bakış fırlattım. Tüm işaretleme süreci boyunca irkilmemiş, kıpırdamamıştı bile. *O kadar* da kötü acıtmayacağına karar vermiştim.

Çok *acımıştı*. Yine de, Hukan'ın ikinci, üçüncü, dördüncü yumruklarından sonra, bana Arokan'a olduğundan biraz daha sert davrandığından şüphelenmiştim. Kesinlikle daha fazla kas yapmış gibiydi.

Öfkeli ifadem karşısında Arokan'ın dudakları kıpırdandı ama sessiz kalarak sadece beni izledi.

Kısa süre sonra bileğimde ince bir bant şekillenmeye başladı. Arokan'ınki gibi katı değildi, onunki kadar geniş de değildi ama pazularındaki, göğsündeki ve omuzlarındaki işaretlerle aynı girdaplı tasarıma sahipti.

Kısa süre sonra, deseni biraz farklı görünse de aynı tasarımda, ilkinden yaklaşık yarım inç daha yüksek ikinci bir bant üzerinde çalışmaya başladı.

Acıdan gözlerim dolsa da, Hukan'ın görmesini istemediğim için gözlerimi kırıştırdım. Ona kanıtlamam gereken bir şey varmış gibi hissediyordum, bu yüzden ne zaman bana araştıran bir bakışla baksa, yüz hatlarımın ifadesiz, gözlerimin kuru olmasından gurur duyuyordum.

Bileğimi bırakıp akan kanın bir kısmını sildiğinde ve altını şeffaf merhemle kapladığında içime bir rahatlama geldi.

Ancak bu sadece bir anlık bir ertelemeydi çünkü sabırsızca diğer bileğimi işaret etti.

Bu yüzden dişlerimi sıktım, Arokan'a sert bir bakış attım ve o da bir sonraki işaretleme seti üzerinde çalışmaya başladı.

Saatler sonra bitmiş gibi görünüyordu.

Beni bıraktığında, acıdan titrediğimi hissettim ve yüzüm muhtemelen solgundu, ama bileklerime baktım, her santimini görmek için onları çevirdim.

"Çok güzeller," dedim usulca, başımı kaldırıp Hukan'a bakarak.

Beni görmezden geldi, sadece malzemelerini temizledi ve çekmecelerine yeniden yerleştirmeden önce paketledi.

Arokan ayağa kalktı ve elini belimin alt kısmına koyarak bana yardım etti. Sıcaklığı hoşuma gitti.

"*Kivale*," diye mırıldandı başını eğerek. "*Kakkira vor*. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Sonra beni çadırın girişine doğru çağırdı.

Dışarı çıkmadan önce Hukan, "*Morakkari*'nizle biraz konuşmama izin verin," dedi.

Arokan tereddüt etti, daralmış, şüpheli gözlerle onu izliyordu. Bana baktı, sonra başını sallayıp dışarı çıktı ve beni yaşlı kadınla yalnız bıraktı. Yüz tane *pyroki* ile yalnız kalmayı tercih ederim, diye düşündüm.

"Onun için yeterince iyi değilsin," dedi Hukan basitçe, sesi sessiz ve kısıktı. "Seni seçerek hata yaptı."

Donakaldım, sırtım dikleşti, sözleri şaşırtıcı derecede... *inciticiydi*.

"Dakkari olmadığım için mi benden hoşlanmıyorsun?" Sesimi düz ve dengeli tutarak sordum. "İnsan olduğum için mi?"

"*Nik*," dedi. "Senden hoşlanmıyorum çünkü zayıf olduğunu düşünüyorum. Bence bir *Morakkari* olmak için ne omurgan ne de miden var. Annesi gibi değilsin."

Annesi mi?

Kaşlarım çatıldı ve Arokan'ın duymaması için sesimi alçalttım. "Benim hakkımda *hiçbir şey* bilmiyorsun."

Hukan uzanıp ham bileğimi kavradığında nefesimi içime çektim, tam da az önce etime yaptığı işaretlerin üzerinden. Sıktı ve acı içimde cızırdayarak başımı döndürdü. "Bunlar annesinin sahip olduğu işaretlerin aynısı. Şimdi seni işaretlemeleri utanç verici. Bunu şimdi göremeyebilir. Zamanla göreceksin. Onun için, *sürü* için ne kadar yanlış olduğunu anlayacak."

Bileğimi güçlü bir çekişle tuttuğu yerden çektim ve sendelemesine neden oldum.

Bakışları şaşkınlıkla bana doğru kaydı.

"Bana bir daha *asla* dokunma," diye tısladım.

Çenesi sıkıştı, gözleri kısıldı ama akıllıca dilini tuttu. Öfke, sıcak ve hızlı bir şekilde yükseldi. Zorbalardan hiç hoşlanmamıştım ve yaşına rağmen onun da zorbalardan biri olduğuna şüphe yoktu.

"Annem köyümüzün koruması dışında sizin vahşi *pirokilerinizden* biri tarafından parçalanmıştı," dedim ona, bakışlarını tutup doğrulurken. Öne doğru bir adım attım, böylece yakındım, böylece beni duyabilecekti.

"Acısını hafifletmek için onu bir bıçakla kendim öldürdüm. On beş yaşındaydım. O yüzden bana ne için omurgam ya da midem olduğunu söyleme. Benim hakkımda *hiçbir şey* bilmiyorsun."

Geri çekildiğimde düz burun deliklerinden keskin bir nefes çıktı.

İkinci bir bakış atmadan arkamı döndüm ve çadırdan dışarı çıktım, o iğrenç tütsüden uzaklaştım.

Dışarı çıktığımda tekrar nefes alabileceğimi hissettim.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"A İyi misin *Missiki*?" Dakkari kampının arkasına yayılmış sık ormanda birlikte yürürken Mirari sordu. Lavi diğer tarafımı kuşatmıştı ve Arokan bana bir

Üçümüzün de arkasından gelen gardiyan. Bir çocuk gibi izlenmeye ihtiyacım olmadığını söyleyip itiraz ettiğimde, bana bakıp homurdandı ve o çünkü görevine devam etmek üzere arkasını döndü. Ve gardiyan *hala* takip ediyordu.

Bileklerim Hukan'ın işaretleri yüzünden hâlâ zonkluyordu, altını çevreleyen deri hafifçe kızarmıştı. Mirari merhemi üzerinde tutmamı ve bir beze sarmamı söyledi, ben de öyle yaptım.

"İşaretlerin ağrıyor mu? Kampa dönmeliyiz. Sana şifacıyı getirebilirim," diye sordu.

Hayır, geri dönmek istemedim. Henüz değil. Arokan'a temiz havaya ihtiyacım olduğunu, bir öğleden sonra daha çadırda kapalı kalmaya dayanamayacağımı söylediğimde fazla uzaklaşmamamı söylemişti. Şaşırtıcı bir şekilde, çok az tartışmayla razı olmuştu. Hukan'ın söylediklerinden sonra zihnimi boşaltmaya ihtiyacım vardı.

Omzumun üzerinden muhafıza bakarak Mirari'ye usulca, "İşaretlerimi Hukan adında bir dişi yaptı," dedim. Adını yüksek sesle söylemem gerekip gerekmediğinden emin değildim ama umursamanın ötesindeydim. "Kim o?"

Mirari gözlerini kırıpıştırarak orman yoluna baktı. Orman aşırı büyümüş ve yer yer sıklaşmıştı ama Mirari'nin bizi götürdüğü patika

Sanki Dakkari buradan sık sık geçiyormuş gibi bakımlı.

Mirari, "Sanırım sana ısınamadı," diye cüret etti, sesi tereddütlü ve hafifti.

Mirari'ye yavaş yavaş güvenmeye başlamıştım. Kampa ilk geldiğimde Arokan'a yemek yemeyi reddettiğimi söylememe rağmen bana güvenmemem için hiçbir sebep vermemişti. Bana sık sık amacının bana itaat etmek olduğunu söylese de, her zaman dürüsttü ve sorduğum sorulardan çekinmiyordu.

Bilgi için ona güveniyordum ve bana anlattığı şeyler için minnettardım, özellikle de Dakkari'yi çok az anladığım için.

"Hayır," diye cevap verdim. "O yapmadı."

Mirari, sesinde beni şaşırtan bir kesinlik ile "Yapmazdı," diye itiraf etti.

"Neden?"

"Ben..." diye devam etti, omzunun arkasından on adım geride duran muhafıza bir bakış attı. "Bunu söylemek bana düşer mi bilmiyorum. *Vorakkar*'ı kızdırmak istemem."

"*Vorakkar* burada değil ve ona söylemeyeceğim," dedim ona. "Lütfen. Kendimi neyin içine soktuğumu, onunla nasıl başa çıkacağımı bilmem gerek."

Mirari rahatladı, "*Vorakkar*'la kan bağı var. Ona karşı çok korumacıdır."

Dudaklarım aralandı. "Nasıl bir akrabalığı var?" Aklıma bir fikir geldi ve "*Kivale* ne demek?" diye sordum.

Mirari'nin omuzları çöktü. "Hukan, *Vorakkar*'ın annesinin ablasıydı. *Kivale*, bu kan bağını onurlandıran bir saygı terimidir."

Hukan, Arokan'ın
teyzesiydi. Lanet olsun.

Mirari, "Hukan soyuna karşı çok korumacıdır, *Missiki*," diye açıkladı. "Senden hoşlanmaması beklenen bir şey. Ona aldırmayın. O yaşlı biri. Bu hayatta geçirdiği yıllar, soyunda yaşadığı trajediler onu acı ve öfke içinde bıraktı."

Hangi trajediler? Merak ettim. Arokan da aynı trajedileri yaşadı mı?

Bu beni daha iyi hissettirmede. Arokan'ın gerçek adını biliyordu, bu da ona yakın olduğu anlamına geliyordu. Bunu biliyordum. Yine de beni derimden etkilemiş, incitmeyi başarmıştı. Ona daha önce hiç yüksek sesle dile getirmediğim bir şey söyledim.

Zayıf olduğumu, iş sürüye geldiğinde görevimi yerine getiremeyeceğimi düşünüyordu. Bir bakıma haklı olduğundan şüpheleniyordum. Alışkın olmadığım bir hayatın içine atılmışım. Arokan'ın sürüsünün kraliçesi olmayı hiç *istememiştim* ve bunu kesinlikle ben istememiştim.

Ama şimdi, bunun bir önemi yoktu. Ben kraliçeydim. Her şey bitmişti. Arokan hâlâ anlamadığım nedenlerle beni seçmişti ve teyzesi bu yüzden benden nefret ediyordu.

"*Vorakkar*'ın sürü içindeki tek akrabası o mu?" diye sordum. "*Lysi*," dedi Mirari. "O, soylarının son dişisi. O da soylarının son erkek. *Vorakkar*'a bir kız ve bir oğul doğurmadığın sürece."

Onun sözlerini düşünerek sessizleştirdim. Hukan'ı beni kabul etmesi için zorlayamazdım.

Sadece Arokan yüzünden varlığıma tahammül etti.

Ne olması gerekiyorsa o olacak, diye karar verdim. Üzerinde durmamak en iyisiydi.

Çatlayan bir dal beni kaskatı kıldı ve kafalarımız sese doğru sarsıldı. Ama ormanın yoğunluğu içinde hiçbir şey ya da hiç kimseyi göremiyordum.

Her ne kadar geri itmeye çalışsam da annemin anıları canlandı. Birdenbire yine on beş yaşındaydım, soğuk mevsimde buzlu ormanda yalnızdım, umutsuzca annemi arıyordum, havaya keskin, metalik bir koku sinmişti. Bir şey beni izliyordu, bir şey beni takip ediyordu.

"Artık geri dönmeliyiz, *Missiki*," dedi Mirari, beni o özel anıdan kopararak. "Yeterince uzağa gittik."

Başımı salladım, kalp atışlarım göğsümde gümbürdüyordu ve geri dönüp kampa doğru ilerlemeye başladık. Arkamızda bir dalın daha kırıldığını duydum ve

Hızımızı artırdık, kampın sınırına tekrar ulaşana kadar hiçbirimiz konuşmadık. Görünüşe göre Dakkari bile vahşi doğadaki canavarlardan korkuyordu.

O sabahkinden çok daha kalabalık olan kampı gördüğümde küçük bir rahatlama hissi keskin bir nefes vermeme neden oldu. Kısa bir mesafe ötede çadırımı gördüm ama geri dönme düşüncesi içimi huzursuzlukla doldurdu ve geri döndüm.

"*Missiki*," diye seslendi Mirari, sorgulayarak.

"Kampı gezelim ve yapılması gereken bir şey var mı bakalım," dedim karşılığında.

Lavi'nin yaptığı gibi, o da itiraz edercesine homurdandı ve bana yetişmek için adımlarını hızlandırdı. "*Missiki*, sen artık *Morakkari*'sin. Bu konularda yardımcı olmuyorsunuz. *Vorakkar* bundan hiç hoşnut olmaz-"

"Burada ne yapmam bekleniyor?" Durup ona doğru dönerek sordum. "*Bir şey yapmam gerekiyor.*"

"*Vorakkar*'ın senin için ne planladığını bilmiyorum ama ben-"

diyerek sözünü kestim, "O zaman gidip ona sorayım. Nerede o?"

Mirari'nin altın boyalı göz kapakları şok içinde çırpındı.

"*Morakkariler* tam olarak ne yapar?" Cevap vermeyince onun yerine ben sordum.

"*Vorakkar*'ı memnun ediyorlar, böylece etkili bir şekilde liderlik edebiliyor."

Gözlerim büyüdü ve küçük bir kahkaha attım. Sonra şaka yapmadığını fark ettim.

"Ciddi olamazsınız," dedim. "Eğer durum buysa, herhangi bir kadın onu 'memnun edebilir'."

Mirari, "Hiçbir kadın ona varis olamaz," diye karşılık verdi.

Dudaklarım birbirine yapıştı. Yani ben bir üreme aracından, kraliçe unvanına sahip bir fahişeden başka bir şey değil miydim?

Çadırın duvarına dizilmiş hazine sandıklarını düşündüm, kadın süsleri ve güzel şeylerle dolu olduklarını hatırladım, sandıkların onu 'memnun eden' kadınlar için olduğunu varsaydım.

Bu düşünce beni bir şey kesti. Kafamı karıştıran bir şey.
Kıskançlık gibi, ele geçirme gibi bir şey.

Demek böyle, Luna? Onunla bir kez seks yaptın ve şimdi senin olduğunu mu düşünüyorsun?

Ama öyleydi, değil mi? İstesem de istemesem de o benim lanet olası kocamdı.

"Bu benim için işe yaramıyor," dedim, omurgam dikleşti. Gözlerim hâlâ Lavi'nin arkasında duran muhafıza kaydı. "Beni *Vorakkar*'a götür."

Muhafızın gözleri benimkilerle buluştu. Yüzünde, elmacık kemiğinde ve burnunun köprüsünde bir yara izi vardı.

Bakışları Mirari'ye yöneldi ama Mirari sessiz kaldı.

Sonunda, beceriksiz ve pratik olmayan evrensel bir dille, "Şu anda eğitim görüyor *Morakkari*," dedi.

"O zaman beni antrenman yaptığı yere götür."

Muhafızın çenesi sıkıştı ama sonra başını eğerek selam verdi. Kampın içinden bir yol açıp dün gece kutlamanın yapıldığı yöne doğru ilerlerken onu takip ettim.

Eğitim alanı olduğunu tahmin ettiğim yere yaklaştıkça, çınlayan kılıç seslerini, metalin metale çarpışını, erkek homurtularını ve yere savrulan bedenleri duyuyordum.

Ancak hiçbir şey beni bu seslerin görüntüsüne hazırlayamadı.

Ne de Arokan'ın kılıçla dövüşürken, ter içinde, kasları oynayıp esnerken ve yüzünde vahşi bir konsantrasyon ifadesi varken üç Dakkari rakibini alt ederkenki görüntüsü.

Dün gece bedenime girerken de benzer bir ifade takınmıştı.

Yutkundum, bu anıyı hatırlayınca kesinlikle *hissetmemem* gereken bir uyarılma hissettim.

Muhafız açıklıktan yeterince uzakta durarak erkeklere eğitim seansları için geniş bir alan bıraktı ve ben de onun yanında donup kaldım.

önümdeki sahneyi hastalıklı bir hayranlıkla izliyordum.

Arokan üzerine gelen rakibinin yanından hızla geçerken o kadar hızlı hareket ediyordu ki adeta bir bulanıklık gibiydi. Başka bir rakibin kılıcını yan tarafına saplanmadan önce engelledi ve bir feryatla onu geri ittikten sonra göğsünün ortasına bir tekme indirerek erkeğin açıklıkta *uçmasını* sağladı.

Kolunu zarif bir kavisle fırlatarak, kılıcının düz kenarını üçüncü rakibinin kalçasına vurdu ve kalın yumruklarını doğrudan burnuna indirerek, sert bir şekilde yere düşmeden önce erkeğin kafasını yana savurdu.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Fiziksel olarak bu kadar acımasız ya da yoğun bir şey görmemiştim. Köyümdeki insanlar savaşçı değildi, dövüşçü değildi. Çoğunluğu muhtemelen hayatlarında hiç kılıç tutmamıştı. Böyle bir beceri ve vahşeti yakından görmek... şok ediciydi. Bu bana küçüklüğümüzden beri Dakkari hakkında anlatılan tüm masalları hatırlattı.

Arokan kıpırdamadan durdu, yerdeki üç erkeğe bakarak bekledi. Bir süre sonra, hiçbiri ayağa kalkmayınca, gerginliğinin bir kısmını atarak doğruldu ve Dakkari dilinde bir şeyler haykırarak en yakınındaki erkeğin ayağa kalkmasına yardım etti ve onu omuzlarından alkışladı.

Erkeğe bir şey söylemek için başını çevirdi ve o anda gözlerime takıldı. Tereddüt edişini, bakışlarının hafifçe daralmasını izledim, sonra da antrenmanı kenardan izleyen iki düzine kadar erkeğe bir emir verdi. Dört kişi daha açıklığa girip birbirleriyle dövüşmeye başlarken, Arokan kılıcını kalçasında kınına sokarak bana doğru ilerledi.

Arokan, Mirari ve Lavi'yle birlikte eriyip gitmiş gibi görünen muhafıza başıyla selam verdi. Sadece ikimiz kalana kadar.

"Bir sorun mu var, *Kalles*?" diye sordu, gözleri bana odaklanmıştı.

Kalbim hâlâ o eğitim seansından dolayı göğsümde çarpıyordu. Beni en çok rahatsız eden şey, gözlerimin onun bedeninde gezinmesi, terini ve kirini görmesi, onu ne kadar etkili bir şekilde ortadan kaldırdığını hatırlamasıydı.

Rakipler. Beni en çok rahatsız eden şey, göğüs uçlarımın tuniğimin altında çakıllı olmasıydı ve seksimin acısına rağmen, içimdeki uzunluğunun enfes hissini hatırlıyordum.

"Ne zamandır bö yle dövüşüyorsun?" Kendimi, bedenimin hain taleplerinden uzak durmaya çalışarak sorarken buldum.

"Kılıç tutabilecek kadar güçlü olduğumdan beri," diye cevap verdi başını yana eğerek. "Genç yaştan itibaren eğitim aldım."

Belli oluyordu. Babasının ona öğretip öğretmediğini merak ettim. Eğer annesi bir *Morakkari* ise, bu babasının da bir *Vorakkar* olduğu anlamına geliyordu.

"Neye ihtiyacın var, *kalles*?" diye mırıldandı. Onun kokusu, teri, misk kokusu beynimi bulandırdı, ağzımı sulandırdı.

Gözlerimi kırıştırarak onu neden aradığımı hatırlamaya çalıştım. "Kampta yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Ön kolunu alnına sildi, o sabahki taze altın izleri parladı. Benimkilerin aksine, kızarmış ya da tahriş olmuş gibi görünmüyorlardı.

"Gerek yok."

"Bir şey yapmak *istiyorum*," diye düzelttim.

Bakışlarını tüm gücüyle bana çevirdi. "Neden?"

Kısa bir nefes aldım ve "Bak, bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Hayatımın, en azından yakın gelecek için, burada, seninle olduğunu biliyorum." Bunun üzerine kaşlarını çatı. "Belki bu zamanla değişir ama şimdilik burayı, halkını tanımak benim için faydalı olacaktır. *Sizin hakkınızda*. Ve bütün gün bir çadırda kırımın üstünde oturarak bunların hiçbirini yapamam."

İçinden vahşi ve hızlı bir şey yükseldi. Bana doğru ilerledi, başını hafifçe eğdi ve hırladı, "Geleceğin *her zaman* benimle, *kalles*. *Sakın* aksini söyleme."

Bu tepkiyi beklemediğim için dudaklarım aralandı. "Arokan."

Keskin bir nefes burun deliklerinden ılık çalarak geçti ve Dakkari dilinde bir küfür savurarak benden uzaklaşıp kampına doğru baktı.

"Bu..." Yutkundum ve sözümü kestim. "Demek istediğim, geleceğin ne getireceğini bilmediğimizdi. Tek demek istediğim şu anda burada olduğumdu. Artık her fırsatta seninle savaşımayacağım. Hayatımın bu yolda ilerlediğini kabul ettim ve eğer öyleyse, burada bir hayat *kurmak* istiyorum. Bir amaca ihtiyacım var."

"Senin amacın benim kraliçem olarak yanımda durmak," diye hırladı.

"Süsün olarak mı?" Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde homurdandım. "Senin *ödülün* olarak mı? Hayatımı bu şekilde geçirmeyeceğim, Arokan. Geçiremem. Bu beni öldürür."

Bakışları parladı, sarı irisleri kasıldı.

"Sadece bir iş istiyorum," dedim usulca, tereddütle uzanıp koluna dokundum. Teni güneşten ve eforundan dolayı sıcaktı. "Ne kadar küçük olursa olsun. *Herhangi bir şey*."

Bakışları ona yaslanmış olan elime kaydı ve cevap vermeyince dudaklarını ısırtıp elimi çektim.

Bir anda elimi tuttu ve bu bağlantıyı sürdürdü.

"Herhangi bir şey?" diye tekrarladı, nasırlı başparmağını elimin arkasında gezdirirken. Bu kadar basit bir dokunuşun bu kadar tahrik edici olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu kadar samimi.

"Evet," diye cevap verdim, kafam yine biraz bulanıklaşmıştı.

Yakınıma eğildi, o dikkatli gözleri beni olduğum yerde dondurdu. Yumuşak bir sesle, "O halde *pirokilerin* bakımına yardım edeceksin," dedi.

Gözlerim büyüdü ve elimi geri çektim, sanki sözlerinden uzaklaşmak istercesine ondan bir adım uzaklaştım. "Arokan, *hayır*. Bunu yapamam."

"Her şeyi söyledin. Bir iş istedin, sana verdiğim görev bu," diye basitçe cevap verdi.

Nefesim kesildi, aklıma o kırmızı gözlü canavarlar geldi; annemi parçalayan, beni onun acısına son vermeye zorlayan canavarla aynı türden bir canavar.

"*Lütfen*, başka her şeyi yaparım ama-"

"Onlardan hoşlanmadığını fark etmediğimi mi sanıyorsun?" Arokan yumuşak bir sesle sordu.

"BEN... BEN..."

"*Pyrokiler* tüm Dakkari ordularının temelidir," dedi. "Hakkımızda daha fazla şey öğrenmek istiyorsan, önce *onları* anlamalısın. Korkunuzun üstesinden gelmedikçe ve kendinizi bu yaratıklara açmadıkça sürü sizi asla gerçekten kabul etmeyecektir."

Dilimi ısırdım ve aramızdaki yere baktım.

"Bunu yapacak mısın?" Arokan sordu. "Benim için mi? Sürü için mi? Kendin için mi?"

"Yapabilir miyim bilmiyorum," dedim usulca ama sonra başımı kaldırıp ona baktım. Yutkunarak, karnımda biriken korkuyla başımı salladım ve "Ama deneyeceğim" diye fısıldadım.

Boğazının arkasından bir ses çıkardı ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirmek için uzandı. Ensemden tutup beni öne doğru çekerek tam orada, eğitim alanının kenarında, iki düzineden fazla Dakkari sürüsü savaşçısının izlediği bir yerde beni öptüğünde şaşkınlıktan nefesim kesildi.

Dudaklarımı ona doğru açarak, bir ordu kralının vahşiliği ve titizliğiyle öpücüğünü alırken pazılarını kavradım.

"Cesur *kalles*," dedi bana karşı ve geri çekildi. Beni o kadar hızlı bıraktı ki sallanmaya başladım. "Sen-"

Birdenbire kampta alarm sesleri yankılandı ve Arokan'ın kafası orman yönüne doğru kalktı.

Başını sürü savaşçılarına doğru sallayarak Dakkari dilinde bir emir verdi ve hepsi kampın arkasına doğru koşmaya başladı.

"Neler oluyor?" Alarm sesleri yükselirken ben de bağırdım.

Arokan beni görevli muhafızımın kollarına doğru itti. "Onunla kal, *kalles*. Onun yanından ayrılmayın."

Dakkari dilinde, başını sallayarak onaylayan muhafıza b i r şeyler söyledi.

"Bekle!" Kafam karışmış ve endişelenmiş bir şekilde

"Dur!" dedim. "Ne-" "Dediğimi yap!" Arokan hırladı.

"Seni sonra bulacağım."

Sonra arkasını döndü ve ormana doğru koşmaya başladı, giderken de kılıcını kınından çıkardı.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

PÇadırın sınırlarına girdiğimde, aşağı yukarı son dört saat içinde yüzüncü kez sabırsız ve endişeli bir nefes aldım.

Endişeliydim, korkmuştum, sinirlenmişim... ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Bu yüzden sadece volta attım. Bir ileri bir geri. Yaralı muhafız dışarı çıkmama izin vermedi, ancak gecenin çoktan çöktüğünü söyleyebilirdim. Arokan'ın ayrılışından önce kampta neler olduğuna dair hâlâ bir bilgi yoktu. Ve eğer muhafız biliyorsa bile, ağzını sıkı tutuyordu.

Mirari ve Lavi minderlerinin üzerinde kıpırdanarak beni izlediler. Elllerinde kılıçlar vardı, sanki çadıra bir şey ya da biri girerse savaşımaya hazır gibiydiler.

Daha önce onlara bıçak kullanmayı bilip bilmediklerini, kendilerini savunmak için eğitim alıp almadıklarını sormuştum.

"*Lysi*," diye yanıtladı Mirari. "Tüm Dakkariler nasıl dövüşüleceğini bilir. Hepimiz eğitim aldık."

Nasıl dövüşüleceğini bilmiyordum. Buna hiç gerek olmamıştı, özellikle de köyde yapılması gereken başka işler varken.

Ama şimdi, bir çadırda kapana kısılmışken, daha önce olanlardan sonra... Girişten bir şey gelip bize saldırırsa ne yapacağımı düşünmeden edemiyordum. *Ne yapacağımı bilemezdim.*

"Ne olduğunu düşünüyorsun?" Tekrar sordum.

Mirari beni rahatlatmaya çalışarak, "Her ne ise, *Vorakkar*'ın bunu halledeceğinden eminim," dedi.

Hiçbir zaman sabırlı olamadım, birçok hatamdan biri. "Sence-"

Çadırın kapağı geri çekildi ve Arokan yüzünde fırtınalı, öfkeli bir ifadeyle belirdi. *Piki*'ye gitmelerini emretti ve Mirari ile Lavi arkalarına bile bakmadan dışarı fırladılar, belli ki benimle aynı ruh halini hissediyorlardı.

Keskin bir rahatlama beni biraz sersemletti ama kısa süre sonra yerini öfke aldı. Arokan'ın evcilleşmemiş görüldüğü düşünülürse, bu muhtemelen gösterilecek en akıllıca duygu değildi. Kaynayıp taşmaya hazır görünüyordu.

"Hangi *cehennemdeydin*?" diye bağırdım. "Ne oldu orada? En kötüsünü hayal ediyordum - *ne yapıyorsun*?"

Arokan hırladı, göğsünü ittiğimde ellerimi kuyruğuyla sıkıca kavradı ve pantolonumu sert bir çekişle aşağı indirdi.

Birden belden aşağım çıplak kaldı, çıplak seksim ve çıplak kalçalarım sergilendi. Sonra beni kürklerin üzerine itti, beni döndürerek kenara doğru eğilmemi sağladı.

Yanağım kürklere bastırılmış, saçlarım gözlerimin önünde birbirine dolanmış halde ona karşı mücadele ederken nefeslerim sert bir şekilde kesiliyordu. "*Arokan*," diye tısladım. "Şu an bunun zamanı değil-"

Açıktaki kalan kalçalarımın bir tokat attığında şok içinde sarsıldım. Acıtacak kadar değil. Sadece dikkatimi çekecek ve beni *kızdıracak* kadar.

"*Yeter*," diye homurdandı. "Şu anda tek ihtiyacım olan senin amına gömülmek. Başka bir şey değil."

İnançsızlık, öfke ve tanımlamak istemediğim bir şey - *ihtiyaç* gibi hissettiren bir şey - beni ona doğru itti ve tısladı, "Bunu az önce yapmadın. Ben senin lanet *piroki*'n *değilim*, Arokan!"

"*Nik*, kesinlikle değilsin," diye homurdandı, pantolonunun bağcıklarını çözdü, bel bandını sert bir sarsıntıyla sert aletin üzerinden aşağı itti. "Kailon

itaatkârdır."

Elleri kalçalarımı kavramaya geldiğinde, tuniğimin altından kayarak göğüslerimi avuçladığında öfkeyle soludum ve kollarını tırmalamaya çalıştım. Meme uçlarımı usulca çimdiklediğinde hayal kırıklığıyla haykırdım, karnımda bir uyarılma cızırtısı oluştu.

Kuyruğu bir kez daha bileklerimi yakaladı ve arkamda sıkıca tuttu, ta ki o beni yerimde tutarken hareket edemeyene kadar.

Ellerinden biri göğüslerimi bıraktı ve parmağının yarığımdan aşağı indiğini hissettim. Klitorisimi buldu ve boğazımın arkasından umutsuz bir ses çıkardım, kalçalarım kıpırdadı. Uzaklaşmaya mı çalışıyordum yoksa daha da yaklaşmaya mı çalışıyordum bilemiyordum.

"Bana bugün neler olduğunu anlat," diye emrettim ama sesim nefes nefese çıkmıştı.

"Yapacağım," diye

homurdandı. "Sonra."

"Ugh!"

Parmağı içime kaydı. O parmak iç duvarlarıma doğru kıvrıldığında, gözlerimi sıkarak kapattım.

"Lanet olsun sana," diye fısıldadım kalçalarım kendiliğinden hareket ettiğinde, ona karşı hareket ederek bana verebileceğini bildiğim zevki arıyordum. Belki de ihtiyacım olan şey buydu... bir rahatlama. Bütün öğleden sonra birikip duran hayal kırıklığı, endişe ve öfkenin boşalması.

Aniden parmağı geri çekildi ve yerini sikinin baskısının aldığını hissettim. Hissettiğim keskin sancı karşısında dudağımı ısırırsam da, içime girerken bağırmadım.

Çok derin, çok

sert. Çok iyi.

Görüşümde yıldızlar patladı ve meme ucumu biraz daha sıkarken kürklerin içinde nefes nefese kaldım.

"Lysi," diye tısladı ve sonra çekilerek daha büyük bir güçle tekrar içeri girdi.

Sonra durmadı.

Beni sert ve hızlı bir şekilde becerdi, ondan zevk homurtuları yayılırken, benden umutsuz inlemeler yuvarlandı. Her sert, zonklayan, sıcak santimi beni var olduğunu bile bilmediğim yerlerde uyardı... beni zevkle tüketmekle tehdit eden yerlerde.

Vahşiydi. Çok titizdi. Ben çığlık atana kadar beni nasıl sikeceğini biliyordu. Ben onun sikine boşalana kadar beni nasıl sikeceğini biliyordu.

Bir küfür savurdu. "Şimdiden mi, *kassikari*?" sesi karanlık, kadifemsi ve kesinlikle *günahkârdı*. "*Vok*, senin de benim gibi buna ihtiyacın var. Söyle bana!"

İnanılmaz orgazmım vücudumdaki her kasın sıkıca kenetlenmesine neden olurken, "*Hayır*," diye ısırđım nefeslerimin arasında.

"İnatçı *kalles*," diye homurdandı ve bana *sertçe* çarptı.

Orgazm olması uzun sürmedi. Sıcak tohumlarını içime fışkırttığını hissettiğimde kürklerin içinde inledim, nabız gibi atıyor ve zonkluyordu. Kükreyerek çıkardığı inilti kulaklarımda çınladı.

Kuyruğu ellerimi bıraktı ve o ana kadar taze, çiğ izlerime dikkat ettiğini fark etmemiştim.

Mırıltılı bir sesle beni yatağı sürükledi, ta ki ben ona doğru yığılana kadar, başım yanağımın altında kabaran göğsüne yaslanana kadar. Sırtüstü yatıyordu, pantolonu hâlâ uyluklarının ortasına kadar inikti ve siki gergin karnının üzerinde duruyordu.

Nefesimi tuttuğumda tırnaklarımı etine geçirdim ve "Senden nefret ediyorum" dedim.

"*Nik*, yapmıyorsun," dedi ardından, sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Başını çevirip bana baktı ve devam etti: "Sanırım istiyorsun. Ama istemiyorsun, *Kalles*."

Arokan diğer kolunu başının üzerine uzatarak sırtını biraz kamburlaştırdı ve artık birini öldürmeye hazır görünmediğini fark ettim. Gerginliğinin çoğu vücudundan akıp gitmişti.

Az önce ne olduğunu bilmiyordum ama öfkemin bir kısmını içimden söküp almıştı. Ona bu kadar kolay teslim olmam, bunu ne kadar istemiş olmam beni rahatsız etmeliydi.

Ama tam o anda, yanağım göğsüne bastırılmışken, tuniğim göğüslerimin hemen altına kadar yükselmişken ve onun tohumu vücudumdan sızarken... Olmam gerekenden daha az rahatsız hissediyordum.

"Öğleden sonra ne oldu?" Bu düşünce üzerinde durmak istemediğimden, dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğundan sordum.

Kasları gerildi. Başını çevirip bana baktı, sarı çerçeveli gözleri kasılıyordu. "Seninle işim henüz bitmedi."

Daha fazlasını mı istedi?

Yutkunarak, "Bana *sonra* söyleyeceğini söylemiştin ve bu da *sonrası*." dedim.

Bir nefes verdi ve bir elini saçlarımda gezdirmek için uzandı. Homurdandı ama bunun hayal kırıklığı mı yoksa eğlence mi olduğunu anlayamadım. "Haklısın."

Şaşkınlık kaşlarımı kaldırmama neden oldu.

Kaşlarını çattı ve "Kampın kenarında bir Ghertun izcisini yakaladık" dedi.

Nefesim kesildi, doğrulup ona baktım. "Ne?"

"Ormandan geldi. İkna yöntemlerimize rağmen sürüsünün geri kalanının nerede olduğunu bize söylemiyor."

Yürüyüş sırasında ormanda duyduğumuz hareketliliği düşündüm ve elimi boğazıma götürdüm, "Öğleden önce gittiğimizde ormanda bir şey ya da biri olduğunu düşünmüştüm."

Arokan donakaldı. "*Neffar*?"

O bir Ghertun muydu? Bizi mi izliyordu?

Titredim ve dedim ki, "Dalların kırıldığını duyduk. Belki de bir tür canavar olduğunu düşündüm ve geri döndük. Ama şimdi... Yardım edemem ama merak ediyorum-"

Arokan bir elini gözlerine bastırarak yüksek sesle küfretti.

"Arokan," dedim nazikçe.

"Ben yanında olmadığım sürece seni sürekli izleyen iki muhafızın olacak," dedi, sesi sert ve inatçıydı.

Ağzım açık kaldı. "Bu tamamen gereksiz. Buna ihtiyacım bile yok. *bir tane.*"

"Ghertun *tehlikelidir*. Güvenliğinizi riske *atmayacağım*," diye homurdandı, bana ters ters bakarken sözleri nefesimi kesmişti. "Onların ağza alınmayacak şeyler yaptığını gördüm ve eğer yakınlarda bir gözcü varsa, sürüsü de çok uzakta değildir."

"Sence bize saldırmak mı istiyorlar?" Donarak sordum. "Bütün bir sürüye saldırmak mı istiyorlar? Bu intihar olur."

"Henüz bilmiyorum," diye cevap verdi. Nedense bu tür konularda ağzını sıkı tutmasını bekliyordum. Hiç tereddüt etmeden bu bilgiyi paylaşması beni şaşırttı. Bunun için minnettardım, beni karanlıkta bırakmadığı için. "*Tassimara*'nın onları yakınımıza çekmiş olması mümkün. Ne olursa olsun, *Dothik*'e yeterince yakınız ve onlar başkente çok yaklaşımadan harekete geçmem gerekiyor."

Kalp atışlarım korkuyla çarpıyordu. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Onlar bizi bulmadan önce onları bul," diye cevap verdi. "Ghertun gözcüleri genellikle bir sürüden iki gün önce yola çıkar. Zamanımız var."

Dizlerimi göğsüme çektim ve Arokan'ın elinin sırtımı okşadığını hissettim. "Bana anlattığın için teşekkür ederim" demeden önce bir süre sessiz kaldık.

"Sen *Morakkari*'sin," diye cevap verdi. "Bilmeye hakkınız var."

Öyle mi yaptım? Birkaç gün öncesine kadar, bırakın oluşturdukları tehlikeyi, Ghertun'ların varlığından bile haberim yoktu.

Başımı hafifçe çevirerek Arokan'a baktım, yanına yayılmıştı.

Ben.

Kendim için çok daha kötüsünü yapabilirdim, birden fark ettim ki bilgi içimde patladı. Hayatımı birleştirmeyi hiç düşünmemiştim.

bir erkekle. Köyüm zor durumdayken, yapılacak işler varken, Kıvan'ın güçlü olmama ihtiyacı varken, bir aileyle, çocuklarla bir geleceği hiç düşünmedim.

Ama Arokan güçlüydü. Halkını her ne pahasına olursa olsun korur, gerektiğinde merhamet, beklenmedik olduğunda şefkat gösterebilirdi.

Beni taciz etmemiş, incitmemişti. Bunun yerine beni kraliçesi yapmış ve sorularıma tereddüt etmeden cevap vermişti. Bana beni zorlayacak bir iş verdi, beni korumaları için muhafızlar verdi ve beni korkutucu bir arzuya çılgına çevirdi.

Beklediğim gibi biri değildi.

"*Pujerak*'ımı bu sabah köyünüze gönderdim," dedi sessizce.

Göğsümden umut fişkırdı. Üç *bveri* ile haberci. Dün gece *tassimara*'da yaptığımız anlaşma...

"Yaptın mı?"

Başını sallayarak onayladı. "Çoktan gelmiş olmalıydı."

Gözlerime beklenmedik yaşlar dolduğunda gözlerimi kaçırdım. Beni ağlarken görmesini istemiyordum ama kardeşimin ilk kez taze et yiyebileceği, gerçek *yemek* yiyebileceği düşüncesi... bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Sen bana verdiğin sözü tutun," dedi. "Ben kendiminkini onurlandırdım." Gözyaşlarımdan akmayacağından emin olduğumda ona baktım,

yanağımı dizlerime dayadım. Bu anın bana neredeyse *rahat* hissettirdiğini fark ettim. Orada oturmak ve o yatakta onunla konuşmak neredeyse doğal geliyordu.

"Ben gençken," dedim usulca, "köyümüze bir Dakkari sürüsü geldi. Birkaç erkek geçip gitti. İlk defa bir Dakkari'yi bu kadar yakından görüyordum. Sadece bizi gözlemliyorlardı, yine de varlıkları herkesi tedirgin ediyordu." Arokan homurdandı. "Sonra içlerinden biri bizim köylülerden birini gördü. A

Mithelda adında genç bir kadın. Onu kaçırdı, bu hepimizi şok etti. Gittiler ve onu bir daha hiç görmedik."

Arokan dikkatle, "Bana ne soruyorsunuz?" dedi.

"Yok bir şey," dedim usulca. "Ben sadece... sen daha köyüme adımını atmadan önce, eğer benim için başka bir *faydan* varsa, eğer Dakkari gerçekten de yerleşim yerlerinden kadın savaş ödülleri alıyorsa, bunun sana vermeye hazır olduğum bir şey olduğuna karar verdiğimi bilmeni istedim."

Arokan'ın kuyruğu yukarı çıktı ve bileğime dolandı. "Dakkari savaş ödülü almaz, Luna. Büyük olasılıkla o erkeğin *Vorakkar*'ı ona bir *kassikari* alma izni verdi. İsteddiği bir dişi gördü ve eski geleneğe göre onu yakalayarak kendini ona bağladı. Eğer onurlu bir sürü savaşçısıysa, seni temin ederim ki bu dişin güvende ve iyi durumda."

Nefesimi içime çekerek ona baktım. "Ne?"

"Horde savaşçıları sadece izinle bir *kassikari* alabilir," dedi bana. "Sadece *Vorakkar*'ı için değerli ve güçlü bir savaşçı olduğunu kanıtladığında."

"Eski gelenek derken neyi kastediyorsun?" Sessizce sordum, zihnim yarışıyordu. Bu konuda bir şeyler söylemişti, beni eski şekilde sahiplenmekle ilgili. Bu ne anlama geliyordu?

"Çok eski. Belki de ilkel," dedi dudaklarını kalbimi hızlandıran küçük bir kıvrımla, "ama Dakkari'nin ruhuna hitap ediyor. Bir zamanlar gezegene yayılmış, savaşan gruplardan oluşan bir ırktık, ta ki tek bir kral altında birleşene kadar, gerçi bunun için çok kanlı, çok uzun savaşlar gerekti. Bu süre zarfında savaşçılar kendi gruplarını bir araya getirerek güçlenir, karşı taraftan dişileri yakalayarak birbirlerine bağlar, yavrular yaratır ve düşman gruplar arasında kopmaz kan bağları oluşturlardı. Bu, gezegen boyunca dişiler ve onların fedakârlıkları tarafından bir arada tutulan, boşlukları dolduran, ittifaklar kuran bir ağ yarattı. Bu eski bir gelenektir."

"Sen..." Bu bilgiyi işlerken duraksadım. "Benim için ne planladığını en başından beri biliyordun."

"*Lysi*, sana söylemiştim," diye cevap verdi. "Kakkari seni bana gösterdi. Ben de seni aldım. Bizi bağladım."

"İnsan olduğum için mi?" Sormadan edemedim. "Benim türümle sizinki arasında bir ittifak kurmak istediğiniz için mi?"

Arokan homurdandı, eli belimi kavramak için uzandı ve beni tekrar yanına bastırana kadar daha yakına sürükledi.

"*Nik*. Seni aldım çünkü seni kendim için istiyordum. İnsan olman umurumda değil. Bunun hiç önemi yok."

"Öyle olmalı," diye fısıldadım. "Dakkari olsaydı halkınızın bir kraliçeyi kabul etmesinin daha kolay olacağını söylemiştim."

"Ben kolay olanı istemiyorum," diye mırıldandı. "Değerli hiçbir şey kolay değildir." Nefesim kesildi ve başımı kaldırıp ona baktım.

"Tatlı olmaya çalışıyorsun," dedim. "Dur, bundan hoşlanmıyorum."

Arokan şaşırtıcı bir kahkaha attı, bu kahkaha beni enemin açılmasına neden olacak kadar şok etti.

"Neden?" diye homurdandı durduğunda. "Söylediğın gibi benden nefret etmediğini hatırlattığı için mi?"

O kahkaha yüzünden karnım zonkluyordu ve kafamın içinde alarm zilleri almaya başladı. Yatağını ısıtmak, kraliçesi olarak yanında durmak bir şeydi. Ona karşı bir şeyler hissetmek ise tamamen farklı bir şeydi.

"Haklısın," diye fısıldadım. "Senden nefret etmiyorum."

Bu bilgi canımı sıktı. Ondan nefret etmeliydim. Ama beni köyümden kaçırması dışında... Ondan nefret etmem için bana hiçbir sebep vermemişti.

Parmakları cinsel organıma doğru ilerleyip kalçalarımın arasını usulca okşadığında nefesim kesildi.

"Denenmemiş olduğunu bilseydim dün gece sana karşı daha nazik davranırdım," diye mırıldandı.

Yanaklarım kızarıırken kaskatı kesildim. O sabah kalçalarımı kaplayan kanı görmüştü. "Sana söylemeyi düşünmedim."

"Yine de yapmalıydın."

"Fark etmez," dedim. "Artık bitti."

Arokan yavaş bir nefes aldı, o gözler beni izliyor, o parmaklar beni keşfediyordu. Başparmağı klitorisime dokunduğunda dudağımı ısırdım. "İnsanların çiftleşmeye karşı da çıplaklığa karşı olduğu gibi bir isteksizliği var mı?"

Soru beni utandırmış olsa da gözlerimi devirdim. "Hayır."

"O zaman neden denenmedin?"

"Çünkü bunu düşünecek zamanım yoktu," diye itiraf ettim. "Köyümde, eğer ilgi gösterseydim beni elde edebileceğini düşündüğüm erkekler vardı." Arokan kaskatı kesildi, göğsünden bir hırıltı yükseldi, ancak ortaya çıkmadan önce onu durdurmaya çalışmış gibi görünüyordu. "Yapılacak çok şey vardı. Uyanık olduğum tüm saatlerde çalıştım, karnımızı doyurmaya çalıştım. Seks bunun yanında önemsiz kalıyordu. Yemek sizi hayatta tutar. Seks değil."

Arokan kaşlarını çatıyordu. Eli bacaklarımın arasında durdu ve bir şeyler düşünüyor gibiydi.

Uzun bir süre sessiz kaldı; günün, seksin ve vücudundan yayılan sıcaklığın uykumu getirmesine yetecek kadar uzun bir süre.

Sonunda huysuzca, "Uyu, *kalles*. Yarın uzun olacak."

"Neden?" Fısıldadım, göz kapaklarım çoktan yarı kapanmıştı. Neden bu kadar

Sıcak mı? Neden bu kadar *iyi* hissediyordu?

Göz ucuyla çenesinin sıkıldığını gördüm.

"Çünkü yarın benim yanımda duracak ve görevinizi yapacaksınız.

Morakkari."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Hoşunuza gitmeyeceğini düşündüğüm bir şey," dedi sadece.

Gözlerim kapandı, dünyadan koptum, daha sözlerini kaydetmeden, ne demek istediğini merak etmeden önce.

ON ALTINCI BÖLÜM

A başka bir gün, başka bir kıyafet.
En azından bu sefer üstümde bir şey var, diye düşündüm
kendime bakarak.

"Bu da neydi şimdi?" Lavi saçlarımı tararken Mirari'ye sordum. O sabah boş bir yatağa uyanmıştım ama Mirari ve Lavi çadıra dalmadan önce dün gece Arokan'la aramızda olanları düşünecek zamanım bile olmamıştı. Sanki kulaklarını deriye dayamışlar, uyandığıma dair en ufak bir belirti var mı diye dinliyorlardı.

Etek uzundu, neredeyse ayaklarımın üst kısmına değiyordu ama iki yanında yırtmaçları vardı ve üst baldırlarımda bitiyordu. Üst kısmı şeffaftı, ancak göğüslerim ön kısmı kaplayan altın boncukların karmaşık deseniyle kaplıydı. Ancak yaka kısmı dalgalıydı ve boynumu, köprücük kemiklerimi ve göğüslerimin vadisini açıkta bırakıyordu.

"Bunu söylemek bize düşmez," dedi Mirari. O gün garip bir şekilde sessiz görünüyordu.

"Ghertun izcisiyle ilgili, değil mi?" diye sordum.

"*Lysi*," diye yanıtladı Mirari.

Daha fazla bir şey söylemeyeceğini bildiğim için nefesimi verdim ve Lavi saçlarımla uğraşırken alçak masaya oturdum. O kadar uzun sürmedi ama işi bittikten bir dakika sonra

Çadırın dışında, muhafızlara hitap eden Arokan'ın sesini duydu.

Onu duyan Mirari ve Lavi de malzemelerini toplamaya başladılar ve Arokan içeri girdiğinde başlarını saygıyla eğip hemen oradan ayrıldılar. Arkalarından kaşlarını çatıım ve o gün herkesin neden bu kadar kasvetli görüldüğünü merak ettim.

Merak edecek fazla zamanım yoktu. Arokan eğitim alanından yeni çıkmış gibi görünüyordu ve sabahtan beri köşede duran banyoya doğru yürüdü, giderken de soyundu. Boğazımı temizlemek için kendimi zorlamadan önce, o görkemli vücudu soymasını izlerken yutkundum.

O ana kadar banyo suyumun soğumuş olması gerekse de, Arokan kendini suya bıraktı ve hızla yıkanmaya başladı.

"Bugün ne olacak?" Hâlâ masadaki mindere oturmuş, kahvaltımın kalıntıları önüme serilmişken sordum. Yemekler yüzünden şimdiden ihtiyacım olan kiloyu aldığımı söyleyebilirdim. Düzenli yemekler bunu herkese yapar.

Arokan bana baktı, gözleri beni olduğum yerde sabitledi. O bana bakarken yanaklarımın ısındığını hissettim. Dün gece... kafa karıştırıcıydı. Aslında kavga etmeden konuşmuştuk ve bu garip bir şekilde rahattı. Hatta bir noktada *gülmüştü*.

Gerçi o sabah, *Vorakkar* haline geri dönmüş gibiydi - kopuk, biraz soğuk, yine de bana baktığında o gözler sıcaktı.

Kollarını ve göğsünü ovmasını izledim. Sonunda, "Bugün bir duruşma olacak." dedi.

İzci için, biliyordum.

Bir duruşma. Kulağa o kadar da kötü gelmiyor.

"Bileklerinizi açmanız gerekecek," dedi ardından, elleriyle kendini yıkarken su sıçrattı.

Altın dövmelemin etrafındaki sargılara baktım. Lavi o sabah onları değiştirmeme yardım etmişti.

"Hâlâ ağrıyor mu?" diye sordu tarihin en hızlı banyosundan sonra küvetten çıktığında.

"Fazla değil," diye cevap verdim, hâlâ hassas olduklarını bilmesini istemiyordum.

Ben bakışlarımı kaçıırken Arokan kurulandı. Yaklaştı, hâlâ çıplaktı ve önümde çömeldi, kuyruğu arkasında sallanıyordu.

Çaresizce, kalçalarının arasındaki yarı sertleşmiş sikine bakmamaya çalıştım ve onun yerine gözleriyle buluştum. Bakışları bileklerimdeydi ve ellerimi tutarak işaretleri görünmesini engelleyen bezi nazıkçe açtı.

Dövmelerin etrafındaki et hâlâ kızarmış olsa da, en azından şişlik inmeye başlamıştı. Arokan ayağa kalktı, çekmecesinden şeffaf merhemi aldı ve geri döndü. Ve sonra, şaşırtıcı derecede yumuşak bir dokunuşla, iyileşmekte olan derinin üzerine biraz daha merhem sürdü. İyi ve serin hissettirdi. Üzerimdeki elleri daha da iyi hissettirdi.

"Hukan olması gerekenden daha sertti," diye itiraf etti usulca.

Gözlerim onunkilere kaydđ ama bana bakmıyordu. Mirari'nin bana söylediklerini ifş etmeden buna ne diyeceğimi bilemedim.

"Bir süre sana sert davranacak," dedi sonra, nihayet gözlerime bakarak. "Senin güçlü olduğunu anlayana kadar."

"Peki ya yeterince güçlü değilsem?" Elimde olmadan sordum, Hukan'ın çadırında gündeme getirdiği güvensizlikler yükseliyordu.

Tek söylediği "Öylesin," oldu. "Ne olursa olsun, onunla konuşacağım."

"Lütfen yapma," diye fısıldadım, bileğini yakaladım, elim altın manşetine sürdü. "Bununla başa çıkabilirim."

Arokan sonunda başını sallamadan önce beni inceledi. "Pek âlâ." Çömeldiği yerden kalktı ve elim bileğinden ayrıldı. "Elimde

senin için bir şey."

Merakla, mücevherler, altınlar ve -büyük olasılıkla- kadınlar için gece vardiyalarıyla dolu sandıklara doğru yürümesini izledim.

Bir kolye çıkardığında dudaklarım birbirine yapıştı. Güzel bir altın zincir kolye ve üzerinde bir kolye ucu vardı. Gözyaşı damlası şeklinde, ışıltı vurduğunda parıltı veren kan kırmızısı bir mücevher.

Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim ama gördüğümde keyfim kaçtı. Çünkü bunların onun dişileri, hem geçmişteki, hem şimdiki, hem de gelecekteki sevgilileri için olan sandıklar olduğunu biliyordum. Artık onun kraliçesi olmamın bir önemi yoktu. Bir Dakkari sürüsü kralının şüphesiz cariyeleri olurdu.

Kıskançlık beni şaşırttı. Sıcak ve kesiciydi ve bunu hissetmeye hakkım yoktu. *Hissetmemeliydim*. Aşk dolu ilgisini başka bir yere yönelttiği için mutlu olmam gerekmez miydi?

Yavaşça ayağa kalktım ve onu kolayca boynuma doladı. Görüldüğü kadar ağırdı ve o ağırlığın, o kıskançlığın bir kaya gibi göğüslerimin vadisine yerleştiğini hissettim.

"Çok güzel," dedim usulca, gözleriyle tam olarak buluşmadan.

Arokan mücevhere dokundu. Elinin sıcaklığının mücevheri sanki canlı bir şeymiş gibi ısıttığını hissettim ve nefesim kesildi.

Bunun gibi kaç tane mücevher vermişti kadınlara? Bu kolye başkasına mı aitti?

Arokan beni incelerken kaşlarını çatıyordu ama sonra homurdanarak arkasını döndü ve giyinmeye başladı. Pantolon yerine cinsel organını örten ve kalın, kaslı kalçalarını ortaya çıkaran küçük kürklü bir kumaş giydi. Altın kemerini beline doladı ve içine bir hançer ile altın kılıcını kınına soktu.

"Vakit geldi," dedi. "Gel."

Çadırdan çıkıp güneş ışığına doğru onu takip ettim. Yine güzel bir gündü ama hava güne göre daha soğuktu. Soğuk mevsim yaklaşıyordu, yabancı topraklarda sürünüyordu ve ben ne olduğunu merak ediyordum

Dakkari geldiğinde yaptı. Acı ve sert manzaradan daha korunaklı olabilecekleri *Dothik*'e mi döndüler?

Boynumdaki ağır zincirden uzaklaşmamı sağlayacak bu düşünceler hoşuma gitmişti.

Kampın çoğu boştu ama kampın ön tarafından, *tassimara*'nın yapıldığı ve Arokan'ı bir gün önce antrenman yaparken gördüğüm yerin yakınından gelen huzursuz bir gürültü duydum. Artık adını Kailon olarak bildiğim *pyroki*'sine binmek yerine Arokan beni yaya olarak yönlendirdi, etrafını göremediğim çadırların etrafından dolanarak hedefimize doğru ilerledi.

Tassimara'yı kutladığımız yere geldik, ancak geriye kalan tek şey yükseltilmiş kürsü oldu. Gerçi bir taht yerine artık iki taht vardı. Masaların ve dans alanının olduğu yerde artık Dakkar toprağı dışında her şey temizlenmişti.

Kalabalık oradaydı - erkekler, kadınlar, çocuklar. Hepsi kürsünün bir adım gerisindeki toprakta diz çökmüşlerdi ve Arkan'la ben göründüğümüz anda sessizleştiler. Kalabalığın arasında ön sırada Hukan'ı gördüm, gerçi beni görünce gözleri kısılmıştı. Birkaç sıra geride, Mirari ve Lavi'yi gördüm; Lavi, onu birlikte gördüğüm horde savaşçısı erkeğin yanında diz çökmüştü.

Ama omurgamın dikleşmesine, nefesimin kesilmesine ve karnımın düşmesine neden olan şey, kürsünün tam önünde diz çökmüş, her biri kılıçlarını ona doğrultmuş dört muhafız tarafından çevrelenmiş olan varlıktı.

Ghertun izcisi.

Kanlar içindeydi ve dövülmüştü; boğazında, muhafızlardan biri tarafından taşınan bir zincire bağlı bir tasma vardı.

"Luna," dedi Arokan, sesi sertti ama kimsenin duymayacağı kadar sessizdi, o sırada donup kaldım.

Ü r p e r e k , orduların gözlerinin üzerimizde olduğunu hatırladım ve onu kürsüye kadar takip ettim, bana oturmam için işaret ettiği tahta oturdum. Benim

Taht. Yine de içinde otururken kendimi bir sahtekâr gibi hissediyordum.

Sonra gözlerim daha önce hiç görmediğim Ghertun'a gitti.

Derisinin koyu gri olduğunu düşünmüştüm, ta ki et değil, pul olduğunu fark edene kadar. Hareket ettiğinde fısıltıya benzer bir ses çıkaran sert pul tabakaları. Gözleri koyu, siyah dikey yarıklardı. Gözlerini kırptığında, göz kapakları yukarıdan aşağıya doğru değil, yanlardan kapanıyordu. Burnu neredeyse bir gaga gibi kavisliydi ve ince dudakları jilet gibi keskin sarı dişlerini gizliyordu.

O da beni izliyordu, tuhaf, ürkütücü bakışlarıyla beni inceliyordu, Arokan aniden evrensel dilde hırladı, "Ben kafatasından çıkarmadan önce gözlerini kraliçemden çek, Ghertun."

Bir anda Ghertun yere baktı, omuzları çökmüştü. Acınası bir görüntüsü vardı ve yüzünün ne kadar şişmiş olduğunu, yırtık kıyafetlerini ve omzunun karşısındaki pullarını ayıran yarığı gördüğümde karnım çekiştirdi, midemde korku çalkalanmaya başladı.

Arokan'a baktım, kaşlarım çatılmış, dudaklarım çatılmıştı.

"Dövüldü mü?" Yumuşakça tısladım.

Sürü kralı -uzaylı kocam- beni görmezden geldi, ancak çenesi sorumu duyduğunu ve onaylamadığını gösterecek kadar gerildi.

Yine aynı şey, diye düşündüm, içimi bir acı kapladı.

Sürünün önünde beni görmezden geliyorsun.

Tahtımda omurgam dikleşti, göğsümdeki kan kırmızısı kolye kaymaya başladı. Aşağı baktığımda dövmelemin izlerini gördüm ve yumruklarımı sıktağımda güneş ışığında parladılar.

Arokan, "Sürümün önünde sana son kez soracağım," dedi. "Sürün nerede?"

"Size ya da kraliçenize zarar vermek istemiyoruz Horde Kralı," dedi Ghertun aniden, sesi omurgamdan aşağı süzülür gibiydi. "Söylediğim gibi."

"Buna inandığımı mı sanıyorsun?" Arokan sordu, sesi o kadar sessizdi ki tüyler ürperticiydi. Sesi en az görüldüğü kadar tehlikeliydi. Dün gördüğüm dövüş yeteneğiyle birleşince, bu onu aynı derecede ölümcül yapıyordu. "Ghertun yalan söylemek, tecavüz etmek, çalmak ve öldürmekten başka bir şey yapmaz."

"*Bazıları*," diye düzeltme cüretini gösterdi Ghertun ve Arokan hırlayarak pençelerini tahtının kollarına geçirdiğinde olduğum yerde kalakaldım. "Horde kralı, eminim hepimizin ırkımızın kötülerini gibi olduğuna inanacak kadar aptal değilsinizdir?"

Bu Ghertun ölmek mi istiyordu?

Bakışlarım yine Arokan'a kaydı, ama o aldatici bir şekilde... etkilenmemiş görünüyordu.

"Bu riski göze almak aptallık olur," diye karşılık verdi yumuşak bir sesle, sesi düzgün ve netti. "Sen bile, Ghertun casusu, bunu biliyorsun," diye alay etti.

Ghertun sessizleşti. Bana bakmak için döndüğünde boynundaki zincirler şingirdadı, Arokan'ın ses tonundaki ciddiyeti okuduğuna şüphe yoktu. "Horde kraliçesi, siz insansınız. Anlayışlı, duygusal bir ırktan geliyorsunuz-"

"Ona hitap etme!" Arokan yine kendini kaybederek homurdandı.

Ghertun onu görmezden geldi. "Eşini bana merhamet etmesi için ikna et. Kötü bir niyetim yok."

Sözleri beni sarstı. Ses tonundaki yalvarış. Kısa bir süre önce, kardeşimin canını almaya geldiğinde Arokan'a seslenirken de sesimde aynı çaresizliği hissettiğimi hatırladım.

"*Yeter!*" Arokan kükreyerek tahtından kalktı. "Sürünün *şimdi* nerede olduğunu söyle bana. Sabrım tükeniyor, Ghertun."

Ghertun başını kaldırıp kocama baktı, boynunu bükerek onu kanlar içinde ve zayıf bir halde gördü. Arokan kürsünün basamaklarından inerken yine içim acıdı ve dudagımı ısırdım.

"Fark eder mi?" diye sordu Ghertun, sesi dalgalansa da. "Size ne söylersem söyleyeyim, ben ölüyüm. Eğer söylersem sürümü katledersiniz."

Arokan kılıcını kınından çıkardı ve çınlayan sesi açıklıkta yankılandı.

Nefesim hızlandı, gözlerim büyüdü. Dün gece Arokan *Morakkari* olarak görevimi yapmam gerektiğini, bunun sevmediğim bir şey olacağını söylemişti.

Bu bir *infazdı*, duruşma değil. Bana yalan söylemişti. Bunun ne olduğunu hep biliyordu. Ghertun'un cevap vermesini hiç beklememişti.

Ama Arokan *benden* sessiz kalıp izlememi bekliyordu. *Görevimi* yapmamı.

"Ben babam değilim," dedi Arokan, sesi soğuk ve sertti. "Bir Ghertun casusuna merhamet ederek onun hatasını yapmayacağım."

Babası mı?

Bununla birlikte Arokan kılıcını kaldırdı. Ghertun bir ses çıkardı, bilerek, küçük bir ses.

Bu ses içimde bir şeyleri yerinden oynattı.

Ne yaptığımı anlayamadan tahtımdan kalktım ve "*Dur!*" diye bağırdım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Arokan dondu.
Sürüden bir mırıltı yükseldi.
Kafamın içinde uyarı zilleri duymama rağmen, aşağı indim.
o kolye göğsümde sallanıyor.

"Başka bir yolu olmalı," dedim ve Arokan'ın kılıcı tuttuğu koluna dokunmak için uzandım.

Yavaşça bana doğru döndü ve sadece yüz ifadesinden bile her şeyi berbat ettiğimi anladım. Sanki diz çökmüş Dakkari'nin şok olmuş yüzleri, sanki Ghertun'un etrafını saran muhafızların bakışları ya da kılıçlarını hafifçe indirmeleri bana bunu zaten söylemiyormuş gibi.

"*Neffar*?" Arokan tıslayarak bana baktı ve sırtını Ghertun'a döndü. Önümde öyle uzun ve geniş duruyordu ki güneş ışığının bir kısmını engelliyordu, ona bakmak için boynumu yukarı kaldırmam gerekiyordu.

"Lütfen, bunu yapmayın. *İdam* mı? İşlemediği bir suç için mi?" diye haykırdım. "Tek suçu kampın yakınlarında bulunmak. Bu onu öldürmek için yeterli mi?"

"Sen lekesizsin, *nekkar*," dedi Arokan, ama sesi alçak ve tehlikeliydi. İrkildim. Bana daha önce hiç *nekkar* dememişti, ki şimdi bunun *insan* anlamına geldiğini biliyordum. "*Hiçbir şey bilmiyorsun.*"

"Ama o-"

"*Yeter*," diye tısladı Arokan. "Bana meydan okumaya cüret etme-"

Muhafızlardan birinin içinden bir şaşkınlık çığlığı yükseldi ve ben daha ne olduğunu anlamadan zincirlerin ağır şingirtisini duydum.

Arokan beni korumak için geriye doğru savurdu ve öyle bir güçle itti ki sırt üstü düştüm, düşüşümü kırmaya çalışırken dirseğim *sertçe* yere çarptı.

Ghertun izcisinin -zincirlerini muhafızın elinden kurtarmayı başarmıştı ama boynundaki tasma kan içindeydi- keskin pençelerini en yakındaki Dakkari savaşçısına doğru savurup kalçasına geçirmesini dehşet içinde izledim. Savaşçı acıyla haykırdı ve koyu renkli kan akmaya başlarken tek dizinin üzerine çöktü.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki muhafızlar bir an için afalladı ve Ghertun'a çömeldiği yerden sıçrayarak kalkması için yeterli zamanı verdi, o kadar hızlıydı ki bir bulanıklığa dönüştü ve ormana doğru koşmaya başladı.

Fazla uzağa gidemedi.

Arokan bir feryatla kılıcının ucunu Ghertun'un arkasında uzanan uzun zincirin halkalarından birine sapladı. Altın kılıç zinciri yakaladığında titreyip sarsıldı ve Ghertun boynu sarsılıp tasma tarafından boğulup ağır bir gümbürtüyle sırt üstü yere düştüğünde hırıltılı bir nefes çıkardı.

Donmuş bir halde, Arokan'ın hırlayarak kılıcını topraktan, zincir halkasından çekip çıkarmasını ve gözcüye doğru ilerlemesini izledim.

"Hayır, sürü kralı," diye boğuldu Ghertun, Arokan yaklaştığında elleri önünde çırpınıyordu. "Bunu yapmak *istememiştim-lütfen* merhamet edin _."

Arokan, Ghertun'un başını omuzlarından ayırarak, zincirle bağlı yakasının hemen üzerinden, kılıcının yumuşak ve hızlı bir kavisiyle kesti. O kadar temiz, o kadar ustaca yapılmıştı ki, yeşil kan birkaç uzun ve şok edici an boyunca görünmedi.

Başı kesilmiş Ghertun'a baktım, kanım yüzümden çekilirken bile kulaklarımda çınılıyordu.

Sonra bakışlarım toprağın üzerinde yuvarlanan grotesk kafadan, hareketsiz bedenin hemen üzerinde duran Arokan'a kaydı.

Sürü kralı *bana* anlamını bilmek istediğimden emin olmadığım bir ifadeyle bakıyordu.

Ona bakarken şaşkınlık ve dehşet midemi sıkıştırdı.

Tam o sırada Dakkari savaşçısının -Ghertun'un *benim yüzümden* saldırdığı savaşçının- acı içinde inlediğini duydum. Başımı ona doğru salladım ve bir Dakkari dışisinin onun üzerinde durup kanamayı durdurmaya çalıştığını gördüm.

Konuşmaya çalıştım, özür dilemeye çalıştım ama kelimeler boğazımda düğümlendi, dilim damağıma yapıştı.

Bu görüntünün ötesinde sürünün görüntüsü vardı. Hepsi hala diz çökmüş, olayların bu şekilde gelişmesine benim kadar şaşırmışlardı. Çoğu bana bakıyordu, hala serin toprağa yayılmıştım.

Hukan'ın bakışlarını yakaladım. Dudakları birbirine yapışmıştı, yüz ifadesi sanki benim hakkımdaki tüm düşüncelerini doğrulamışım gibi bilmişti.

Sen bir sahtekârsın, kraliçe olmaya uygun değilsin, dedi bana gözleriyle. Bu konuda neredeyse kendini beğenmişti.

Arokan kılıcını kalçasında kınına sokarak yaklaştı. Uzanarak beni ayağa kaldırdı, ancak ayaklarımın üzerinde sallanıyordum ve dirseğim acıyla zonkluyordu.

Beni saldırıya uğramamış muhafızlardan birine teslim etti.

"Onu götürün," diye emretti, sonra evrensel dilde konuştuğunu fark eder gibi oldu. Dakkari dilinde emirlerini tekrarladı ve muhafız başını eğerek koluma girdi ve beni açıklıktan çıkardı.

Nefesim kesildi ve yaralı muhafıza döndüm. "Bekle, o-"

"Seninle sonra ilgileneceğim," diye homurdandı Arokan, kara gözleri üzerimdeydi. Sonra arkasını döndü ve yerdeki muhafızın yanına diz çökmeye gitti.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı ama ileriye baktım ve muhafızın beni çadıra doğru götürmesine izin verdim.

Şimdi işleri gerçekten berbat ettin Luna, dedim kendi kendime sessizce, o ağır kan kırmızısı kolye göğsüme baskı yapıyordu.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

A rokan, hilal gökyüzünde çoktan yükselene kadar çadıra dönmedi. Pantolonum ve tuniğimle bir yer minderinin üzerinde oturuyordum.

Dizlerimi göğsüme çekmiş, sessizliği, mum alevlerinin hafif titreşimini dinliyordum ki o içeri girdi.

Bakışlarım ona kaydı ve yavaş bir nefes aldım. Bütün gün buna hazırlanmıştım ama yine de yüz ifadesini gördüğümde hissettiğim utanca hazırlanamamıştı beni.

Öğleden sonra ve akşam bana olan öfkesi yatışmamıştı. Gün gibi ortadaydı. Onun gücünü, Ghertun'u ne kadar kolay öldürdüğünü düşündüm ve beni köyümden aldığından beri ilk kez... Bana da zarar verip vermeyeceğini merak ettim.

Bana ne yaparsa yapsın... dayanabilirim, diye düşündüm, bakışlarını tam olarak karşılayamasam da omurgamı çelikleştirdim.

"Savaşçı nasıl?" Yumuşak bir sesle sordum. Açıklıktan ayrıldığımdan beri sürekli düşündüğüm bir soruydu bu. Benim yüzümden incinmişti, çünkü kararını sorgulayarak Arokan'ın dikkatini dağıtmıştım, çünkü her zaman kaçınılmaz olan bir infazı uzatmıştım.

"İyileşecek," dedi Arokan, sesi kısıktı.

İçimden hafif de olsa bir rahatlama geçti. "Onu... Onu görebilir miyim?"

"*Nik*," diye hırladı Arokan hemen. "Yapamazsın."

Kalbim hızla çarptı ve boğazımdaki kalın yumruyu yuttum.

Uzun dakikalar geçti. Bekledim. Ve bekledim.

Sonunda sessizliğe daha fazla dayanamadım. Toplayabildiğim tüm cesaretle, karşımda duran Arokan'a baktım.

"Özür dilerim," dedim, sesim hafifçe titrese de tonum netti. "Ben-ben bunu asla hayal edemezdin... bu..."

"Bölünme belirsizlik ve korku doğurur," dedi Arokan. "Beni bir daha asla sürünün önünde sorgulama *Morakkari*. Savaşçılarımdın ya da düşmanlarımızın önünde beni asla sorgulama *Morakkari*."

İrkildim. Yumuşak sözleri nedense bana avazı çıktığı kadar bağırmasından daha kötü geliyordu. Neredeyse bağırmasını dileyecektim. Ama muhtemelen sürünün duymasını istemediğini fark ettim.

Bu özel bir meseleydi. Ve ben, halkının önünde ona meydan okuyarak bunu kamuya açık hale getirdim.

Bölünme belirsizliği ve korkuyu besler.

Aramızdaki bölünmeyi kastediyordu. Bu *bizim aramızdaydı*.

"Özür dilerim," dedim tekrar. "Ama bir infaza hazırlıklı değildim. Bunun bir deneme olduğunu söylemiştin. Onu kurtarabileceğimi düşündüm-"

"Bu *senin* ne istediğinle ilgili değil Luna," diye hırladı Arokan. "Önemli olan sürüyü neyin güvende tutacağı. *Benim* kararım bunu sağladı."

"O zaman daha o kürsüye adım atmadan bölünmüştük bile," dedim sessizce. "Neden bana söylemedin? Bununla başa çıkamayacağımı mı düşündün? Ne olacağını bildiğin halde, onun kaderine *sadece ve sadece sen* karar vermişken beni karanlıkta bıraktın."

"Bunu bana çevirme, *Kalles*," dedi yumuşak bir sesle.

Bu bana bir şey hatırlattı. "Daha önce bana *nekkar* demiştin," dedim. "Neden?"

"Sana hatırlatmak için," diye hırladı.

"Neyin? Bu evrendeki aşağılık yerimi mi?"

"Yakın zamana kadar Ghertunların varlığından haberdar olmadığını söylemiştin," dedi Arokan ve ben donakaldım. "Sen köyünün duvarları ardında güvendeyken, Dakkari'nin vahşet ve katliamlarında çok sayıda kayıp verdiğini hatırlatmak için. Neler yapabileceklerini bilmiyorsun."

Güvenli.

Belki güvendeydik ama aynı zamanda açlıktan ölüyorduk ve her an Dakkari'nin hepimiz için geleceği korkusuyla doluyduk.

"Böyle mi oldu?" Başımı kaldırıp ona bakarak fısıldadım. "Bugün babanın bir Ghertun'a merhamet göstererek hata yaptığını söyledin."

Belki de olabilecek en kötü zamanda söylediğim yanlış bir şeydi. Dilimi ısırmalıydım.

Arokan'ın omuzları büküldü. Öfkesinin yükselişini, ıstırap, pişmanlık ve öfkenin yüz hatlarında parlamasını, sonra bunları dizginlemeyi başarısını dehşet içinde izledim. Bu bana, içinde ne kadar sıkı bir tasma tuttuğunu fark ettirdi. Ne kadar kontrol sahibi olduğunu anlamamı sağladı.

"*Lysi*," diye homurdandı, gözleri hançer gibi benimkilere bakıyordu. "Çok benzer bir durum. Babam izciyi buldu. Mahkemede babam ona merhamet etti ve gitmesine izin verdi. Üç gün sonra, gecenin köründe, o izci sürüsünü babamın sürüsüne götürdü."

Ne olduğunu zaten bildiğimden korkarak nefesim daraldı. "Savaşçıların yarısı devriye geziyordu, bunu biliyorlardı çünkü bizi izliyormuş. Bizi gafil avladılar. Sayıca azdık." "Arokan," diye fısıldadım.

"Kampa sızdıklarını kimse bilmeden üçü babamı yatağında katletti. Daha sonra anneme tecavüz ettiler ve onu da öldürdüler. Onun çığlıkları muhafızları alarına geçirdi ve sürüye karşı tam teşekküllü saldırı başladı."

Mide bulantısı karnımda yuvarlanırken korku elimi ağzıma kapatmama neden oldu.

"O zamanlar gençtim. O gece Hukan'ın çadırında uyuyordum, kampın ön tarafına yakın, en uzak yerde. Annemin çılgınlıkları beni uyandırdı. Hala aklımdan çıkmazlar. Ona karşı savaşıp savaşıpma rağmen, Hukan beni dışarı çıkardı, bir grup kadın ve çocuğu dışarı çıkardı ve *Vorakkar*'ın sürüyü takip ettiği ve intikam için hepsini öldürdüğü başka bir sürüye rastlayana kadar at sürdük. O gözcüyü öldüren bir *Vorakkar*, ki babamın en başından beri yapması gereken de buydu, tereddüt etmeden, acımadan ya da sempati duymadan."

Çadırı şaşkın bir sessizlik kapladı. Neye tanık olduğunu, böyle bir saldırının vahşetini ve dehşetini hayal bile edemezdim. Annesi, babası...

Gözlerimde yaşlar birikti ama başımı ondan çevirmedi.

"I..." Mırıldandım. "Arokan, özür dilerim. Bilmiyordum."

"Sürünün güvenliğini riske atmamayı bilecek kadar uzun süredir *Vorakkar*'dayım," dedi sonra. "Bu da farkına varman gereken bir şey Luna. Söz konusu onlar olduğunda kararlarımı onaylamayı istemek zorunda değilim. Halkımı güvende tutmak için *ne* gerekiyorsa yapacağım. Bu, masum *olabilecek* bir varlığı öldürmek anlamına gelse bile, sürüsü masum *olabilir*. O Ghertun Ölü Toprakları terk ederek kaderini çoktan imzaladı, o casus da kendi kaderini imzaladı. Bir Ghertun'u kurtarmak için sürünün hayatını gerçekten riske atar mıydın? Şimdi ne yaptığınızı bilerek, benden tekrar merhametli olmamı ister miydiniz?"

Cevap zihnimde net bir şekilde

çınladı. "Hayır," diye fısıldadım.

"Mecbur kalsan onu kendin öldürür müydün?" Ardından Arokan sordu, o soğuk sesi hiç değişmiyordu.

Soru beni hazırlıksız yakaladı. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Arokan başka tarafa baktı, çenesi titriyordu, elleri kalçasındaydı.

"Yarın," dedi, "güne *piroki* ile ilgilenerek başlayacaksın. Sürülerin arasında yürüyecek, başını dik tutacaksın. Giyeceksin

Piki'nin sana giydirdiklerini şikayet etmeden giyeceksin. Bugün ne olursa olsun, sürüye güçlü olduğunuzu göstereceksiniz."

Yutkundum ve kucağıma baktım.

"Sen artık *Morakkari*'sin Luna. Bugün sana ne dersem diyeyim, artık *Dakkari*'sin," diye homurdandı Arokan. "Öyle davran" dediğinde ona baktım.

Başımı salladım.

Arokan soyunmadan önce çekmecelerine gitti. Göz ucuyla ona baktım ve sırtını kaplayan yara izlerini gördüm. İlk kez değil, onları nasıl aldığını merak ettim.

"Arokan," diye fısıldadım.

Sürü kralı durakladı ve bana bakmak için başını çevirdi.

"Gerçekten üzgünüm," dedim. "Bugün işleri berbat ettiğimi biliyorum ama... Deniyorum."

"Biliyorum, *kalles*," diye yanıtladı bir an sonra, çıplaklığını gizlemek için deriden yapılmış pantolonunu çekmeden önce. Hançerini kemerine soktuğunu gördüğümde kaşlarım çatıldı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Ghertun sürüsünü avlamak için," diye yanıtladı. "Önden gözcüler gönderdim. İzlerini yakalamış olabiliriz."

Dudaklarım aralandı. "Hepsini öldürecek misin?"

Dönüp tekrar bana baktı, beni inceledi. "Biz dönene kadar dönmeyeceğim. Bize çok yakınlar, *Dothik*'e çok yakınlar."

Keskin bir nefes verdim. Bir süre sonra başımı sallayarak minderden kalktım, bacaklarım uzun süre oturmaktan uyuşmuştu.

"Dikkatli ol," dedim ona. Ve bunda ciddiydim. Bir hafta önce, hiç geri dönmemesi için dua ederdim, böylece köyüme dönebilirdim, pazarlığımız kaybedilmiş olurdu. "Lütfen."

Şimdi... tekrar gidiyor olması beni endişelendirdi.

Nedenini anlayamayacak kadar duygusal olarak tükenmişim. Neden olduğu umurumda değildi. Ne hissettiğimi biliyordum ve onun güvende olmasını istiyordum.

Hâlâ hayal kırıklığına uğramıştı. Bakışlarında bunu görebiliyordum ama elini uzatıp yanağımı okşadıktan sonra mırıldandı: "Ben yokken muhafızlarına yakın dur, *kalles*."

Bununla birlikte, arkasını döndü ve bir hoşça kal bile demeden çadırın girişine doğru eğildi.

Ve ben o boş çadırda durmuş, onun gidişini izlerken başarısız olduğumu hissediyordum.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Mirari açık ağılın dışından yüzünde dehşete benzer bir ifadeyle beni izledi.

"*Missiki*, lütfen," diye yüzüncü kez yalvardı. "Bu sana uygun değil. Bir *Morakkari* için değil."

Ofladım ve bir tutamı yüzümden uzaklaştırdım. Hava serin olmasına rağmen sırtımdan aşağı bir damla ter aktığını hissettim ve küreğimle bir yığın daha *piroki* pisliğini kaldırıp Bok Köşesi adını verdiğim yere atarken kollarım hafifçe titredi.

Asıl adı Jriva olan genç bir Dakkari çocuğu Bok Köşesi'nde dirseğinin dibinde *piroki* dışkısını eliyordu. Evrensel dili konuşamasa da, Mirari onun için tercüme etmişti; *Dothik*'te ve Dakkar çevresindeki diğer karakollarda dışkıyı yakıt olarak ve topraklarını zenginleştirmek için kullandıklarını söylemişti. Bana yaptığı işin önemli olduğunu ve bundan büyük gurur duyduğunu söyledi.

Çocuk varlığımdan memnun görünüyordu. On yaşından büyük değildi ve Mirari'ye bana bir gün bir sürü savaşçısı olacağını söylemişti. Gücüyle kendini *Vorakkar*'a -kocama- kanıtlayacak, sürüyü ve ailesini koruyacaktı.

Etrafı *pyroki* pisliği ile çevrili olmasına rağmen Mirari'nin tercüme ettiği gibi bunu söylerken bana gülümsüyordu. Yardım edemedim ama azmine hayran kaldım.

Bu kadar genç birini. Bana çok fazla Kıvan'ı hatırlatıyordu, bu da içimde bir özlem ve yalnızlık akordu oluşturmuştu.

Mirari ellerini elbisesinin üzerinde yumruk yapıyordu. "Terliklerine dikkat et,

Missiki," diye seslendi. "Özellikle senin için hazırlandılar."

Önemli değildi. *Vorakkar*'a itaat ediyordum. O sabah, kendime başka bir cimri kıyafet giydirilmesine izin verdim ve sonra sürünün gözlerini üzerimde hissetmeme rağmen çenemi dik tutarak *pyroki* kalemine doğru yürüdüm.

Dün uzun uzun düşündükten ve boş bir yatakta geçirdiğim uzun bir geceden sonra Arokan'ın haklı olduğunu anladım. Artık bir kraliçeydim ve öyle davranmam gerekiyordu. Kendimi sürü hayatına entegre etmeli ve halkını kazanmalıydım.

Eğer bu *pyroki* pisliğine bulaşmak ve sürünün önünde kendimi alçaltmak anlamına geliyorsa, bunu yapardım. Arokan bana artık Dakkari olduğumu söylemişti. Ve Mirari'nin söylediklerine rağmen, sırf kocam *Vorakkar* olduğu için kirli işler yapmaktan çekinmiyordum. Hayatım boyunca çok çalıştım. Şimdi de duracak değildim.

Mirari'nin endişesine karşılık olarak sandaletleri çıkardım ve muhafazanın alçak kapılarının üzerinden, onun hemen yanına fırlattım.

Omuzları çöktü. "Demek istediğim bu değildi, *Missiki*. Şimdi ayaklarına bak!"

Mirari'nin aksine Lavi beni izlerken son derece neşeli görünüyordu. Mirari'nin yanında dururken gözleri zevk ve eğlenceyle parılıyordu.

Omzumun üzerinden bir bakış atarak bir nefes daha üfledim ve bana yaklaşan bir *pirokiye* baktım. O kırmızı gözler beni izledi ve ben köşeye bir yığın daha küreklediğimde boynunu savurarak dört ayağını toprağa vurdu.

Her nasılsa, ne kadar korkunç olduklarını, ne kadar iri olduklarını unutmayı başarmıştım. Ve onlarla birlikte ağılda geçirdiğim ilk bir saat boyunca ellerim kürek üzerinde titrerken, şimdi sabitlerdi. Çoğunlukla beni görmezden geliyorlardı, bu da bana güven veriyordu.

Pyroki'lerin çoğu gitmişti. Arokan, Ghertun sürüsünü avlamak için sürü savaşçılarının yarısını yanına almış ve *pirokileri* de onlarla birlikte gitmişti.

Bana adını söylemeyen yaşlı bir erkek ağıldan sorumluydu. Taze su doldurduğu yalaklardan Jriva ve bana bakıyor, gözleriyle ilerleyişimizi değerlendiriyordu. Jriva'nın aksine o evrensel dili konuşuyordu ve ona ağılda çalışmak istediğimi söylediğimde, Mirari'nin hemen itiraz etmesine rağmen ağılı temizlememi söylemişti.

"*Morakkari pyroki* ile çalışmak istiyorsa, benim başladığım yerden başlamalı," diye cevap vermişti Mirari'ye, sesi inatçı ve güçlüydü.

Çekinmemi ve arkamı dönmemi bekliyordu. Gitmemi bekliyordu, bunu küçümseyen bakışlarında gördüm. Unvanıma rağmen onun saygısını kazanamamıştım. Dünkü olaylardan sonra sürünün çoğunun saygısına sahip değildim.

Bu yüzden yeni yıkanmış ve taranmış saçlarımı arkadan bağlayıp bir kürek istediğimde şaşırdı. Bana tereddütle bir tane uzattı ve ben de kendimi çelikleştirip işe koyuldum.

"*Vorakkar* bunu yaptığınızı görürse," dedi Mirari tekrar, "hiç memnun olmayacaktır."

"Mirari," diye tısladım. "Yeter."

Akıllıca davranarak ağzını kapattı ama hâlâ küremem gereken büyük dışkı yığınlarına bakıyordu. Öğleden sonramın çoğunu alacaktı.

Omuzları çöktü ve sonra ağılın girişine doğru yürüdü, muhafazanın karşısına dizildikleri yerden bir kürek daha aldı.

"Ne yapıyorsun?" Doğrulurken sordum.

"Bütün öğleden sonra burada çalışmana izin veremem," dedi Mirari, uzun eteğini beline kadar kıvrıp uzun bacaklarını açıkta bırakarak. "Yardım edeceğim."

"Mirari, bunu yapmak zorunda değilsin. Bu benim görevim."

"Ben senin *piki*'nim," diye yanıtladı basitçe, ağıla girdiğinde burnunu kıvrarak.

Yakındaki bir yığını küremesini izlerken göğsümde ona karşı küçük bir sevgi ve minnettarlık çiçeği açtı. Başımı salladım, onun tiksinti dolu bakışları karşısında yüzümdeki küçük gülümsemeyi engelleyemedim.

Lavi, diğer *piki*'nin sırttığını görünce ona Dakkari dilinde bir şeyler ısıran Mirari'yi izlerken daha da heyecanlanmış görünüyordu. Söylediği her neyse Lavi'nin gülümsemesini öldürdü ve o da bir anlık tereddütten sonra yardım etmek için ağıla girdi.

Üçümüz kürek çekerken ve yoldan geçen Dakkariler şaşkınlıkla bize bakarken, hatta yollarına devam etmeden önce izlemek için oyalanırken Jriva Bok Köşesinde güldü.

Ağılın çoğu temizlendikten sonra *piroki* ustası geldi ve bizi gönderdi.

Ön kolumu alnıma silerek, "Yarın döneceğim," diye haber verdim.

Bu haber hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu ama benimle tartışmadı. Onun yerine, "*Lysi, Morakkari*." dedi.

Çadırıma kadar olan kısa mesafeyi yürüdük, iki muhafızım arkamızdan geliyordu ve *piki*'ye dönmeden önce girişte ayaklarımı sildim. "Bugünlük gidip yıkanabilir ve dinlenebilirsin. Sana ihtiyacım olursa, seni çağırırım."

Mirari başını salladı ve "Yıkanmana yardım edeceğiz" dedi.

"Kendim yıkanabilirim," dedim ve omzuna dokunmak için uzandım. "Git."

Mirari tereddütle başını eğdi, Lavi'ye Dakkari dilinde hitap etti ve sonra dönüp gitti.

O sabahki banyom hâlâ çadırın içindeydi ama su soğuktu. Soyundum ve iç çekerek içeri süzıldüm. O kalemde terledikten sonra soğuk su gerçekten iyi geldi ve dışarı çıkıp pantolonumu ve tuniğimi giymeden önce kendimi iyice ovdum.

Kısa bir süre sonra muhafızlardan biri "*Morakkari*" diye seslendi.

"*Lysi*?" Kaşlarımı çatarak seslendim.

Çadırın kapağı içeri itildi ama girişten gelen benim yaralı muhafızım değildi.

Hukan'dı.

Doğrudum, hâlâ kaşlarım çatıktı. Onun burada ne işi vardı?

"*Morakkari*," diye selamladı, ses tonu dikkatliydi. "İşaretlerinizi kontrol etmeye geldim."

Gözlerimi kırıştırdım, gözlerim açıkta kalan bileklerime kaydı. Bu yüzden geldiğine inanmıyordum ama onu geri çeviremeyeceğimi de biliyordum. O Arokan'ın ailesiydi, büyük olasılıkla çocukken onun hayatını kurtarmıştı.

Başımı salladım ve yaklaştı, bileklerimi kavramak için ellerini uzattı, onlara yakından baktı, beni bir o yana bir bu yana çevirdi.

"Gördüğüm kadarıyla insan eti narin," diye yorum yaptı. Dudaklarım birbirine yapıştı ama akıllıca sessiz kaldım.

Başını kaldırıp bana baktı, beni incelerken gözlerinin yeşil halkası kasılıyordu. Arokan saçlarının siyah rengi dışında ona hiç benzemiyordu. Arokan'ın teni daha koyu, daha altın sarısıydı ve yüz hatları geniş ve erkeksiydi.

"Dün yaptığın şey aptalcaydı," diye mırıldandı.

Dişlerimi sıktım ve bileklerimi tuttuğu yerden çektim. "Bunu zaten biliyorum. Kalabalığın içinde yüzünü gördüğüm an anladım," diye itiraf ettim.

Hukan, "Seni pek önemsemiyorum," dedi. Bir kahkaha attım. "Tahmin etmemiştim."

"Ancak Arokan, her ne sebeple olursa olsun, bunu yapıyor," diye devam etti, dudakları hoşnutsuz bir ifadeyle bükülmüştü.

Şaşırmış bir şekilde ona baktım. "Buraya neden geldin Hukan? Gerçekten mi?"

Ve sakın işaretlerimi kontrol et deme çünkü ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz." "Sana tavsiye vermeye geldim."

Başımı sallayarak, "Arokan zaten benimle ne hakkında konuştu-" dedim.

"Kocaman bir kalbin var," deyince kaşlarım şaşkınlıkla daha da çatıldı. Ancak bunu söyleme şekli bir iltifat değil de hakaret gibi görünmesine neden oldu. "Onun hayatını kurtarmak istedin. Ama bu büyük kalp hiçbir Dakkari'yi kazanamaz, özellikle de bir Ghertun söz konusu olduğunda."

Keskin bir nefes alarak, "Arokan bana ne olduğunu anlattı. Babasına ve annesine. Kız kardeşine."

Hukan'ın gözleri parladı.

"Özür dilerim," dedim. "Ve haklısın, dün yaptığım şey aptalcaydı. Bunu şimdi anlıyorum. Benim yüzümden bir muhafız yaralandı ve sürünün saygısını kaybetmiş olabilirim."

"Sen liderlik etmek için doğmadın," dedi, o bıçağı göğsüme saplayarak. "Arokan öyleydi. O bunun için doğdu. Kimsenin vermek istemediği çirkin kararları vermek zorunda. Yanında, sürüye başarısızlık değil güç getiren güçlü bir kraliçeye ihtiyacı var."

"Bunun farkındayım," dedim yavaşça, bakışlarını tutarak. "Köyünüze dönmenize yardım edebilirim."

Nefesim kesildi. Sersemlemiş bir halde, "Ne?" diye fısıldadım.

"Seni oraya götürmesi için bir rehber ayarlayabilirim," dedi Hukan, çene çizgisi taş gibi sertti. "Onu sadece aşağı çekeceksin. En iyi karar, oradan ayrılıp bir daha geri dönmemen."

İnançsızlık ve öfke dilimi düğümledi.

"Yine de hemen gitmelisiniz," diye devam etti Hukan. "Muhafızların dikkatini dağıtabilirim. Ormanda rehberimle buluşabilirsin. Bu gece köyünüze geri dönebilirsiniz."

"Çık dışarı," diye homurdandım.

"*Neffar* mı?" Hukan şaşırarak sordu. "Sana istediğin şeyi teklif ediyorum. Al bunu. Arokan avdan dönmeden gidebilirsin." "Çık dedim," diye tekrarlardım, ses tonum alçaktı.

Gözleri kısıldı.

"Benim hakkımda ne düşündüğün umurunda değil," dedim. "Ama bilmen gereken bir şey var ki, ben *asla* sözümünden dönmem. Kendime Arokan'a söz verdim ve bu sözümü tutmaya niyetliyim. Hayatımın sonuna kadar."

Hukan'ın ifadesi karardı.

"Şimdi git," dedim. "Çok gerekli olmadıkça benimle bir daha konuşma ve ben de Arokan'a bundan, beni gizlice kaçırarak ona nasıl ihanet etmeyi planladığından bahsetmeyeceğim."

"Bir gün," diye tısladı Hukan, "benden seni göndermemi *isteyecek*. O gün geldiğinde çok sevineceğim."

Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak dilimi ısırđım ve başka bir şey söylemeden dönüp çadırı terk etmesini izledim.

Titreyen elimi dudaklarıma götürdüm, mantıklı düşünmeye çalışsam da öfke beni sarmıştı. Onun kan bağıydı. Sadece onun için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapmaya çalışıyordu.

Ama bunun bir önemi yoktu.

Ben onun *karısıydım, kraliçesiydim*.

Arokan bana *öyle davranmamı* söylemişti. Bana güçlü olduğumu söylemişti. *Yeterince* güçlü olmadığımı dair güvensizliğimi dile getirdiğimde tereddüt bile etmemişti.

Ama ben de insandım. Hukan beni büyük bir kalbe sahip olmakla suçladı ama ben bundan utanmazdım. Beni etkilemesine izin vermezdim.

Bu yüzden hayatımın geri kalanında *piroki* boku küremek zorunda kalsam da umurunda değildi. Yapacaktım.

Çadırın girişine doğru yürüdüm, öğleden sonra güneşinin altında dışarı çıktım ve evrensel dili konuştuğunu bildiğim yaralı muhafıza baktım. Sormadım. Bir kraliçe sormaz.

Bunun yerine, "Beni dün yaralanan savaşçıya götürün" diye talepte bulundum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

T Muhafız varlığını duyurduktan sonra içeri adım attığımda çadır karanlıktı. Yatağına yayılmış yaralı savaşçıyı gördüğümde suçluluk duygusu karnıma vurdu. Bir kadın onunla ilgileniyordu. fark ettim ve suçluluk duygum ikiye katlandı.

"Merhaba," diye selamladım, en azından içlerinden birinin evrensel dili konuştuğunu umarak. "İçeri girebilir miyim?"

Kadın başını salladı ve içime bir rahatlama geldi. "*Morakkari*," diye selamladı, başını eğerek yatağın yanından kalktı.

Savaşçı şaşkınlıkla bana bakıyordu. Sağ uyluğu dizine kadar sargılıydı. Minderler üzerinde yükseltilmişti ve dudaklarımı birbirine bastırdım, omuzlarım sarktı.

"I..." Sözümlü yarıda kestim. Çadırda tütsü yanıyordu, Hukan'inkine benziyordu ama o kadar etkili değildi. Dişi, muhtemelen eşinin yarasının enfeksiyon kapma riskini azaltmak için bir havanda ot öğütüyordu. Boğazımı temizleyerek savaşçının gözlerine baktım ve "Özür dilemek istiyorum" dedim.

Dişi boğazının arkasından bir ses çıkardı ama savaşçı bakışlarımı kaçırmadı.

"Yaralanman benim hatamdı," dedim. "Ben bir hata yaptım. Sizden af dilemeye geldim."

İkisinin de bakışları genişti ve dişi olan sözlerimi anlayarak hızla gözlerini kırptırdı.

Savaşçı gözlerini kaçırdı -ki bunu iyiye işaret olarak algıladım- ve "*Morakkari*, özür dilemene gerek yok," dedi.

"İstiyorum," dedim basitçe. "Ve *Vorakkar* yüzünden buna ihtiyacım olmadığını söyleme. Seni tehlikeye attığım için özür dilemek *istiyorum*. *Vorakkar* doğru kararı verdi. Bunu şimdi anlıyorum. Ve aptallığım yüzünden başka kimse zarar görmediği için çok minnettarım. Lütfen savaşçı, özrümü kabul et."

Arokan bana savaşçıyı göremeyeceğimi söyledikten sonra oraya geldiğimi öğrenince üzölmüş olabilir. Ama umurumda değildi. O sabah ilk yapmam gereken şey buydu.

Savaşçı tereddüt etmedi. Kısa bir an için bakışlarımla buluştu ve sonra gözlerini kaçırdı. "Evet, *Morakkari*. Varlığınızla *volikimizi* onurlandırdığınız için teşekkür ederim."

Kabul etmesi tüm suçluluk duygusunu yok etmedi ama geldiğim için kendimi biraz daha iyi hissettim.

"Teşekkür ederim," dedim. "*Kakkira vor*."

Mirari'nin bana öğrettiği kelimeler. Dakkari dilinde 'teşekkür ederim' anlamına geliyorlardı ya da en azından öyle olduklarını umuyordum. Dişi bana sıcak da olsa küçük bir gülümseme verdiğinde, kelimeleri yanlış anlamadığımı umdum.

"Bırakayım da dinlenin," dedim usulca ve ikisine de gülümsedim. "Ama sakıncası yoksa, sizi daha sonra kontrol etmek isterim. Size yemeklerinizi getirebilirim."

Sonra döndüm ama savaşçı "*Morakkari*" diye seslendi. Ona baktım. "Sürüde bu sabah *piroki* muhafazasında çalıştığın konuşuluyor."

"Yaptım," dedim tereddütle.

"*Mrikro*, *piroki* ustası," diye başladı ve *huysuz* yaşlı Dakkari'yi kastettiğini düşündüm, "*hji*'den hoşlanır. Bu bir meyvedir. Kampın ön tarafındaki tüccarlardan birinden alabilirsin. Bu onu size karşı yumuşatacaktır."

Rüşvet. Savaşçı bana daha iyi bir iş vermesi için *mrikro* huysuzuna rüşvet vermemi söylüyordu, bok küremeyi içermeyen bir iş.

Sırıttım ve hafifçe güldüm. "*Hji*, ha?" Başımı salladım, sabah için bir plan yapmaya başlamıştım bile. "Teşekkür ederim savaşçı. Bunu aklımda tutacağım."

AROKAN gecenin bir yarısı **geri döndü**. Bana babası ve annesiyle, Ghertun'la ilgili anlattığı hikâyeyi düşünerek dönüp duruyordum.

Bu yüzden, toynakların toprakta çıkardığı takırtıları ve kısık Dakkari seslerini duyduğumda, kürklerimi göğsüme bastırarak yatakta doğruldum. Çok geçmeden ağır ayak seslerinin çadıra yaklaştığını duydum ve Arokan yorgun ama zarar görmemiş bir halde içeri girdiğinde nefesim kesildi.

İçimden bir rahatlama geçti. Gözleri gözlerimin içine baktı ama hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, yanmasına izin verdiğim tek mumu söndürdü, çıplak kalana kadar soyundu ve sonra yanımdaki yatağa tırmandı.

Tuz, toprak ve saf Dakkari erkeği gibi kokuyordu. Açgözlülükle, tekrar kürklerin üzerine yerleşirken onu ciğerlerime çektim.

Arokan ensemini kavradı ve burnunun ucunu boğazımın sütununda gezdirmeden önce beni kendine doğru çekti. Nefesim kesildi, bu küçük dokunuşla arzum arttı.

"Onları buldun mu?" Karanlığa doğru fısıldadım, halkalı gözlerinin tanıdık parlayan sarısını buldum.

Tek söylediği "*Lysi*," oldu, sesi boynumun etinde süzülüyordu. Sonra dilini boynumda gezdirdi ve ellerim kürklerin altında titredi.

"Savaşçılardan yaralanan oldu mu?" "*Nik*."

Eli aşağı doğru inerken kokusu düşüncelerimi bulandırdı. Onu bedenime karşı sert hissedebiliyordum. Dakkari erkeklerinin

Düzenli seks için sağlıklı bir ihtiyaç ve sadece bu tüketen ihtiyacı hatırlamak bile karnımı titretti.

Olabildiğince hareketsiz kaldım, ona uzanmakla orada öylece yatmak arasında kaldım, beni esir alan kocama duyduğum güçlü arzudan korktum.

Milyon yıl geçse de onu bu şekilde isteyeceğimi düşünmemiştim. O ilk pazarlığı yaptığımda bu düşünce aklımın ucundan bile geçmemişti.

Parmakları cinsel organıma ulaştığında, başparmağını yarığım boyunca nazikçe gezdirdiğinde gerildiğimi hissetti. Durdu ve geri çekildi, o gözlemci, dikkatli gözleriyle bana baktı.

Her ne gördüyse çenesi titredi ve sert bir sesle elini çekerek minderlere yaslandı.

"Uyu, *kalles*," diye emretti ve sonra hemen gözlerini kapattı.

"*Veekor*." Şaşkınlık, hayal kırıklığı ve hatta belki de rahatlama içime doldu.

Dudağımı ısırdım, hâlâ kalçalarımın arasındaki elinin sıcaklığını, boynumda gezinen dilinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Kıvrınarak sessiz bir nefes verdim ve sonra tereddütle minderime geri yerleşip yüzümü ona döndüm.

Bu neyle ilgiliydi? Merak ettim.

Gözlerimi kapatıp sabit nefes alışını dinledim, hızla akan düşüncelerimi ve yanan bedenimi sakinleştirmeye çalıştım.

Ve neden durduğunu merak ederek ve durmasını istemediğimi fark ederek huzursuz bir uykuya daha daldım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

T *piroki* ustası o sabah pazar tezgahlarından getirdiğim *hji* meyvesini mutlulukla mideye indiriyordu.

Artık bok küremiyor olsam da, bana verdiği görev çok daha iyi değildi ve beni daha çok korkutuyordu.

Dün gece geç saatlerde sürüleriyle birlikte geri dönen *pirokileri* tımar etmek zorunda kaldım. Kocamınki hariç tabii. Hayır, *pyroki* ustası Kailon'a bakmanın tek sorumluluğu olduğunu düşünüyor ve bundan büyük gurur duyuyor gibiydi.

Usta sabahın geri kalanında ne yapacağımı gösterirken Kailon bana dikkatle bakmıştı. Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu, siyah pullu, kırmızı gözlü canavarın her an benden bir parça koparabileceğini düşünüyordum... tıpkı bir *pyroki*'nin anneme yaptığı gibi. Ellerim titriyordu. Sırtımdan aşağı ter damlalarının aktığını hissedebiliyordum. Kailon'a cesaret edebildiğim kadar yakın dururken sabah yemeğimi kusacağımı düşündüm.

Canavar bir bakıma kocama benziyordu. Büyük, korkutucu, güçlü. Çelik gibi gözleri vardı ve benden *hiç* etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Usta bana sert kıllı bir fırça verdi ve beni ayaklarını yere vuran ve yaklaştığımda tüyler ürpertici bir ses çıkaran bir *pirokinin* yanına götürdü.

"Onlardan korkma," diye emretti usta kaşlarını çatarak. "Bunu hissediyorlar. Bundan faydalanacaklar."

Onlardan korkmamak benim için imkansızdı. Arokan'ın söylediklerini düşündükçe bu korkunun içime işlediğini hissediyordum. *Pyroki*'yi anlamaz ve kabul etmezsem, sürüyü asla yenemeyecektim. Adamımın içine yerleşmiş bu korku yumağını hissettiğimde bunun mümkün olup olmadığını merak ettim. Buna *her zaman* sahip olacağımı biliyordum.

Mirari ve Lavi ağılın dışından beni izlediler. Görünüşe göre Mirari tımar işinin bok küremek kadar haysiyetsizce olmadığını düşünmüş ve o gün yardım teklif etmemişti, ben de istememiştim.

Bunu yapmak zorundaydım. Sadece Arokan için değil, kendim için de.

Sonra usta beni *piroki* ile bıraktı ve hala Bok Köşesi görevini yürüten Jriva'yı denetlemek için geri döndü.

Yavaşça hayvana yaklaşırken fırça avucumda yüz kilo ağırlığındaymış gibi hissediyordum. Boğazından yine o korkunç inleme sesini çıkardı ve derin bir nefes aldım, başını sabit tutmak için ustamın bana gösterdiği gibi dizginleri dikkatlice kavradım.

Göz ucuyla bir hareket hissettim. Başımı çevirdiğimde, haberci ve başka bir Dakkari erkeğiyle birlikte yürüyen Arokan'ı gördüm. Dün gece yatağa geldiğinden beri onu görmemiştim ama gözlerimiz birleşti ve durdu, beni izlemek için konuşmasına ara verdi.

Kollarını iri, altın rengi göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bekledi. Diğer iki erkek de beni fark etti ve izledi. Arokan 'hadi *artık*' der gibi başını yana eğdi.

Çenem sıkıştı. Beni test ediyordu, bunu gerçekten yapıp yapmayacağımı görmek istiyordu.

Öfkem yükseldi, korkumla kısa süreliğine örtüştü. Omuzlarımı geriye attım ve dizginleri çekerek *pyroki*'nin başını kendime doğru çektim ve onu sabit tuttum. Debelendiğinde, onu sıkıca tutarken kaslarım gerildi, yaratık kadar panikle de savaştım.

Sonra fırçayı aşağı indirdim, pulların üzerinde gezdirdim, oluşan kurumuş kan lekesini kazıyarak kimin kanı olduğunu düşünmemeye çalıştım.

öyleydi. Ghertun, Dakkari ya da *Pyroki*.

Pyroki tekrar debelenmeye başladı, korku ve şaşkınlıktan nefesim kesildi ama onu sıkıca tuttum ve fısıldadım, "*Dur*. Sana zarar vermeyeceğim."

Pyroki sesimi duyunca şaşırmış gibiydi, bir an durdu ve başını yana eğdi.

"Güven bana, bana benim sana verebileceğimden çok daha fazla zarar verebilirsin."

Pyroki kesik burun deliklerinden sert bir nefes verdi ve sümüğünü yere üfledi.

"İğrenç," diye fısıldadım kötü niyet taşımadan, fırçayı pullarının üzerinde gezdirirken elim hâlâ titriyordu.

Bu yüzden, işe yarıyor gibi görüldüğü için, savaşın izlerini silerken canavarla sessizce konuşmaya devam ettim. Ona köyümden, o gün havanın ne kadar soğuk olduğundan, Arokan'ın neredeyse *pyroki* kadar huysuz olduğundan, Mirari ve Lavi'den bahsettim.

Hatta *bana* yardımcı oldu. Bu canavarın üzerimde yükseldiği, ağırlığıyla beni kolayca ezebileceği veya güçlü çenesinin tek bir hareketiyle beni öldürebileceği gerçeğini aklımdan uzak tuttu. *Pyroki* ile konuşmak bir şekilde elimdeki görevi kolaylaştırdı.

Pulları temizlemeyi bitirdiğimde dizginleri bırakarak geri çekildim. Ayaklarım beni aramızda sağlıklı bir mesafe olana kadar taşıdı ve *pyroki* boynunu savurmadan önce bana baktı ve sonra et teknesine doğru yürüdü.

Soğuk bir burnun enseme değiştiğini hissettiğimde ciyakladım ve arkama döndüğümde başka bir *pyroki*'nin arkamdan yaklaştığını gördüm. Bir sürü savaşçısı tarafından sahiplenilmemiş bir *pyroki*, derisini çevreleyen altın rengi boyası olmadığı düşünülürse, ilginç bir *pyroki*.

Tekrar geri çekilirken ellerimi ona doğru kaldırdım, bu sefer muhafazanın çitlerine kadar gittim. *Pyroki* onu takip etti ve attığı her adım kalp atışlarımı hızlandırdı.

"Pekâlâ," dedim ona. "Bu yeterince yakın."

"Sana zarar vermeyecek, *kalles*," diye seslendi Arokan'ın sesi, tam arkamdan.

Başımı çevirdiğimde çitin yanına geldiğini, kollarını metalin üzerine sardığını ve kuyruğunu arkasında salladığını gördüm.

"Bunu bilemezsin," dedim. "Tahmin edilemezler." "*Nik*,
değiller."

Dilimi ısırdım, yanağımı koklayarak beni dürttüğünde yüzümü yana çevirdim.

"*Arokan*," diye tısladım, ona doğru kayarak yaklaştım.

Kaçmaya çalışsam da beni çitlerin arasından yakaladı ve olduğum yerde tuttu.

Kulağıma, "Daha yeni bir *piroki* tımar ettin Luna. Bununla başa çıkabilirsin. Sadece kıpırdamadan dur ve kokunu keşfetmesine izin ver."

"Bunu neden yapıyor?" Tekrar tısladım.

"Merak ediyor."

Çitin üzerinden tırmanmama ramak kala Arokan'ı daha da geriye ittim ama o beni sabit tuttu. Güvende olmak için ona döndüğümü fark etmem bir anımı aldı. Gerçekten güvende olduğumu düşünmesi gerektiğini anlamam da bir anımı aldı, yoksa *pirokinin* bana yaklaşmasına asla izin vermezdi.

Bu bilgi bana bir nefes aldırdı, kıpırdamadan durup canavarın beni koklamasına izin verirken rahatlamaya çalışmamı sağladı.

Soğuk, ıslak ve yapışkan bir şey yanağıma dokundu ve bunun onun burnundaki sümük olduğunu fark ettim. İğrençti.

Ancak birkaç uzun dakikadan sonra *piroki* nihayet ilgisini kaybetti ve yavaşça geri çekilerek kokusunu aldığı başka bir *pirokinin* yanına gitti.

İçimden derin bir oh çektim ama bu çok uzun sürmedi. Çok geçmeden, efendisinin yakınlarda olduğunu hisseden Kailon yanıma geldi. Diğer *pirokilerin* aksine, Kailon benimle ilgilenmedi, sadece Arokan'a bakıyordu ve varlığıma az da olsa tahammül ediyor gibiydi.

"Neden onlardan bu kadar çok korkuyorsun?" Arokan elini uzatıp Kailon'un boynunu okşayarak yumuşak bir sesle sordu.

Pyroki'nin kırmızı gözlerine baktım, o soğuk gecede buz ormanında bana bakan kırmızıyı hatırladım-

"Annemi bir *piroki* öldürdü," dedim ona, kelimeler ağzımdan yuvarlanarak döküldü ve Kailon'dan başka bir yere bakamadım.

Arokan'ın kolları etrafımda gerildi.

Daha doğrusu, annemi *öldürdüm* çünkü bir *piroki* onu o kadar kötü bir şekilde parçalamıştı ki onun için hiçbir umut kalmamıştı.

"Gördüğünüz gibi, onlardan her zaman korkacağım," dedim ona usulca, "çünkü neler yapabileceklerini biliyorum. Bunu gördüm."

"*Kalles*-"

"Yapma," diye fısıldadım. "Lütfen."

Arokan elimi tuttu ve tüm vücudum gerilmesine rağmen Kailon'un burnuna bastırdı.

"Annen için üzgünüm Luna," dedi kulağıma. "Ama şunu bil ki... Kailon bana sadıktır. Kailon hayatımı birçok kez kurtardı. Artık benim olduğu kadar senin de hayatın. Eğer istersen sana hizmet edecek, eğer istersen sana bağlanacak. Sana asla zarar vermez, bu yüzden ondan korkmana gerek yok. Onlar akıllı yaratıklardır, bazen bizden daha akıllıdırlar."

Kailon'un pulları elimin altında serindi ama Arokan'ın eli sıcaktı.

"Onlardan korktuğumu biliyorum. Vücudunun titrediğini, kalbinin göğsünde gümbürdediğini hissediyorum," diye fısıldadı ama gözlerimi Kailon'unkilerden ayırmadım. "Beni gururlandırıyorsun, *kassikari*."

Nefesim kesildi, şaşkınlık içimi kapladı.

"Onlardan korkuyorsun ama buradasın. Bu da seni gururlandırmalı" dedi bana.

Yine nazik davranıyordu. Ve tıpkı geçen seferki gibi, bundan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyordum. Çünkü bana hissetmemem gereken şeyler hissettiriyordu.

Sonunda, doğrudan Arokan'ın gözlerine bakmak için başımı çevirdim. O kadar siyahtılar ki, içlerinde kendi yansımamı ve Kailon'un yansımasını gördüm.

Hukan'ın söylediklerini düşündüm -Arokan'ın yanında duracak kadar güçlü olamayacağımı- ve onu terk etmem için bana teklif ettiği şeyi düşündüm -eski hayatımı.

Ona Hukan'ın ihanetini anlatmayı düşündüm ama bu konuda ağzımı kapalı tuttum. O hâlâ onun ailesiydi ve dikkatli davranmam gerekiyordu.

"Nazik olmayı bırak," diye fısıldadım.

Sırıtişi karnımı ısıttı. "Bundan hoşlanmadığını unutmuşum, *kalles*."

Sonra beni serbest bıraktı ve ben de elimi Kailon'un burnundan ayırdım. Arokan Dakkari dilinde bir şeyler söyledi -bir emir- ve *pirokisi* itaat ederek yemek için uzaklaştı.

Tekrar nefes alabildiğimi hissettiğimde, birçok gözün üzerimizde olduğunu fark ettim. *Pyroki* ustası, Mirari ve Lavi, bana atanan iki muhafız, Arokan'la konuşan iki Dakkari erkeği ve o sırada oradan geçmekte olan sürünün üyeleri.

Korkumu görüp görmediklerini merak ederek ve görmediklerini umarak yanaklarım alev aldı.

Arokan'a baktığımda, *Vorakkar* moduna geri dönmüştü ve bir an önce sesinin alaycı sıcaklığından çok farklı olan o soğukkanlı ifadesiyle bana bakıyordu.

Beni gururlandırıyorsun, Kassikari, demişti.

Ona başımı salladım ve "Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

Başını eğdi ve bir dakika sonra dönüp gitti.

Gidişini izledim, Dakkari erkeklerine dönüşünü izledim ve onlar da her nereye gidiyorlarsa oraya doğru yollarına devam ettiler. Ağıla geri dönmeden önce dudağımı ısırdım, yutkundum.

Bu *pyroki* usta aradı Dışarı, "Sen var birçok için
damat Hala,
Morakkari, güneş batmadan önce!"

İçimi çektim, gözlerimi diğerlerinden daha uysal ve sessiz görünen bir
sonraki *pirokiye* diktim ve yavaşça yaklaştım.

Uzun bir gün olacaktı.

Kocam boş zamanlarında vücudumu okşarken ben küvetin içinde
inliyordum.

İlk defa, kamptaki işlerini erkenden bitirmiş ve kampa gelmişti.
Alacakaranlıkta *piroki* muhafazasında beni beklemek, görünüşe göre
yaratıklarla etkileşime girmemi izlemekten memnundu. Daha sonra beni
sıcak bir banyo ve sıcak bir yemeğin hazır beklediği çadırımıza götürdü.

Pyroki'yle geçirdiğim uzun öğleden sonra açlıktan ölmek üzereyken
akşam yemeğini rekor sürede mideye indirdim ve sonra beni hemen soyup
küvete taşıdı.

İkimizi de iyice yıkadıktan sonra Arokan artık pençeli parmaklarını
vücudumda aşağı yukarı gezdirmekten, cinsel organımı titreten yerlerime
dokunmaktan ama başka bir şey yapmamaktan memnun görünüyordu.

Sertleşmesine ve kıcıımı acıtmasına rağmen beni okşadı. Benimle *alay
etti*.

Ve tüm bunlar boyunca dudağımı ısırdım, ona teslim olmak
istemiyordum, daha fazlasını *istediğimi* bilmesini istemiyordum.

Hayal kırıklığım ve uyarılmışlığım el ele büyüdü ve parmaklarını
saçlarımın arasından geçirdiğinde boğazımda küçük bir ses çıkardım, göz
kapaklarım ne kadar iyi hissettirdiğine, ne kadar nazik davrandığına
çırpındı.

Ama beni yavaş yavaş deliliğe sürüklemesine rağmen hareketsiz
kaldım. Bir parçam neden şimdiye kadar içime girmediğini merak ediyordu,
değil mi?

banyo küvetinde. Onun için ıslanmışım, tahrik olmuşum ama bunu asla itiraf etmeyecektim.

Derin bir nefes aldığını, göğsünün sırtıma doğru yükseldiğini ve gezinen elinin yavaşlayarak kalçamda durduğunu hissettim.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, bekliyordum. Ama hiçbir şey yapmadı ve ben de boğazımda yükselen sinirli sesi yuttum.

"Bana yaralı savaşçıyı ve *kassikari*'sini ziyaret ettiğin söylendi. Ben yokken ikinci kez dönmüş ve onlara yemek getirmişsin," dedi Arokan usulca.

Sertleştım. Bana savaşçıyı göremeyeceğimi söylemişti ama ben yine de yapmışım. Kızmış mıydı?

"Onu kendim için görmem gerekiyordu. Olanlar için özür dilemek için" diye cevap verdim.

"Bir *Morakkari* özür dilemez." "Bu özür diler," dedim ona.

Arokan keskin bir nefes verdi. "Peki, neden bir şeyler yemek için *hji*?"

Omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm. "Beni takip mi ediyorsun?" "Muhafızlarınız bana rapor veriyor."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve "Çünkü savaşçı *pyroki* ustasının *hji*'den hoşlandığını söyledi. Muhafızlarımin size zaten söylediğinden emin olduğum için, hayatımın geri kalanında *pyroki* boku küreklemek istemedim, ki dün bunu yaptım."

Arokan homurdandı ama cevap vermedi.

"Belki de yapmamalıydım," diye düşündüm. "Sanırım dünü daha çok sevdim, bok ve her şey."

"Bugün iyi iş çıkardın," diye homurdandı Arokan. "Daha da kolaylaşacak." Bunun olup olmayacağını bilmiyordum.

Ama sonra söylediği şey beni hareketsiz bıraktı.

"Bana ne olduğunu anlat, *Kalles*. Annene nasıl saldırıldığını *pyroki*."

Annem ölmüş olsa da bir yanımda hâlâ onun için endişeleniyordu. Ne de olsa köy duvarlarının dışında avlanmaya çalışıyordu. Eğer o sırada bir Dakkari ona rastlasaydı, görüldüğü yerde öldürülürdü.

"Söyle bana Luna," dedi yumuşak bir sesle, sanki tereddüt ettiğimi hissetmiş gibi.

"Soğuk mevsimdeydik," dedim. "Erzağımız azalmıştı. Uranya Federasyonu hava koşulları yüzünden bize erzak yardımı yapamadı. Hepimiz açtık."

Eli kalçamda gerildi.

"Annem çaresizdi. Kardeşim o zamanlar henüz on yaşında bir çocuktü ve bütün gün ve bütün gece ağladı, ağladı. Duvarların ötesine gitti. Bir bıçak aldı ve bir Dakkari'nin onu bulabileceğinden korktum. Ben de peşinden gittim.

"Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum. Hayatında daha önce hiç kimseyi öldürmemişti. Ama dediğim gibi, çaresizdi. Bizim için her şeyi yapardı. Bu yüzden köyümüze en yakın buz ormanına doğru yola çıktı. Ben de onun peşinden gittim çünkü onun için korksam da aynı zamanda acıkmıştım. Belki bir şeyler bulur *diye* umuyordum. Herhangi bir şey, böylece yemek yiyebilirdik. Onu durdurmalıydım."

En çok da bu gerçek canımı yaktı. Kendi bencilliğim ve çaresizliğim onun ölümüne neden oldu.

"Ağaçların arasından kırmızı gözler gördüğümü hatırlıyorum ve daha ne olduğunu anlamadan çılgık atıyordu. Bir *pyroki* onun üzerindeydi, ona saldırıyordu, karnını ve kollarını ısıırıyordu... ve ben hiç düşünmeden açıklığa doğru koştum. Beni görünce kaçtı ama olan olmuştu."

"Luna," diye mırıldandı Arokan, beni görebilmesi için yüzümü çevirerek. Dudakları çatılmıştı ama gözleri yumuşaktı.

Yutkundum, ona bakarken gözyaşlarımı kırıştırdım. "Korkunçtu," diye fısıldadım. "Ben şoktaydım ve o hâlâ hayattaydı, ama muazzam bir

miktarda acı. Kan vardı, çok fazla kan. Buzun üzerinde siyah. *Pyroki*'nin geri döneceğini düşünüp durdum. Ama annem beni gördü ve Kivan'ı korumamı söyledi. Her zaman. Ona koruyacağıma söz verdim.

"Sonra bana bıçağı uzattı. Bıçak onun kanıyla kayganlaşmıştı," dedim, ama artık Arokan'la konuştuğumdan bile emin değildim. "Benden... yapmamı istedi ve ben de yaptım. Yapmak zorundaydım. Acı çekmesini istemedim ve yardım edilemeyecek durumda olduğumu biliyordum. Ama-," diye itiraf ederken dudağım titredi, "Korkarım daha da kötüleştirdim. Bıçak konusunda beceriksizdim, nasıl kullanacağımı bilmiyordum ve ben-"

"*Kalles*, bana bak," dedi Arokan nazikçe. Gözlerim onunkileri buldu ve kendimi hiç bu kadar savunmasız ve açıkta hissetmemiştim; küvette onunla birlikte otururken, en karanlık anımı anlatırken sadece mumların ışığı gözlerimizi aydınlatıyordu. "Cesurdun. Pek çok kişi bunu yapmazdı ama sen cesurdun ve onun acısına son vermek isteyecek kadar onu seviyordun. Bundan utanmana gerek yok."

"Ama öyleyim," dedim. "Kendimi hiç daha zayıf hissetmemiştim." "Kaç yaşındaydın?"

"On beş."

Boğazından bir ses çıkardı, gözleri kısa bir an için kapandı. "Sen de bir çocuktan fazlası değilsin."

"Yeterince büyüktüm," diye fısıldadım. "Ve eğer onu geri çağırarak kadar güçlü olsaydım, *yemek yemek* istemeseydim, o hala hayatta olurdu. Bu benim hatamdı." Arokan elini yıkamadan yeni çıkmış ıslak saçlarımda gezdirdi. Bir an sessiz kaldı ve sonra yumuşak bir sesle, "*Pyrokiler* soğukta doğum yaparlar.

mevsimi ve vahşi olanlar yuvalarını Dakkar'daki buz ormanlarına yaparlar." Kaşlarım çatıldı. "Ne?" Fısıldadım.

"Yavruları tehdit edildiğinde vahşi yaratıklardır. Annenizin bu yüzden saldırıya uğradığından eminim. Kazara vahşi bir *pyroki* yuvasına rastladı ve anne yavrularına yönelik bir tehdit olduğunu düşündüğü şeyi savunuyordu. Tıpkı senin annen gibi, o da yavrularını kurtarmak için çaresizdi."

Bu bilgi içime işlerken gözlerimi sıkıca kapattım.

"Normalde gaddar yaratıklar değillerdir," dedi nazikçe. "Ama yavrularına güçlü bağlar kurarlar ve onları ne pahasına olursa olsun korurlar, tıpkı insanlar gibi, tıpkı Dakkari gibi. Annenin ölümü bir trajediydi, *Kalles*. Yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Bunun senin hatan olduğunu *asla* düşünme Luna."

Bir parçam her zaman gerçeği bilecekti. Onun ölümünü engelleyebilirdim. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Bu suçluluk duygusunu o kadar içselleştirmiştım ki kendimi ona söz verdiğim şeyi yapmaya vermiştim: Kivan'ı korumak. Bunu yaparken kendimi unutmuştım. Uzun saatler çalışmış ve az uyumuştım. Aç kalmasın diye yemeğimin bir kısmını onunkine karıştırmıştım. Onu köye karşı savunmuştım, Polin onu başarısız aksiliklerinden biri için başka bir yerleşime sürgün etmek istediğinde ona karşı savunmuştım.

Hayatını kurtarmak için bir sürü kralıyla pazarlık yapmıştım, gerçi o anda bu bana pek de zor bir şeymiş gibi gelmemişti. Karnım doyarken, temizken ve korunurken değil. Arokan'ın sıcaklığı bir lüks gibi hissettirirken değil. Derin sesi tüylerimi diken diken ettiğinde ve bana bir hediyeymişim gibi dokunduğunda değil.

Güçlü ve cesurdu ve tıpkı Hukan'ın dediği gibi kimsenin almak istemediği kararları aldı.

Bunun için ona hayranlık duydum, ama aynı zamanda beni korkuttu.

Annem öldükten sonra kendimi güçsüz hissettiğimi hatırlıyorum. Korktuğumu hatırlıyorum. Bir daha asla böyle hissetmek istemedim.

"Arokan," dedim usulca, Mirari'nin Dakkari dişileri hakkında söylediklerini hatırlayarak.

"*Lysi*?"

Derin bir nefes aldım ve sordum, "Bana nasıl dövüşüleceğini öğretecek misin? Bir kılıç nasıl kullanılır? Nasıl güçlü olunur?"

Başını hafifçe eğdi, beni inceliyordu, dudakları hala kaşlarını çatmıştı.

"Bir kılıçla nasıl dövüşüleceğini bilmek seni güçlü yapmaz, *kalles*," dedi, sesi nazikti.

"Gitmeden önce bana, sürüyü tehdit ederse Ghertun gözcüsünü kendim öldürüp öldürmeyeceğimi sormuştun," dedim. "Ve bu beni korkuttu çünkü annemden beri kılıca dokunmadım. Köyümdeyken buna hiç ihtiyacım olmamıştı. Duvarların içinde kaldım ve yaşadım." Dudaklarımı yaladım. "Ama artık köyde değilim. *Buradayım* ve artık benim hayatım bu. Ve eğer bir gün kendimi ya da sürüyü korumak zorunda kalma ihtimalim olduğunu düşünüyorsan, o zaman senden bana nasıl yapılacağını öğretmeni istiyorum."

"Seni koruyacağım, *Kalles*," dedi.

"Biliyorum," diye fısıldadım. Biliyordum da. Nedenini anlamasam da beni her ne pahasına olursa olsun koruyacağını biliyordum. "Ama ya sen etrafta olmazsan? O zaman ne olacak? Bazı temel bilgileri öğrenmekten zarar gelmez. *Piki*'m bana Dakkari dişilerinin nasıl dövüşüleceğini bildiğini söyledi. Ben neden bilmeyeyim?"

Sert bir nefes verdi ve uzun, gergin bir an boyunca sözlerimi düşündü.

Sonunda başını salladı ve ben de rahatladım.

"Sana öğreteceğim," dedi. "Yarın başlayacağız."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Kraliçem olman," dedi, "sana yumuşak davranacağım anlamına gelmez, *kalles*. Öğrenmek mi istiyorsun? Öğreneceksin. Tıpkı diğer tüm Dakkari'lerin yaptığı gibi. Kan, ter ve yorgunlukla. *Lysi*?"

Sözleri tüylerimi diken diken etti ama çenemi tuttum ve "*Lysi*" diye fısıldadım.

Ama kendimi neyin içine soktuğumu merak etmeden de edemiyordum.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

"A kazan," diye kabaca emretti Arokan.
Nefes nefese kalmıştım, bacaklarım ve kollarım
Arokan'ın *saatler* süren egzersizinden dolayı titriyordu.
beni zorluyorsun.

Bana kolay davranmayacağını söylediğinde ciddiymi.

Yine de bunu ben istemiştim, bu yüzden bana ne verirse kabul edecektim. Şikayet etmeyecektim. *Öğrenecektim.*

Tekrar pozisyon aldım, karşısında, bir kol mesafesi kadar uzağında. Eli bana doğru parlarken yüz ifadesi okunamıyordu. Midem düştü ve eğildim, uyluklarımdaki az kullanılan kaslar tekrarlayan hareketlerden dolayı gerildi.

Tekrar ayağa fırladım, sırtımdan ter damlıyordu, tam o sırada diğer eli bana doğru fırladı, o kadar hızlıydı ki bir bulanıklıktı. Artık çok geçti. Çok yavaş davranmıştım ve eli omzuma değdi, beni ayağımdan fırlatacak kadar sert değildi ama canımı yakacak kadar sertti.

Boğazımda bir hayal kırıklığı sesi çıkararak bir sonraki saldırısına hazırlandım ve ön kolumla engellemeyi başardım, ancak sabah orada bir çürük olacaktı.

"Güzel," diye övdü. "Tekrar."

Hava çoktan kararmıştı. *Piroki* muhafazasında başlayan günüm -Uzun zaman olmuştu. Yorgun, ağrılı ve açtım... ama garip bir şekilde sakın hissediyordum. Arokan'ın bana yaptırdığı egzersizler odaklanmamı sağlamış, diğer tüm düşünce ve endişelerin aklımdan uçup gitmesine neden olmuştu, ta ki *ondan* başka hiçbir şeye odaklanmayana dek. Rakibime. Kocam.

Güneş batmadan önce antrenman yapmamıza rağmen bana bir kılıç ya da bıçak, hatta küçük bir hançer bile vermemişti. Bana, vücudumu güçlendirene, kaslarım içgüdüsel olarak tepki verene, onları nasıl kullanacağımı bilene kadar silah kullanmamamı söylemişti.

Böylece, savaşçıları ve izlemek için toplanmış olan sürünün gelip geçen üyelerini görmezden gelmeye çalışarak tekrar pozisyon aldım. Lavi'nin savaşçısıyla birlikte beni izlediğini bile gördüm ama *piroki* muhafazasındaki işim bitmeden onu kovmuştum.

Arokan seti tekrar çalıştırdığında, tek bir tanesini bile engellemedim, ancak son vuruşta uzaklaşmayı ve dönmeyi başardım.

"Zayıflıyorsun," diye yorum yaptı ve ben havayı su gibi ciğerlerime çekerken ve susuz kalmışken onun sesinin hiç de nefessiz çıkmamasından nefret ettim. "Hareketleriniz gevşiyor. Bu gecelik işimiz bitti."

"Bir tane daha," dedim, bu kelimeden nefret ederek. Zayıf. Uzun bir nefes çekerek yavaşça nefes verdim ve ona baktım. "Sadece bir tane daha."

Başını salladı.

Bu sette, altı vuruşundan ikisini engellemeyi başardım.

İş bittikten sonra yanıma gelerek "Yeter," dedi. "Yarın tekrar başlayacağız."

Başımı salladım, her yerim ağrıyordu. Sabah bunun bedelini ödeyecektim. Başını eğerken sesi yumuşadı. "İyi iş çıkardın, *Kalles*."

Ona bakarak küçük, yorgun bir gülümseme verdim. "Seni uykunda boğmayayım diye böyle söylüyorsun."

Başını sallayarak eğlenceli bir nefes verdi. "Gel. *İhtiyacın var* Uyu."

Bedenim yorgun olabilirdi ama zihnim enerjik hissediyordu. Yine de bizi çadırımıza, Dakkari'nin deyiimiyle *volikimize* geri götürürken itiraz etmedim.

Çadırımız, diye düşündüm. Ne zamandan beri *onun* değil de *bizim çadırımız* olmuştu?

İçeri girdiğimizde, tıpkı bir gece önce olduğu gibi sıcak, taze bir banyo küveti ve yemek bizi bekliyordu. Arokan yemek tepsisini küvetin yanına getirdi ve hemen önce benim, sonra da kendisinin terli giysilerini çıkardı.

Ve tıpkı bir gece önce olduğu gibi, beni ağrıyan kaslarıma karşı yüce hissettiren sıcak suya götürdüğünde, güçlü kalçalarının arasına yerleşip beni yıkamasına izin verdiğimde, kalın aletin sertleştiğini ve omurgama baskı yaparak tahrik olduğunu hissettim. Ve tıpkı önceki gece olduğu gibi... bu konuda hiçbir şey yapmadı.

Kafamı karıştırdı. Beni hayal kırıklığına uğrattı. Çünkü onunla seks yapmaktan *hoşlandığımdan* şüphelenmeye başlamıştım, her ne kadar sert, yorucu ve... muhteşem olsa da.

Ghertun izcisinin idam edilmesinden bu yana seks yapmamıştık. Arokan'ın beni kampa ilk getirdiğinde, ilk birkaç gün ellerini üzerimden neredeyse hiç çekemediğini düşünürsek... bana olan ilgisini kaybetmeye başlayıp başlamadığını merak etmeye başlamıştım.

Bunu düşünürken bile, beni yıkarken kıpırdamadan durdum. "Dön," diye emretti hoyratça.

Nefesim kesildi ve tereddütle dediğini yaptım, bir şey başlatıp başlatmayacağını merak ediyordum, karnım beklentiyle çırpınıyordu.

Banyoda onun kalçalarına binerken gözleri benimkilerle buluştu, su etrafa saçılıyordu.

Aşağıya doğru kısa bir bakış, sertleşmiş sikini ortaya çıkardı; suyun dışında, karnına doğru sallanan şişkin başı. Etrafındaki altın dövmelemin parlaltısını gördüm, biri tabanda, diğeri başın hemen altında.

"Yıka beni," diye mırıldandı ve üzerimde kullandığı, hâlâ sabunla köpürmüş bezi uzattı.

Dudağımı ısırarak aldım ve saçımın nemli uçlarını omzumun üzerinden ittim.

Arokan'ın gözleri çıkık meme uçlarıma kaydı, göz kapakları ağırlaştı. Öne doğru eğilip bezi omuzlarında gezdirirken başını eğdi ve bir meme ucumu ağzına aldı. Şaşkın bir nefes aldım, sıcak dilini üzerinde gezdirip sertleşmiş tomurcuğu ileri geri oynatırken zevk omurgamda karıncalanırken elim durakladı.

Kendimi onun geniş omuzlarına dayadım, cinsel organım kasıldı ve uyarılma vücuduma ok gibi saplanırken sıkıştı.

Bir anlık tereddütten sonra onu yıkamaya devam ettim, özellikle meme uçlarını değiştirdiğinde cildini belki biraz daha kabaca ovaladım.

Ve bu şekilde devam etti. Benimle dalga geçerken, beni çılgınca emerken inlememek için dudağımı ısırdım, tüm bunlar onu yıkamaya devam ederken, yaptığı şey lanet olası aklımı kaybetmeme neden olmuyormuş gibi davranmaya çalışıyordum.

Bu yüzden ulaşabildiğim her yeri yıkadım -sırtını, kollarını, göğsünü, karnını- ta ki sikinden daha fazla kaçınamayana kadar.

Bezi boyunun üzerinde gezdirdiğimde homurdandı ama kalçalarına geçmeden önce sadece birkaç kısa geçiş yaptım.

Arokan bir ses daha çıkardı ama sonra meme uçlarımdan çekildi ve küvetin arkasına yaslandı. Aleti hâlâ sudan çıkıyordu, görmemek imkânsızdı ama ifadesi sertleşmiş, ağzı düz bir çizgiye oturmuş, çenesi sıkılmıştı.

Uyluklarını yıkarken yine hayal kırıklığım arttı. Beni yine kızdırdıktan sonra durmuştu. Tıpkı dün geceki gibi. Meme uçlarım hassaslaşmıştı. Antrenman seansından dolayı kaslarım kadar seksim de ağrıyordu.

Yemek tepsisine uzanıp ağzına bir parça kızarmış et atmadan önce beni dikkatle izledi -gözlerini üzerimde hissedebiliyordum-.

İyi saklasam da içimden inançsızlık geçti. Durmuştu ve şimdi de yemek yiyordu. Gerçekten de o gece hiçbir şey başlatmayacak mıydı?

Titrek bir nefes verdim ve elimdeki işle dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Çabucak bitirdim ve bitirdiğimde zihnim biraz daha az sisli hissediyordu. Onu yıkamayı bitirdikten sonra, yıkama bezini küvetin kenarına örttüğümde, bana bir parça kızarmış et uzattı.

Hiç tereddüt etmeden aldım. Tadına ve taze yiyeceklerin bana verdiği enerjiye çoktan alışmıştım. Arokan'la, sürüyle birlikte olalı iki haftadan az olmuştu ama şimdiden vücudumun değiştiğini hissedebiliyordum. Çok ihtiyacım olan kiloyu alıyordum. Kalçalarım yumuşuyor, kaburga kemiklerim eskisi kadar belirginleşmiyordu. Artık enerjimin tükendiğini hissetmiyordum. Aslında içimde *güçlenmeye* benzer bir şeylerin oluştuğunu hissedebiliyordum.

Uranya Federasyonu tayınlarının tadını bile hatırlayamıyordum. Bu beni suçlu hissettiriyordu, muhtemelen her zaman hissettireceği gibi. Arokan'ın köyüme taze *bveri* eti gönderdiğini bilsem de, bunun bitmesi an meselesiydi.

Arokan dirseğinden su damlayarak uzandı ve başparmağını düşüncelerim yüzünden kaşlarımın arasında oluşan çizginin arasına bastırdı.

"Seni endişelendiren ne?" diye mırıldandı, sesi derin, sessiz ve sakindi, sanki bir an önce meme uçlarımı öpmüyormuş gibi.

Ona anlatırken tereddüt ettim, o da bunu fark etti. Ama bir süre sonra, "Sadece köyümü düşünüyordum" dedim.

Keskin bir nefes verdi ve elini çekti. Başını çevirdi ve tepsiden biraz daha yemek aldı, birazını bana yedirdi, birazını da kendisi yedi.

"Sana iyi davranıyor muyum?" diye sordu garip bir sessizlikten sonra.

Bu soru şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırmama neden oldu. "Evet Arokan," dedim usulca ve bu doğrudu. "Biliyorsun."

Bana hiç kötü davranmamıştı. Bana hayal edebileceğimden çok daha iyi ve saygılı davranmıştı. İlk başta bu beni hazırlıksız yakalamıştı,

Özellikle de Dakkari'nin ne kadar acımasız ve merhametsiz olduğunu duyarak büyüdüğümü düşünürsek.

Ancak tüm hikâyelerin ve söylentilerin doğru olmadığını öğreniyordum. Bazen gerçek tam tersiydi.

"Ama sen her zaman köyüne sadık kalacaksın," dedi sonra, sanki çok açılmış gibi. "Sürüye değil. Bana değil."

Ses tonundan kafamda uyarı zilleri çaldı. Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Bu hiç adil değil Arokan," diye fısıldadım. Gözleri beni inceledi. "Nasıl olduğunu söyle."

"Kalbimin derinliklerinde köyümü muhtemelen bir daha göremeyeceğimi biliyorum. Kardeşimi," dedim. Dudakları birbirine yapıştı. "Sana bir söz verdim. Tutacağım bir söz. Bir bakıma sadakatim sana."

"Peki ya seni sözünden azat edersem?" diye sordu sessizce. Kaşlarım çatıldı, dudaklarım aralandı. "Ne yapardın? Kalır mıydın yoksa gider miydin?"

Aklımdan çıkmıyordu. O ne yapıyordu?

"I..." Sustum. Bunu düşündüm. Arokan kardeşimin yanına dönmeme izin verseydi, gider miydim? "Bilmiyorum," diye fısıldadım, dürüstçe.

Çenesi titredi ve başka tarafa baktı.

İfadesi göğsümü ağrıttı ve ne yaptığımı anlamadan elimi uzatıp avucumu yanağına bastırdım. Daha önce yüzüne hiç dokunmamıştım ama arada bir yüzünü gölgeleyen küçük savaş yaraları dışında şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

Ben usulca "Benim köyüm bir yer. O köyde doğmuş olsam da, orada büyümüş olsam da, orası benim evim değil. Benim evim *ailem*, benim evim kardeşim. Yaptığı her şeye rağmen onu hala seviyorum. Onun için vazgeçtiğim her şeye rağmen, onu hala seviyorum. Benden seçim yapmamı isteyemezsin. Çünkü yapamam ve yapmayacağım."

Arokan bana baktı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Elime dokunmak için uzandı ve Mirari'nin söylediklerini, belki de bir *Vorakkar*'ın en çok yumuşaklığa, sıcaklığa ihtiyacı olduğunu hatırlayarak dudaklarımı araladım. Kalbim göğsümde burkuldu, şaşırtıcı bir şefkat beni sardı.

"Haklısın, *rei Morakkari*," diye mırıldandı, beni şaşırtarak. *Kraliçem*. "Sormamalıydım."

Gözlerinin içine bakarken kalbim göğsümde çarpıyordu. Sonra sordu, "Dakkar'da mı doğdun?"

Gözlerimi kırptım. "Evet. Bu seni şaşırttı mı?"

"Öyle," diye itiraf etti. "Yaşlı kralın yerleşimleri kabul etmesinin üzerinden çok zaman geçmemiş gibi görünüyor."

"Kabul edildin mi?" Dudaklarımda küçük, alaycı bir gülümseme belirerek sordum. Nefes aldı. "Uranya Federasyonu'nun rüşvetiyle zorla,"
değiştirdi.

Başımı sallayarak rahatladım. "Kulağa daha çok öyle geliyor. Varlığımızın hiçbir zaman kabul görmediğini düşününce hep merak etmişimdir."

"Dakkari geleneklere bağlıdır," diye açıkladı aramızda geçen kısa bir sessizlik anından sonra. "Başkenttekiler en çok karşı çıkanlar. Sürülerin gördüğünü onlar görmüyor. *Dothikkar* bile görmüyor."

"Neymiş o?"

"Senin mücadelen," diye cevap verdi. Kaşlarım çatıldı.

"Kuşkusuz," diye devam etti, "siz bana yiyecek stoğunuzun ne kadar az olduğunu söyleyene kadar ben bile bunun uzunluğunu bilmiyordum. Her zaman Uranya Federasyonu'nun mültecilerine iyi davrandığını, yeterli erzak, su ve malzemeye sahip olmalarını sağladığını varsaydık."

"Başlangıçta," dedim usulca, "öyleydi. Ben küçükken, kardeşimin doğduğu sıralarda bol miktarda yiyecek vardı. Ama yıllar geçtikçe azaldı. Ve bu kaybı telafi etmek için avlanmamıza ya da kendi yiyeceğimizi toplamamıza izin verilmedi."

"Bunlar *Dothhikar*'ın emirleri," dedi bana, yüz ifadesi asıktı. "Onlara uyuyoruz çünkü bu onun isteği."

Başımı salladım. "Ailelerini doyurmaya çalışanları cezalandırıyorsunuz," dedim usulca. "Bu ne kadar doğru? Topraklarınız bereketli. Av hayvanlarınız özgürce dolaşıyor ve bol miktarda var. Bunun ne zararı var?"

Arokan'ın çenesi titredi. "İnsanlar ve diğer yerleşimler bizim geleneklerimize uyamayacaklarını uzun zamandır kanıtladılar. Topraklarımızı yok ediyor ve yakıyorlar - Kakkari. Bu kabul edilemez."

"Sadece öğretilmeleri gerektiği için," diye nazikçe karşı çıktım. "Onlarca yıldır buradayız. Ben burada doğdum ama ben bile toprak hakkında çok az şey biliyorum, toprağınızda nasıl başarılı bir şekilde ekim yapılacağını, nüfusunuzu azaltmamak için avınızı nasıl avlayacağınızı. Bunlar sadece *bilgi* gerektirir ve bilgi bedavadır."

"Asla bedava değildir," diye düzeltti usulca.

"*Pujerak*'ını köyüme gönderdiğinde *bveri* etinin nasıl kurutulacağını anlattığını söylemiştin," dedim. "Bu bir bilgi. Ve bu sayede köyüm bizim tayınlarımızdan çok daha uzun süre beslenebilecek."

"Bunun bir bedeli vardı," dedi. "Siz ödediniz. Bu bir değiş tokuştu."

"Tek ödemem yemek yemeyi kabul etmektir. Bu pek de bir bedel sayılmazdı," dedim. "Yine de bedava değildi. Yemek yemek size güç verir. Bu güç

Sürü için yararlı... benim için."

Bu ima karşısında yüzüm kızardı.

"Ya köyler size bir şekilde ödeme yaparsa?" Sonra ben sordum. "Avlanma, ürün yetiştirme hakları karşılığında."

"Bu benim kararım değil. Bu sadece *Dothikkar*'ın kararı," dedi ve ses tonu o gece daha fazla ilerleyemeyeceğim konusunda beni uyardı. Ama denemeye devam edecektim. Denemeye devam etmeyi köyüme, *ırkıma* borçluydum.

Konuyu değiştirdim, belki çok nazikçe değil, ama tartışsak bile onunla konuşmaktan hoşlandığımı fark ettim.

"Başkente mi doğdunuz?" Sorguladım. "Yoksa bir sürünün içinde mi?"

"*Dothik*'te," diye cevap verdi.

"Bu yüzden mi evrensel dili bu kadar iyi biliyorsun?" Mirari'nin *Dothik*'teki çoğu kişiye ortak dilin öğretildiğini söylediğini hatırlayarak sordum.

"*Lysi*," diye cevap verdi. "Öğrenmekten nefret etsem de babam faydalı olacağına inanıyordu. O haklıydı. Şimdi benim için oldukça faydalı."

Küçük bir kahkaha attım. "Ne söylediğimi bilmeseydin beni daha çok sevebilirdin."

Sırıltısı küçüktü ama içimde bir heyecan uyandırdı. "Bilmiyorum. Sivri dilin hoşuma gidiyor."

"*Dothik*'i özlüyor musun?" Onun sözleriyle karnımda oluşan sıcaklıktan kendimi uzaklaştırmaya çalışarak sordum.

"*Nik*," dedi hemen, bu beni şaşırttı. Yine de şehir hakkında çok az şey biliyordum. "Büyük bir yer. Burada, vahşi topraklarda olduğundan daha fazla lüks ve konfor var ama bunların hepsi için sürümü asla bırakmam. Dakkari'nin ruhu dolaşmaktır, toprak bizi nereye götürürse oraya gitmektir. Bu özgürlüktür. Beni, hepimizi çağıran şey budur. *Dothik*'tekiler... bunu unuttular. *Dothikkar* bunu unuttu."

Rath Kitale'lı Arokan... Onu vahşi topraklardan başka bir yerde, *pyroki*'sinin sırtında, yanında kılıcıyla, sürüsünün güvenliği için savaşırken hayal edemezdim.

Hukan bir kez daha haklı çıkmıştı. Arokan bunun için doğmuştu. O bir *Vorakkar* olmak için doğmuştu.

Panik o anda damarlarımda dolaşmaya başladı. Kalbimin, o küvette çıplak kucağına oturduğum sürü kralı tarafından her seferinde biraz daha ele geçirildiğinden şüphelenmeye başlamıştım.

Hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Ve bu beni korkutuyordu.

"Dediğin gibi," diye mırıldandı, parmaklarını saçlarıma sürterek, "*Dothik* bir yer. Sürüm benim evimdir."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

"Oh, *Missiki*," diye mırıldandı Mirari, rahatsızlık içinde kıvranarak. "Ben... Yapabilir miyim bilmiyorum..."

Yanaklarım yandı ve ona tavsiyesini sorarken sesimi alçalttım, böylece çadırımızın dışındaki muhafızlar bile duymayacaktı. "Lütfen. O... o bir süredir bana *yaklaşmadı*. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Banyo küvetinde bana *Dothik*'ten söz ettiği o geceden bu yana dört gün geçmişti. Dört gün ve üç gece ve Arokan bana *hala* dokunmamıştı. Elbette yatmadan önceki banyolarımız sırasında bana dokunmuştu. Vücudumu okşadı ve dudağımı ısırıp inlememi engellemeye çalışmama neden olan yerlerime dokundu. Ama daha fazlası, geceleri yatakta uzanırken bile yoktu.

Ve bu yüzden yavaş yavaş aklımı kaybediyordum.

Bedenim bir kez daha bir yabancıninki gibi hissediyordu. Onun kışkırtmaları yüzünden neredeyse sürekli tahrik oluyordum, bedenimin serbest bırakılmaya *ihtiyacı vardı*. Tenim dokunulduğunda hassaslaşıyordu. O sabah elim bacaklarımın arasında boş bir yatakta uyanmıştım ve gerginliğimi kendim atmak için çok istekliydim. Ama Mirari ve Lavi kısa bir süre sonra içeri girmişlerdi ve ben de hayal kırıklığı içinde iç çekerek beni o gün için giydirmelerine izin vermiştim.

Ama Őimdi, Lavi saçıımı rmeyi bitirdiğinde, Mirari'nin ne dűőündüğünü bilmek istiyordum.

"Bu... bu garip mi?" Cevabından endişelenerek sordum. Gözlerim adır duvarını kaplayan sandıklara kaydı ve karnım yandı. Arokan'ın kendi gerginliğini başka bir yerde boşaltıp boşaltmadığını ilk kez merak etmiyordum. Ve bu düşünce beni *derinden yaraladı*. Kıskançlık damarlarımda dolaşmaya başladı.

Beni tamamen kaybettirmeyen tek Şey, başka bir diőı aramak için ne zaman *vakti* olacağını bilmememdi. Gün boyunca *pujerak* ve danışmanlarıyla birlikte görevlerine devam etti ve alacakaranlıkta beni muhafazadan aldı ve gecenin ilerleyen saatlerine kadar birlikte çalıştık. Daha sonra çadırımıza çekildik.

Mirari sesini alçalttı ve "Öyle, *Missiki*. Bunu söylediğim için üzgünüm. Dakkari erkekleri çok... Çok muhtaçtır."

Midem dűőtü, gözlerim kapandı. Bunu biliyordum. Bir Őeylerin yanlış olduğunu biliyordum.

"Şimdi her Şey daha iyi anlaşıyor," dedi usulca. "Ne demek istiyorsun?"

"Son zamanlarda *Vorakkar*'ın savaşçılarına karşı özellikle kısa davrandığı söyleniyor. Sinirli. Nadiren öfkesini gösterir, ama son zamanlarda oldukça belirgin olduğu söylendi."

Kaşlarım Şaşkınlıkla kalktı. Benimleyken Arokan farklı görünmüyordu ama bakışlarında kafamı karıştıran bir Şey vardı. Bir gerginlik.

Ama aramızdaki her Şey normaldi. Özellikle geceleri birlikte çok zaman geçiriyorduk, bir sorun olsa fark etmez miydim?

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim gözlerinin içine bakarak. Mirari ve Lav -her ne kadar artık evrensel dilde sadece birkaç kelime konuşuyor olsa da- arkadaşım olmuşlardı. Onlara güveniyordum. Mirari'ye de bana doğruyu söyleyeceği konusunda gvenmiőtım. Söyleyeceğini biliyordum, benim *piki*'m olmasına rağmen daha önce hiç geri durmamıőtı.

"Hiç ilgisini belli ediyor mu?" diye sordu yumuşak bir sesle, yine de konudan biraz rahatsız görünüyordu.

Kaşlarımı çatmıştım. "Bazen öyle düşünüyorum. Geceleri bana dokunuyor. Her zaman bir şey başlatacağını düşünüyorum ama kısa bir süre sonra hep geri çekiliyor."

Mirari gözlerini kırıştırdı. "O zaman neden inisiyatif almıyorsun?" "Ne?"

Mirari başını salladı. "*Missiki*, sen de ona hiç dokunuyor musun? Ona karşı anlayışlı görünüyor musun? İlgisini açıkça belli ettiğinde ne yapıyorsunuz?"

"I..." Sustum. Kucağıma, bileklerimdeki altın izlere baktım. Artık tamamen iyileşmişlerdi ve çok güzellerdi. "Ben sadece... bekle."

Mirari keskin bir nefes çekti. "*Missiki*..."

"Bu kötü bir şey mi?" Ona bakarak sordum. "Kötü, değil mi? Ne yaptığımı bilmiyorum. Bunu daha önce hiç düşünmek zorunda kalmamıştım."

"Hiç mi?" diye sordu kuşkuyla.

Benim yanaklaralevli tekrar."Hayır. I oldu
deneyimsiz önce ve
Vorakkar."

"Ah, anlıyorum," dedi Mirari nazikçe. "Bu durumda *Missiki*, inisiyatif almanız gerekiyor. Erkeklerin sizi arzuladıkları kadar sizin de onları arzuladığınızı bilmeleri gerekir. Size dokunduğunda hiçbir şey yapmazsanız, onun yaklaşmasını istemediğinizi düşünecektir."

"Ama..." Midemde korku birikerek fısıldadım. "Ama ben biliyorum."

"O zaman sorun değil," dedi Mirari, gülümseyerek, itirafım karşısında rahatlayarak. "Sadece vücudunuzla onun devam etmesini istediğinizi iletin."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye tekrar itiraf ettim.

Seks yaptığımız diğer zamanlarda ona dokunmuş muydum, onu kabul etmiş miydim?

Yemek yemeyi reddettikten sonra bana geldiği gece, hareketsiz ve tepkisizdim. Vücuduma dokunmuş ve öpmüştü ama bu sadece benim

Mide hırıltısı durmasına neden oldu. Yoksa sadece korkmuş ve gergin bir şekilde uzandığım için mi durmuştu? Bana bakmaya devam ettiğini hatırladım. Bu, hoşuma gidip gitmediğini ölçmek için miydi? Sadece aç olduğum için değil de, aç olmadığımı düşündüğü için mi durmuştu?

Derken *tassimara* gecesi... Sanırım tepki vermeye *başlamıştım*. Kutlamadaki mayalı içecek beni rahatlatmıştı. Başlangıçtaki acıdan sonra yaptığımız şeyden zevk almıştım.

İkinci kez seks yaptığımızda öfkeliydim ama bu öfke tutkuya, ihtiyaca dönüşmüştü. Benden aldığı zevkle kürklerin içinde çığlık atmıştım.

Mesele bu muydu? Arokan artık ona karşı anlayışlı olmadığımı mı inanıyordu?

Bir nefes üfledim. Ona öyle olduğuma dair hiçbir işaret vermemiştim. Vücudumu okşamasına, meme uçlarımı emmesine ve öpmesine tek bir kelime, tek bir ses ya da en ufak bir karşılık vermeden izin vermiştim. Tabii ki böyle düşünecekti.

Lanet olsun.

Ben bir aptaldım. Sürü kralı kocasını arzulayan ama bunu ona nasıl göstereceğini bilmeyen deneyimsiz bir aptal.

"Nasıl..." Mirari'nin gözleriyle tekrar buluşarak sözümü kestim. "Onu istediğimi ona nasıl gösterebilirim?"

"Birçok yönden," diye yanıtladı Mirari, ilk baştaki utancını atlatmış görünüyor. "Erkekler kolaydır. Fazla bir şeye ihtiyaçları yoktur. Sadece bir dişi olarak içgüdülerinize teslim olun. Seslerinizi ya da hareketlerinizi saklamayın. Zevkinizi görmesine izin verin. Sana daha önce söylediğim gibi ona karşı açık ol."

Söylemesi yapmasından daha kolay. Seksin gizlendiği, neredeyse hiç konuşulmadığı bir köyde büyümüştüm. Arokan bana her dokunduğunda hissettiklerimi gizlemek için aynı içgüdülere güveniyordum.

"Geceleri birlikte antrenman yapıyorsunuz, değil mi?"

Mirari daha sonra sordu. "Evet," diye cevapladım. "Neden?"

"Dövüşmek... heyecan verici olabilir. İlkel. *Vorakkar* seni zorlasa da asla incitmez. Bunu kendi yararına kullanabilirsin. Eğitim seanslarınızı ön sevişme olarak düşünün."

Saklanmak istememe rağmen güldüm. "İzleyen çok fazla kalabalık var."

"Yani?" Mirari sordu. "Sadece sen ve o varsınız. Diğerlerini görmezden gel."

Lavi konuştu, muhtemelen Mirari'nin normalde yaptığı gibi konuşmayı tercüme etmemesine sinirlenmişti. Mirari izin almak için bana baktı ve ben de başımı salladım. Sonra Mirari'nin Lavi'ye Dakkari'de *Vorakkar*'la yaşadığım tüm sorunları anlatmasını dinledim.

Lavi cevap olarak elini salladı ve bana baktı. Mirari'nin kıkırdamasına neden olan bir şey söyledi.

"Ne dedi?" Dudağımı ısırarak sordum.

"Lavi sadece onun sikini yalaman gerektiğini söyledi," diye güldü. "*Bu* ona bilmesi gereken her şeyi anlatacak ve üzerinde yürüdüğü zemine tapmasını sağlayacak. Dediğim gibi, erkekler böyle basittir."

Bu "ön sevişme" işini berbat ediyordum.

Bu fikri aklıma soktuğu için Mirari'ye lanet okuyarak küçük bıçağı elime aldım ve Arokan'ın bana öğrettiği şekilde kolumu kavislendirdim.

"Kalçanı çok geriye itiyorsun," diye homurdandı Arokan arkamdan, formumu izliyordu.

Elleri kalçalarımın gelip onları öne doğru iterken bir tutam saç gözlerimden uzaklaştırdım. Kaslarımın tatlı sızısı neredeyse inlememe neden oluyordu. Hafta başında antrenmanlarımız başladığından beri sürekli ağırıyordum. Ama bu hoşuma gidiyordu. Bu vücudumun güçlendiği, kendini yeniden inşa ettiği anlamına geliyordu.

"Bu gece odaklanamıyorsun," diye homurdandı. "Belki de erken bitirmeliyiz. Seni çok zorluyorum."

Tam itiraz edecektim ki, çadıra erken çekilmenin o kadar da kötü bir fikir olmayabileceğini düşündüm. Çünkü bu gecenin o gece olduğuna daha önce karar vermiştim. Cinsel hayal kırıklığına daha fazla dayanamazdım ve Arokan'ın da dayanabileceğini sanmıyordum.

Mirari bana onun asabi olduğunu söylediğinden beri bunun belirtilerini arıyordum. Bana karşı sesini hiç yükseltmese de, kesinlikle bir konuda gergindi. Omuzları kasılmış, kaşları karanlık bir ifadeye bürünmüş, yumrukları sık sık sıkılmıştı.

Sürü kralım benim yüzümden çok gergindi.

"Evet," dedim, omzumun üzerinden ona bakıp kolumu bırakarak. "Erken bitirelim."

Başını salladı ve geri çekildi. "İlgilenmem gereken bir mesele var," dedi. "Git yemeğini ye ve dinlen. Geç dönebilirim."

Kaşlarımı çattım ama o çoktan arkasını dönmüştü.

"*Vorakkar*," diye seslendim farkına varmadan, bizi izlemek için toplanmış küçük bir grupla göz göze geldim.

Durdu, arkasına baktı.

Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı.

"Boş ver," dedim başımı sallayarak. Bir grup izlerken ne söyleyecektim? Benimle geri gelmesini istediğimi ve böylece birbirimizi deliler gibi becerebileceğimizi mi?

Yine de o noktadaydım. Seks yapmayı hiç düşünmemiştim ya da buna ihtiyaç duymamıştım. Köyümdeyken, ihtiyaç duyduğumda mastürbasyon yapardım ama daha fazlasını yapmazdım. Günlerimin işle ne kadar dolu olduğu düşünüldüğünde *buna* bile zaman bulmak zordu.

Şimdi, bunun hayal kırıklığıyla çılgılık atacakmışım gibi hissediyordum.

Arokan kampın ön tarafına doğru döndü ve ben onu çadırların arasında gözden kaybettim. Nereye gittiğini merak etmekten kendimi alamadım...

ve çok geç.

Voliki'ye döndüğümde yemek yedim ve banyo yaptım, ama küvet bile içinde Arokan olmadan çok büyük görünüyordu. Geceleri onunla geçirmeye o kadar alışmıştım ki, şimdi bu bana garip geliyordu, sanki zaman uzamış gibiydi. Bu farklıydı. Bundan hoşlandığımı sanmıyorum.

Beklerken düşüncelerim çılgına döndü. Güvensizlik çirkin başını kaldırdı ve yüzüncü kez Arokan'ın şehvetini başka bir yerde yatıştırıp yatıştırmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Eğer doğruysa bununla başa çıkabileceğimi sanmıyordum. Birlikte olduğumuz kısa süre içinde ona değer vermeye başlamıştım. Başlarda umursamadığım bir nokta vardı. Başka kadınları ziyaret ettiğini *ummuştum*.

Şimdi, bu olasılık ellerimi titretti, kalbimin göğsümde çarpmasına neden oldu.

Başka birine dokunmasını istemiyordum. O muhteşem vücudunu başkasının üzerinde kullanmasını istemiyordum. *Benden* başka kimseyi öpmesini, nazikçe okşamasını ya da ısıtmasını istemiyordum.

O *benimdi*. Yalnız benim. Ve bu duygunun göğsümde ne kadar yoğun bir şekilde yükseldiğini ve tutunduğunu, bu duygunun nasıl şekil aldığını ve taş gibi sertleştiğini görmek beni şaşırttı.

Daha fazla bekleyemeyerek, iki muhafızımı şaşırtarak çadırın girişinden çıktım.

Nerede olduğunu ve kiminle birlikte olduğunu kendim görmeliydim. "Biraz temiz havaya ihtiyacım var," dedim onlara. "*Lo navi kikkira anr.*"

Başlangıçta karşı çıkmaya çalışsalar da, kampın içinde Arokan'ın gittiği yöne doğru ilerlemeye başladım.

Belki de deliriyordum ama suçu hayal kırıklığına atıyordum. Sadece bu hain düşünceleri sonsuza dek durdurmayı bilmem gerekiyordu.

Sesine kulak vererek çadırlar arasında yürüdüm. Ve oldukça fazla şey duydum. Geceleri *volikiler* arasında hiç yürümemiştim ama

Birdenbire içeride aileleri, çiftleri ya da savaşçıları duymanın ne kadar kolay olduğunu fark ettim. Ve ne zaman bir kadının inlediğini ya da zevkle haykırdığını duysam, kalbim donuyordu çünkü ona bunu kimin verdiğini merak ediyordum.

Çiftlerin seks yaptığı kaç çadırın önünden geçtiğimi bilmiyorum. Bu sadece zaten bildiğim bir şeyi pekiştiriyordu: Dakkariler seksi seviyordu, düzenli olarak yapmaktan hoşlanıyorlardı ve Arokan'la ben *yapmıyorduk*.

Ve garip bir şekilde, bu beni gözyaşlarına boğdu. Belki hayal kırıklığıydı, belki Arokan'ı ne kadar sevmeye başladığımdı, ne zaman yanımda olsa, sesini duysam karnımın ısınması ve çırpınmasıydı, belki de sadece kanama zamanımın yaklaşmasıydı. Bilmiyordum.

Ne olursa olsun, sonunda onun sesini duyduğumda bir tür duygusal çöküşün eşiğindeydim.

Ses diğerlerinden biraz daha uzakta kurulmuş bir çadırdan geliyordu. Bizimkiyle aynı boyutta, daha büyük bir çadır. Ön tarafta tek bir nöbetçi vardı ve ben yaklaştığımda kaşları çatıldı.

Arokan'ın sesini tekrar duydum. Dakkari dilinde konuşuyordu. Sanki bir soru soruyormuş gibiydi ama sesi alçak ve derindi.

Sonra bir kadının hafif sesini duydum ve midem bulandı.

Ne yaptığımı anlayamadan *volikiye* doğru ilerlemeye başladım. Muhafız beni durdurmaya çalıştı ama ben yılmadım.

Tek düşünebildiğim Arokan'ın *benim* olduğu ve o gece başka bir kadınla birlikte olduğuydu.

Böylece, muhafız beni yakalamadan önce, çadır girişinin kapaklarını güçlü bir tokatla geri ittim ve ne bulacaksam kendimi hazırlayarak içeri daldım.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

S Beklenmedik bir anda ortaya çıkmamla çadırı gergin bir sessizlik kapladı.

Arokan üzerinde durduğu masadan doğruldu, kaşları aşağıya çekilmişti, ilk toparlanan oydu. "*Rei Morakkari* bir sorun mu var?"

Dudaklarım aralandı ve büyük çadırda duran diğer sekiz Dakkari'den oluşan gruba gözlerim fal taşı gibi açıldı. Arokan, altı Dakkari erkeği - dördü savaşçı, sonra onun *pujerak*'ı, sonra başka bir yaşlı erkek- ve Hukan da dahil olmak üzere iki yaşlı kadın.

Utanç ve mahcubiyetle karışık derin bir rahatlama kekelememe neden oldu, "Ben

-Hayır, ben sadece-"

Bir toplantıydı. Herkes Dakkar olduğunu tahmin ettiğim yerin çizilmiş bir haritasının etrafında duruyordu. Ben içeri dalmadan önce bir şeyler tartışıyorlardı.

Aptal, aptal, aptal, diye fısıldadı zihnim tekrar tekrar.

Hukan'ın gözleri benimkilere dikilmişti ama ben başka tarafa, kocama doğru baktım. Yaklaştı, endişesi yüzünden okunuyordu. Bir sorun olduğunu düşünmüş olmalı. Ağlamak üzereydim ve onu bulmaya gelmiştim.

"Hayır," dedim boğazımı temizleyerek, bakışlarını zorlukla karşılayabildim. "Böldüğüm için özür dilerim. Her şey yolunda. İzninizle."

"*Kalles*-" diye seslendi, ama ben çoktan çadırdan çıkmıştım, meşhur kuyruğumu sıkıca bacaklarımın arasına sıkıştırmıştım.

Dışarı çıktıktan sonra, peşimden gelmemesi için dua ederek çadırımıza doğru olabildiğince hızlı yürüdüm. Onunla şimdi yüzleşebileceğimi sanmıyordum, bundan sonra değil, onu gözetlemeye çalıştıktan sonra değil.

Şans benden yana değildi. Ağır ayak seslerini ve "*Morakkari*" diye seslenişini duyduğumda daha yolu yarılamıştım.

Dönmedim. Daha hızlı yürüdüm çünkü korkağın tekiydim ve aklımdan geçen her şeyi ona anlatamayacak kadar utanıyordum.

Neyse ki bu konuda baskı yapmadı ve çadırımıza dönene kadar bana ayak uydurdu -kendisi için zor olmadı-. Dışarıdaki muhafızlarla konuştu, muhtemelen onları gece için gönderdi, içeri girmeden önce bakışları benimkini buldu.

"Luna," dedi yavaşça, bana aklımı kaçırmışım gibi bakarak. "Nedir bu _"

"Özür dilerim," diye patladım, yüzümü ona döndüm, ellerim titriyordu. taraflar. "Özür dilerim. Çok aptalcaydı. Bunu yapmak istememiştim. Ama sonra yaptım. Hukan da oradaydı ve sen bir şeylerin ters gittiğini düşündün."

Kaşları çatılmıştı, yüz ifadesi şaşkındı. Onu şimdiye kadar gördüğüm en şaşkın haliydi... ve bunun iyi bir nedeni vardı. Kafayı yemiş gibi davranıyordum.

Belki de öyleydin.

Ama aramızdaki ilişkinin ne zaman değiştiğini bilmiyordum. Duygularımın ne zaman daha fazla bir şeye dönüşmeye başladığını bilmiyordum ama bu beni çıldırtıyordu.

"*Kalles*," dedi, hâlâ kaşları çatıktı ama bana yaklaştı ve ağır ellerini omuzlarıma koydu. "Sakin ol. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Hiçbir şey," dedim, kısa bir süre için gözlerimi kapatarak. "Yani, bir şeyler yanlış ama değil..." Derin bir nefes aldım. "Şimdi sadece utanıyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Neden?" diye sordu sessizce, anlamaya çalışarak.

Bundan kaçış olmadığını fark ettim. Beni korkutsa da dürüst olmam gerekiyordu.

Ona baktım, kalbim göğsümde gümbürdüyordu ve itiraf etmeden önce dudaklarımı yaladım, "Çünkü senin başka bir kadınla birlikte olduğunu düşündüm."

Arokan sustu. Kaşları çatıldı ve "Neden böyle düşünüyorsun, *kassikari*?" diye sorarken beni dikkatle izledi.

Bu kelimeyi bilerek mi kullandı diye merak ettim. *Kassikari*. Dostum.

Gözlerim duvarı kaplayan sandıklara kaydı ve onun bakışları da orayı takip etti.

"Çünkü hep başkalarının da olduğunu varsaydım," diye başladım. Yoksa neden o biblolar sende olsun ki? O kolyeler... bana verdiğin gece elbiseleri?"

O ana kadar kocamın öfkesinin boyutlarını hiç görmemiştim. Elbette üzgündü, benimle tartışırdı, didişirdik. O ana kadar gördüğüm en yakın şey, Ghertun'un infazını neredeyse engellediğim, savaşçıyı yaraladığım ve Arokan'ın bana ailesinden bahsettiği zamandı.

O zaman bile, burun deliklerini alevlendiren kontrollü öfke gibi değildi. Duvarları kaplayan üç sandığa doğru yürüdü. Birinin kapağını açtı, durduğum yere getirdi ve içindekileri ayaklarımın dibine boşalttı.

Şok olmuş bir halde, içindekilerin parıltılı ve güzel bir şekilde dışarı yuvarlanışını izledim. Tel tel mücevherler ve cilalanmış, parlayan taşlar... karmaşık bir şekilde işlenmiş *piroki* figürleri, tanrıları olduğunu düşündüğüm iki figür, Dakkar'da dolaşan diğer hayvanlar... yakut renkli kristalleri olan altın saç iğneleri... yüzükler ve süsler ve ipek kumaşlar... parıldayan şeffaf elbiseler ve kürk eşarplar...

"Arokan-"

Arokan ikinci sandığı getirdi ve içindekileri yuvarladı... sonra sonuncuyu getirdi ve aynısını yaptı.

Daha önce hiç görmediğim zenginliklerle, güzel şeylerle dolu küçük bir dağın önünde duruyordum.

Yavaşça gözlerimi servet yığınınan ayırıp tereddütle ona baktım, gözlerinde ne bulacağımı merak ediyordum.

Bana bakıyordu, çenesi sıkılıydı, boş sandıklar dikkatsizce arkasına savrulmuştu.

"Hangisi beni daha çok çileden çıkarıyor bilmiyorum," dedi usulca, yavaşça, gözlerinin sarısı öfkesinden altın rengine dönüşmüştü. "Kraliçemin bu hediyelerin başkalarına ait olduğuna inanması mı yoksa kürklerimizden uzaklaştığına inandığında kayıtsız kalması mı?"

"Arokan," diye nefes aldım, gözlerim kocaman açılmıştı. "Ben-"

"Bu," dedi, kesik bir ses tonuyla sözümü kesti ve önümdeki yığını işaret ederek, "bir *deviri*."

Teredditle, "Peki bu ne anlama geliyor?" diye fısıldadım.

"Bu benim seçtiğim eşime bir adak. Gelinime bir hediye."

Şok başımı döndürdü.

"Ne?"

"Horde savaşçısı olmadan önce bile bu bibloları senin için topluyordum. Bir *Vorakkar* olmadan önce. Bazı mücevherler annemindi. Diğerlerini ise *Dothik*'ten, *Dakkar*'ın dört bir yanına yayılmış karakollardan, evrenin dört bir yanından gelen tüccarlardan ve tezgâhlardan edindim."

"Arokan," diye nefes aldım, kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken donup kalmıştım. "Onların başkalarına ait olduğunu mu düşünüyorsun?"

Onlar değil. Onlar sana ve

sadece sen, Luna. Seni köyünde gördüğüm andan beri onlar *sana* ait."

Bu sefer *gerçekten* sıçmıştım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Bilmiyordum." "*Nik*, bilmediğin çok açık,"

diye kaşlarını çattı.

Onu incelerken omuzlarımdan bir yük kalktı. Başka kimse yoktu, rahatlayarak fark ettim. Kendi deyimiyle '*kürklerimizden uzaklaştığını*' düşündüğüm için çok kızgındı. Şimdi, öyle olmadığını fark ettim. Yapmazdı da.

Açıklamam gereken çok şey vardı.

Devasa hediye dağının üzerinden dikkatlice geçerek, tereddütle avuçlarımı çıplak göğsüne bastırdım ve altında sıcaklığını hissettim.

Kaşları hâlâ çatıktı ve ona baktığımda öfkesi hâlâ belirgindi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Arokan, gerçekten bilmiyordum. Lütfen beni affet. Sana hakaret etmek istememiştim."

Ben de öyle yapmışım. Sandıkların ne olduğunu, neyi temsil ettiğini bilmediğim için belki de farkında olmadan. Ama aynı zamanda sadakatini de sorgulamışım, çünkü Dakkari'nin insanlar gibi tek eşli olup olmadığını bilmiyordum.

"Dakkari..." Tereddütle başladım. "Sadece bir eş mi alıyorlar?"

Yüz ifadesi karardı. "İnsanlar çoklu alır mı? Bu seninle olan geleceğimde göz önünde bulundurmam gereken bir şey mi? Çünkü bir başkasını almana ya da başka bir erkeğe *dokunmana asla* izin vermeyeceğim. Bunu bil *Morakkari*. Kesinlikle olmaz. Bunu yaparsan onun ölümünü garantilemiş olursun."

Gözlerimi kırdım. "Hayır," diye nefes aldım. "Hayır, Arokan, biz sadece bir eş alırız." Gözlerimi kapatarak inledim. "Bu bir karmaşa. Tam bir karmaşa yarattım."

Kıskançlığımı ortaya çıkarsa bile bunu olabildiğince açık bir şekilde açıklamam gerekiyordu. Çünkü bundan kaçış yoktu. Şimdi olmaz.

"İlk başta," diye başladım, "başkalarının olup olmaması umurumda değildi." Hırladı, sinirli bir şekilde başka tarafa baktı.

Yüzünü çevirdim, o da bana baktı. "Bunun için beni suçlayamazsın. Bakireydim, evimden alınmışım, her şey yeniydi. Korkmuştum ve kararsızdım. Kardeşim güvende olduğu sürece umurumda değildi. Bu yüzden sen bana

Sandıklardan birinden çıkan o gece elbisesinin başkasına ait olduğunu düşünmüştüm. Başka bir şey düşünmedim.

"Ama sonra her şey değişti. Bir şeyler değişti. Belki *Tassimara*'dan sonraydı, belki de ondan önce, bilmiyorum. Tek bildiğim, Ghertun'un duruşmasından önce bana o kolyeyi verdiğinde... Ona bakmakta zorlandım çünkü onun başkasına ait olduğunu düşündüm."

"Öyleydi," dedi, sesi keskindi. "Annemindi. Verdiğin tepki... Sadece hoşuna gitmediğini düşünmüştüm."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Çok güzeldi. Ama beni... beni kıskandırdı. O kadar kıskandım ki nefes alamadığımı hissettim."

Arokan gözlerini kırptırdı ve boğazından bir ses çıkardı, gözlerindeki öfkenin bir kısmı azalmıştı.

"Sonra ne zaman o sandıklara *baksam*, kıskanmaktan kendimi alamadım. Doğrusu, şu ana kadar onlardan nefret ettim. Onları görmekten nefret ettim."

"*Kalles*-"

"Sonra seks yapmayı bıraktık" derken sesim sinirden titriyordu. Arokan sustu.

Yüzüm utançtan yanıyor olsa da gözlerine bakarak, "Başka kadınlara gittiğini sanıyordum çünkü kesinlikle bana gelmiyordun," diye itiraf ettim.

"*Vok*, Luna..." diye tısladı, yüzünde inançsız bir ifade belirdi. Ama en azından öfke değildi. Bu gece neden bu kadar aptalca davrandığımı anlamaya başladığını umuyordum.

Dudağımı ısırdım ve sonra fısıldadım, "Bu gece, daha fazla dayanamadım."

Aptalcaydı ve kıskançlıktı ama dışarı çıktım-"

"Sana her dokunduğumda kayıtsız görünüyordun," diye homurdandı. "Seni dikkatle izledim, bir işaret aradım. Bana hiç işaret vermedin. Hakkımda ne düşünürsen düşün, ben bir canavar değilim. Eğer istekli değilsen seni zorlamayacağım."

"Biliyorum," diye inledim usulca, gözlerimi sıkarak. "Biliyorum. Bugüne kadar bunu böyle algıladığınızı fark etmemiştim bile. Bu gibi konularda tecrübesizim. Ama... bana dokunmandan hoşlandım, Arokan. Sadece sana nasıl göstereceğimi bilemedim."

Dondu kaldı. Elimin altında göğsündeki kasların gerildiğini hissettim. "*Neffar*?" diye hırladı.

Gözleri şimdi altın renginde parlıyordu ama öfkeyle değil. Tamamen başka bir şeyle.

O sabah Mirari ve Lavi ile yaptığım konuşmayı hatırladım. İçimden kararlılık fışkırdı. Bu ve o gece yaptığım pisliğe rağmen bastırılmış hayal kırıklığı ve arzu. *Kesinlikle* telafi etmem gereken bazı kayıplarım vardı.

Bu düşünceyle ellerimi titreyerek de olsa derisinin bağcıklarına götürdüm.

Nefesi kesildi. "Ne yapıyorsun, *Kalles*?"

Onu yatağın kenarına oturması için dikkatlice çekiştirirken gergin adrenalin ve ihtiyaç derimin altına hücum etti.

Önünde dizlerimin üzerine çöküp kalınlaşan, ateşli sikini almak için postuna uzandığımda Arokan afallamış görünüyordu.

"Çok bilge bir kadından çok ihtiyacım olan bazı tavsiyeler alıyorum," dedim ona, hevesli, endişeli ve kararlı bir şekilde.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen başımı eğdim ve dudaklarımı onun zonklayan sikinin etrafına sardım.

Onun yankılanan böğürtüsü muhtemelen kampın her yerinden duyulabilirdi.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

"V

Tamam, Kalles!" Arokan gözleri kararmış, kalçaları yayılmış bir halde hırıldadı. Böğürmekten sesi kısılmıştı.

Ağzımı daha geniş açıp onu daha derine almaya çalışırken ona baktım. Ama birkaç santimden fazlasını almak neredeyse imkânsızdı. Çok kalındı.

Bunun yerine, zonklayan kafasına odaklandım, hava almak için geri çekildim ve tekrar öne eğilerek hassas eti yumuşakça emdim.

Umarım bunu doğru yapıyorumdur. Bir erkeği memnun etmek hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum ama Arokan'ın göğsünün nasıl kabardığına, boğazından nasıl inilti ve hırıltılar yükseldiğine, gözlerinin beni nasıl hiç terk etmediğine bakarak... bir şeyleri doğru yaptığımı anladım.

Beklemediğim şey, bunun beni ne kadar tahrik edeceğiydi.

Yine de seksimin fişkırdığını hissettim, özellikle de yüzüme düşen saçlarımı toplamak için elini aşağıya uzattığında. Yavaşça kavradı ve beni sikinin üzerinde sabit bir ritimle yönlendirmeye yardımcı oldu.

Boyunun etrafında inledim ve Dakkari dilinde bir şeyler fısıldadı, gözleri kısa bir an için kapandı. Gözlerim şaftının tabanının hemen üzerindeki sert çıkıntıyı buldu ve sertleştiğini gördüm. Merakla ileri uzandım ve parmaklarımı üzerinde gezdirdim, uyarılınca titremeye başladığını hissettim.

Arokan keskin bir nefes verdi, başı zevkle geriye düştü, boğazındaki güçlü tendonlar gerildi. İçimden bir heyecan geçti. Bu hoşuma gitmişti. Onu bu şekilde görmek hoşuma gitmişti, bunu ona yapıyor olmak hoşuma gitmişti.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Yumruğa bastırarak fısıldadım. "*Vok, lysi,*" diye tısladı, sesi bozuktu.

Memnun, heyecan ve uyarılmayla kızarmış bir halde başını emmeye devam ettim. Ancak kısa süre sonra çenem ağrımaya başladı. Nefesimi tutmak için geri çekildim, yumruğumla onu okşamaya devam ettim. Sonra merakla öne eğildim ve titreşen yumruyu dilimle yaladım, beni ilk kez becerdiğinde klitorisime yaptığı baskıyı hatırladım.

Bu onun zevkle kükremesine neden oldu. Sonra saçlarımdaki tutuşun sıkılaştığını, başımı geriye çekip boğazımı ortaya çıkardığını hissettim.

Bakışlarını yarı kapaklı gözlerim ve kızarmış dudaklarımla karşıladım.

"Yeter, *rei Morakkari,*" diye homurdandı, nefesi kesilmişti. Bir eliyle Hızlı bir manevrayla beni bacaklarının arasından çekip yatağa geri yatırdı. "Ben hazır olmadan beni boşaltacaksın."

Sonra yataktan kalktı, şişmiş siki sallanıyordu. Pantolonunu tekmeleme zahmetine girmede, benimkini çekiştirip yere fırlattı ve alt yarımı ortaya çıkardı.

Küfretti ve bacaklarımı avuçlarının arasına alarak iyice açtı. "Amının benim için ne kadar pembe ve ıslak olduğuna bak, *kalles.*"

Dudağımı ısırdım, kalçalarımı oynatarak ona yaklaşmaya çalıştım. "Lütfen Arokan," diye fısıldadım. "*Lütfen.*"

Sert bir hırıltıyla sikini girişime yerleştirdi ve sert, dişleri titreten, *yüce* bir hareketle içime soktu. Kendi bedenimde yankılandığını hissettiğim derin, derin bir inilti çıkardı.

"*Oh evet!*" Gözlerimi sıkarak inledim. İçimde küçük bir sızı vardı ama umurumda değildi. Sadece onun büyüklüğüne tekrar alışmam gerekiyordu. Bu acı *iyi* hissettiriyordu.

"Senin amından daha iyi bir şey yok, *kalles*," diye homurdandı, kolunu kalçalarımın altına sardı, beni daha fazla kaldıraç ve güçle aşağı çekti.

Sonra durmadı. Ona alışmam için bana bir an verdi ve sonra duramadı. Gözlerimde yıldızların patlamasına neden olan derin, sert itişlerle içime girdi.

Volikimiz ilkel, erotik seslerle doluydu. Seks ve çiftleşme sesleri. Etin ete çarpması, inlemeler ve çığlıklar, fısıldanan kelimeler ve vahşi küfürler.

Mükemmeldi. O mükemmeldi.

Arokan hepsinin arasında bileklerimi yakaladı. Altın işaretlere baktı ve sonra ellerimizi birbirine geçirdi, böylece dövmelerimiz birbirine değdi ve aynı hizaya geldi.

Sersemlemiş bir halde dudaklarımı aralayarak ona baktım, boşalmanın eşiğindeydim.

Her an beni uçurumun kenarına gönderebilirdi.

Elleri benimkileri sıkı ve vücudumun üzerine eğildi. İşaretli teni benimkine değerken, siki içime gömülüken, "Biz biriz, *kassikari*," diye mırıldandı.

Nefesim kesildi ve sonra boğazının derinliklerinde hırlayarak dudaklarımı şiddetli bir öpücükle yakaladı. Ben de ona coşku ve hararetle karşılık verdim.

Ve o öpücüğün, onun dokunuşunun beni uçurumun kenarına getirmesi uzun sürmedi.

Çılgılığım dudaklarında boğuldu ve onun yerine omzunu ısırarak için başımı çevirdim, vücudumu dipsiz bir zevk kapladı.

Sanırım bu hoşuna gitmişti çünkü kükredi, itişleri derinleştirdi, sertleşti ve vahşileşti. Sonra tohumlarının içime aktığını, vücudunun titrediğini ve sarsıldığını hissettim.

Sonrasında, sıcak bir pus içinde onun altına uzandım, herhangi bir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğine inanamıyordum.

Arokan başını kaldırdı ama hâlâ sikiinin içimde zonkladığını hissediyordum. Ağır bakışları benimkileri aradı ve ben de başımı davet edencesine yukarı kaldırdım. Dudaklarımı tuttu ve ben de ellerimizi onun devasa omuzlarına dolayabilmek için çözdüm.

Gözlerimi kapatarak, seks ve Arokan'ın etkisiyle gülümsedim. *Sonunda*, geçen hafta boyunca gittikçe artan gerginliğin bir kısmı gitmiş olsa da, hiçbir şekilde yok olmamıştı.

Arokan da aynı şekilde hissediyor gibiydi çünkü bana bakmak için başını geriye çektiğinde, "Seninle işim bitmedi *Morakkari*," diye mırıldanırken gözleri ihtiyaçla yanıyordu.

"Güzel," diye fısıldadım. "Benim de seninle işim bitmedi *Vorakkar*."

Belli ki Arokan'ın benimle işi hâlâ bitmemişti, *saatler* sonra, ertelemesi için ona yalvarmak zorunda kaldığımda.

"Sadece kısa bir süre," diye nefes nefese kaldım, hala seksimin sonuncusuyla çırpındığını hissediyordum.

Benden aldığı iki orgazm. "Sadece dinlenmeye ihtiyacım var."

Hırladı ama razı oldu, gevşemiş, iyice zevk almış bedenimi yatağa sürükledi, beni yanına yatırdı.

Titreyerek nefes aldım, hâlâ efordan nefesim kesiliyordu. Bunun için hazırlıksızdım, arzusunun ve ihtiyacının tüm gücüne hazırlıksızdım.

Ama her anını çok sevmiştim.

Tohumları bacaklarımın arasından sızıyordu. İçime kaç kez boşaldığını bilmiyordum ama kanıtlar kürklerin her yerindeydi. Sabah iyice yıkanmaları gerekecekti ama o gece umursamayacak kadar yorgundum.

Görünüşe göre, sürü kralım kendini tutuyormuş. *Hem de çok*. Her zaman Dakkari'nin sağlıklı bir seks dürtüsü olduğunu varsaymışım ama buna ne *kadar* ihtiyaç duyduklarını bilmiyordum.

Eli vücudumu nazikçe okşadı, kuyruğu uyluğuma dolandı ve beni yan tarafına doğru tuttu. Parmaklarım ince, esnek uzantının üzerinde gezindi ve ucu dokunuşumla seğirdi.

Gülümsedim, biraz gerindim. Sabah iki kat ağrım olacaktı. Sadece antrenmandan değil, seks maratonundan da.

"Canını yaktım mı?" diye sordu sonunda, sesi gırtlaktan geliyordu, sertti ama sessizdi.

"Hayır," diye fısıldadım, başımı kaldırıp ona bakarak. "Yapmadın. Kendimi iyi hissediyorum."

Bu söz üzerine dudakları kıpırdadı, kaşları "*sadece iyi mi?*" der gibi çatıldı. Arokan'ın bu yönünü ben de seviyordum. Tüm gerginliği vücudunu terk etmiş, onu rahat ve gevşek bırakmıştı.

"Duyduğuma göre son zamanlarda savaşçılarına korku salıyormuşsun," diye yorum yaptım.

Homurdandı ve bana doğru bir bakış fırlattı. "Beni takip mi ediyorsun?" diye sordu, bir zamanlar ona söylediğim sözleri tekrarlayarak.

Şaşırmıştım ama kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Kaynaklarım var," dedim Mirari'nin adını vermek istemeyerek.

"Savaşçılarımın sabah benden korkacak hiçbir şeyi yok," diye homurdandı, o büyük avucunu sırtımda gezdirdi, kalçalarımın üzerine yerleşti ve sıkarak nefesimin kesilmesine neden oldu. "Yeni doğmuş bir *bveri* kadar uysal olacağım."

Sırıttım.

"Kaynaklarınız benim hakkımda başka neler söyledi?" diye sordu. Lanet olsun.

"Çok değil," dedim.

"Anlat bana," diye mırıldandı.

Dudağımı ısırdım ama sonra "Hukan'ın annenin kız kardeşi olduğunu biliyorum" dedim. Tekrar homurdandı. "*Lysi*."

"Sen ve Hukan'ın soyunuzun sonuncusu olduğunuzu biliyorum," dedim onu izlerken.

"Sen bana gençliğimi hediye edene kadar öyleyiz," diye mırıldandı.
"Ama Rath Kitale bir kez daha gelişecek. Bunu biliyorum."

Nefesim kesildi. *Kadar*, *eğer* değil. Sanki kesin bir şeymiş gibi. Ve belki de bu geceden sonra, eğer döngüm doğru hizalanırsa... kesin bir şeydi.

Bu beni korkutmalı, değil mi?

"Bu şekilde uyumlu olduğumuzu nereden biliyorsun?" Fısıldadım.

Kuyruğu seğirdi. "Bir insanı eş olarak alan ilk Dakkari olduğumu mu düşünüyorsun?"

Mithelda'yı, Arokan'ın onun köyünden kaçırılmasıyla ilgili söylediklerini düşündüm.

Ama ima ettiği şey dikkatimi çekmişti. "*Şimdiden* çocuklar mı var?"
Kalbim göğsümde hızlanarak sordum. "Dakkari-insan çocukları mı?"

"*Lysi*," diye onayladı.

İçimden inançsızlık geçti.

"Benim sürümde değil tabii ki," diye devam etti. "Diğerlerinde."

Söylediklerine inanamadım. "Onları gördün mü?" Hayretle sordum.

Başını salladı. "Onlar genç. Sağlıklılar. Güçlü. Yani, *lysi*, *kalles*,
biliyorum

bana çocuk doğuracaksın."

Bir nefes verdim ve tohumunun vücudumdan daha fazla sızdığını hissettiğimde dudağımı ısırdım.

Gözleriyle buluşmam için çenemi yukarı kaldırdı. "Ne düşünüyorsun, *Kalles*?"

Yumuşak bir *s e s l e* itiraf etti m : "Doğrusu, çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedim. Benim için hiç mümkün görünmedi."

"Onları arzuluyor musun?" diye sordu, gözleri çakmak çakmaktı.

Cevap bana kolayca geldi, bu da kendi içinde şaşırtıcıydı.

"Evet," diye fısıldadım.

Bu bilgi kocamı memnun etti. Bunu açıkça görebiliyordum. Dudaklarımı yakalamak için öne doğru eğildi ve öpücüğü zihnimi bulandırırken küçük bir iç geçirdim.

"Bunu başaracağız," diye mırıldandı bana karşı. "Eğer henüz yapmadıysak."

O gece olan her şeye rağmen kızardım ve beni incelemek için geri çekildi, görünüşe göre eğleniyordu.

Gözlerim omzuna kaydı, orada yara izlerinden birinin sırtına doğru kıvrıldığını gördüm. Kabarık çizgiyi izlemek için öne doğru uzandım. Sırtını göremesem de, etinin büyük bir kısmının kırbaçlanmış gibi yara izleriyle kaplı olduğunu biliyordum.

Daha önce hiç soracak kadar cesur olmamıştım ama tam o anda, soruyu durduramadan ağızımdan döküldüğünü hissettim. "Ne oldu?"

Elimi tuttu, dudaklarını avucumun ortasına bastırdı, sonra bileğimin üzerinden geçerek altın izlerimi öptü.

Bana cevap vermesi zaman aldı ama sonunda şöyle dedi: "Bir *Vorakkar*, sürüsü için güçlü olmalıdır. Onlara en iyi şekilde liderlik edebilmek için acı ve ıstıraba dayanabilmeli ve acı ve ıstırabın onu kırmasına izin vermemelidir."

Kaşlarım çatıldı. "Anlamıyorum."

"Tüm *Vorakkarlar* bu yara izlerini taşır, *kalles*," dedi bana. "Bu son testtir, *Dothikkar* tarafından seçilen ve gerçekleştirilen test."

Farkına varınca gözlerim büyüdü. "Bunu o... kralınız mı yaptı?"

Dayanmış olması gereken acı. İstirap. Ne kadar zamandır kırbaçlanıyordu? Şok, inançsızlık ve dehşet içimde yuvarlandı.

"Bunu ben seçtim," diye düzeltti yüzümü ellerinin arasına alarak. "Amacımın bu olduğunu her zaman biliyordum. Bir *Vorakkar* olacağımı her zaman biliyordum. Bu kaçınılmazdı. Bu hayatımdaki kısacık bir andı, daha fazlasını başarmak için gerekli bir adımdı. Bunu tereddüt etmeden tekrar yapardım."

Ne dediğini anlamıştım. İsteddiği her şeyi elde etmek için bir fedakârlık.

Ama...

"Bu barbarca," diye itiraz ettim.

"Bu eski bir yol, eski bir gelenek."

Bunlardan çok varmış gibi görünüyordu, düşünmeden edemedim. "Kaç testten geçmek zorunda kaldın?" diye sordum.

"Ne kadar gerekliyse o kadar" dedi. İçimden bir ses tam sayıyı bilmemi istemediğini söylüyordu ve ben de bilmek istediğimden pek emin değildim.

Nefesimi üfledim. "Bize Dakkar'da altı horde kralı olduğu söylendi, siz de dahilsiniz. Bu doğru mu? Beş *Vorakkar* daha mı var?"

"Altı," diye düzeltti. "Ve *Dothikkar* şu anda yedinciye seçme sürecinde."

"Çok fazla," dedim usulca.

Arokan elini enseme kavrayana kadar çıplak omurgamda gezdirdi ve beni sabit tutarak şöyle dedi: "Ghertun cesurlaşıyor. Onları hizada tutmak için vahşi topraklarda devriye gezecek daha fazla sürü savaşçısına ihtiyacımız var."

Endişe kaşlarıma dokundu. "Bu kadar mı endişe verici?"

"*Lysi*, sana yalan söylemeyeceğim," diye itiraf etti. "Çok hızlı ürüyorlar, bu da sayılarının hızla arttığı anlamına geliyor."

"Bu gece bunun için mi buluşuyordunuz?" Sormadan edemedim.

"Kısmen," diye cevap verdi. "Çoğunlukla, *bveri* göç etmeye başlıyor Güneye. Yakında bu bölgeyi terk edip onları takip etme zamanı gelecek. Bir sonraki ay döngüsünde yeni bir kamp kurmak için yola çıkacağız."

Bu bilgi içime bir panik dalgası gönderdi. Güneye. Kardeşimden daha uzağa. Onu bir daha görebilecek miydim?

Sadece bu da değil, oraya yerleşmeye başladığımı hissediyordum. Şimdi bana toparlanıp gitmemizi, başka bir yerde yeni bir başlangıç yapmamızı söylüyordu.

Sürü hayatı bu, dedim kendi kendime. *Dakkari yolu*.

"Bu konuda ne hissediyorsun, *Kalles*?" diye sordu usulca, beni inceleyerek.

"Çok bunaltıcı görünüyor," dedim dürüstçe. Sonra içimi çektim, göğsünün sert kaslarına dokundum, tenindeki altın izleri takip ettim. "Ama Dakkar'ı daha fazla görmek hoşuma gidecek. Burada doğmuş olmama rağmen kendi gezegenimi çok az gördüm."

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı ve kolları bana dolanarak beni bedenine daha sıkı çekti.

Kollarında kendimi sıcak ve güvende hissettim. Ve o gece kalbimin bir parçasını daha ona verdiğimi hiç şüphesiz biliyordum. Geriye hiçbir şey kalmadan önce daha ne kadarını alacaktı?

"Sana her şeyi göstereceğim Luna," diye mırıldandı. "Söz veriyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"A

sinirli misin, *kalles*?" Arokan hırladı, sesi sert ve vahşiydi, duygularımı harekete geçirdi.

Hayal kırıklığına uğramıştım, yorgundum ve inanılmayacak kadar ağrım vardı.

"Evet," diye tısladım, hançerin ağırlığı elimde hâlâ yabancıydı. Mükemmel dengelenmişti. Sapı *bveri* kemiğinden yapılmıştı, güçlü ve sağlamdı, bıçağı ise hafif ama ölümcül Dakkari çeliğinden. Ustalıkla işlenmişti ya da Arokan bana öyle söylemişti.

Arokan bir anda üzerime atıldı ve ben hazırlıksızdım, sözleriyle dikkatim dağılmıştı. Nefesim kesildi ve boğazımı tuttu, bana gardımı düşürdüğümü, eğer bir düşman olsaydı, bunun öldürücü bir atış olacağını söylemek için. Ölmüş olurdum.

Dakkari oyalanmazdı. Eğitimle değil. Onlar savaşçı olarak yetiştirilmişlerdi, dişileri bile ve Arokan'ın bana öğrettiği her şey bunu gösteriyordu.

Bana karşı çok sertti çünkü çabuk öğrenmemi istiyordu. Beni daha güçlü yapmak istiyordu.

Kocam boğazımı hafifçe sıktı, canımı acıtacak kadar değil ama dikkatimi çekmeye yetecek kadar. Nefesim daraldı çünkü kürklerin arasında benzer bir şey yaptığı zamanı hatırladım, beni yere yatırıp arkamdan bana bindiği zamanı.

Harika. Şimdi sinirli, yorgun, ağrılı ve tahrik olmuşum.

"Öfkelen," diye homurdandı, bedeni bedenime yaslanmıştı. "O duyguyu hisset ve sonra bırak gitsin. Eğer izin verirsen duygular seni öldürür."

Gözlerim kısıldı ve kaslarım gerilerek onu kendimden uzaklaştırdım. "Yine mi?" dedim, nefes nefese kalmıştım.

Ağzı gerildi ama başını sallayarak onayladı.

Geç olmasına rağmen sakın ve huzurlu bir geceydi. Arokan işlerini her zamankinden geç bitirmişti ama döndüğünde o gece hâlâ antrenman yapmak isteyip istemediğimi sormuştu.

İstemiştim ama eğitim alanına gitmek yerine beni ormana götürmüştü, bu da beni çok şaşırtmıştı.

En son oraya gittiğimde, Ghertun gözcüsünün büyük olasılıkla her hareketimi izlediğini düşününce gerilmiştim. Ama Arokan'a güveniyordum. Güvenli olduğuna inanmadığı sürece beni oraya götürmezdi.

"Çevreyi kullan," demişti bana. "Doğru kullanırsanız her şey bir silah olabilir."

Bunu aklımda tutarak, bu sefer ilk ben koştum. Bıçakla kazara onu kesmekten ya da bir şekilde yaralamaktan korkmuştum ama kısa sürede korkularım hafıflemişti. Arokan benim gibi bir aceminin ciddi şekilde zarar veremeyeceği kadar yetenekli bir savaşçıydı. Ve daha önce sık bir kesik atmayı başardığımda, sadece aşağıya bakıp homurdanmıştı, "*İyi. Çok iyi, Kalles.*"

Övgülerinden dolayı onu kazara kestiğimi itiraf edemeyecek kadar memnun olmuşum.

Hızla hamlemden sıyrıldı ve bıçağımı elimden almak için kolunu savurdu. Bıçak ormanın zeminine yumuşak bir şekilde çarptı ama ona uzanacak zaman yoktu.

Ne olduğunu anlamadan üzerime atladı ve ben sertçe yere çarptım, **ciğerlerimdeki** hava vınlayarak dışarı çıktı. Bacaklarını kalçalarımın doladı,

Elleri omuzlarıma bastırırken beni sabit tutuyordu. Nefesimi tutmaya çalışsam da onun altında debelenmeyi asla bırakmadım.

Göz ucuyla hançeri gördüm. Çok yakındı. Üzerime doğru eğildiğinde ona uzandım, parmak uçlarım kabzaya değdi.

"Yeterince hızlı değil, *kalles*," diye mırıldandı. Başını yaklaştırdı, gözleri dudaklarıma kaydı.

İşte. Bıçağı orta parmağımın kenarıyla yeterince yaklaştırmıştım ve çabucak yakaladım.

"Zaferin için bir öpücük ister misin *Vorakkar*?" Kaşlarını çatarak fısıldadım.

Gözleri parladı, bakışlarında arzu ateşlendi ve dudaklarını indirdi, tam da bunu talep etmek niyetindeydi.

Ama dudakları dudaklarıma değmeden hemen önce hançerin ucunu boğazına doğru savurdum ve etinin hemen üzerinde gezdirdim.

Vücudundaki her kas gerildi. Bana şaşkınlıkla bakarken burun delikleri iyice genişledi.

Sırtarak, zor nefes alarak, "Belki bu sefer zafer öpücüğünü *ben* alırım" diye fısıldadım.

Arokan hırladı. "O zaman al onu, *kalles*."

Bıçağı kavrayışım gevşedi ve onu aşağı sürükledim, boştaki elim kalın saçlarının arasından geçerken dudaklarını neredeyse öfkeli bir öpücükle aldım. Tüm hayal kırıklığımı, tüm ihtiyacımı o öpücüğe döktüm.

Benimle baş başa buluştu, başım dönene kadar beni yuttu, dilimi bacaklarımin arasında hissettiğim bir şekilde emdi. Hiç vakit kaybetmeden onun için ıslanmaya başladım. Bıçak elimden yanımdaki yere düştü ve Arokan bacaklarımı iyice açabilmem için kendini yeniden konumlandırdı.

Ben post pantolonunun bağcıklarını çözmek için uğraşırken, o homurdanarak Mirari ve Lavi'nin o sabah bana giydirmesine izin verdiğim kısa eteği yukarı itti ve o anda bu talihli karar için evrendeki tüm tanrılara teşekkür ettim.

Sert bir hamleyle içime girdiğinde nefesim kesildi, başı boynumun sütununa yaslanırken parmaklarım omuzlarını kavradı.

Sert, hızlı ve ilkeldi. Eğitim seansına başladığımızdan beri, bir saatin daha iyi bir kısmı için inşa edilen gerginliği serbest bırakmak için ikimizin de tam olarak ihtiyacı olan şeydi.

Ve boşaldığımda, muhafızlar koşarak gelmesin diye çığlığını gizlemek için omzunu ısırdım. Arokan ise zevk kükremesini gizleyemedi ve içime boşalırken ormanda yankılandı, kulaklarımda çınladı.

Sonrasında, iyileşirken onun kollarında uzanarak güldüm.

"*Neffar*?" diye sordu, sesi boğuk, tembel ve hoşnuttu. Bu orgazm içindeki tüm mücadeleyi alıp götürmüştü.

Seksin yapabildikleri, bana hissettirdikleri inanılmazdı. Arokan'la geçirdiğim son birkaç gün muhteşemdi. Tüketiciydi. Kampta dolaşırken kendimi mutlu bir sersemlik içinde hissediyordum, sanki hiçbir şey ruh halimi bozamazmış gibi, *piroki* muhafazasındaki görevim ya da Hukan'ın bakışlarını her gördüğümde bile.

"Sadece muhafızların duyup duymadığını merak ediyordum," diyerek yanağımı omzuna bastırdım.

Arokan homurdandı. "Kampta daha kötülerini de duydular. Sizi temin ederim."

Hâlâ sırtıtarak başımı salladım. Yukarı baktığımda, ormanın gölgesinde parıldayan milyonlarca yıldız gördüm. Karanlık, siyah ağaçlar tepemde yükseliyordu ve eğer Arokan'dan başka birinin yanında olsaydım, onları ürkütücü ve korkutucu bulabilirdim. Ama o anda, mürekkep gibi gökyüzünün daha da güzel fonunda çok güzeldiler.

Memnuniyetle iç çektim, kolunun etrafımda sıkılaştığını hissettim ve serin bir esinti cildimdeki faaliyetlerimizden kaynaklanan teri soğuttuğunda daha yakın kıvrıldım.

"Bu gece iyi iş çıkardın," diye usulca övdü. "Bana bir şeyi hatırlattın. Son ana kadar, kaderinizi değiştirmek için her zaman bir fırsat olduğunu."

"Şanslıydım," diye yorum yaptım, yanaklarım kızarmıştı.

"*Nik*, bunu göz ardı etme Luna," dedi bana. "Dikkatimi dağıttın. Pes etmedin. Ve en uygun ana kadar bekledin, boğazımı daha kolay kesebilmek için beni daha savunmasız bir pozisyona çektin."

Karnım çırpındı. Öldürücü bir saldırıyı tartışıyor olsak da, nefesim kesilmiş gibi hissettiğim için bana tüm ruhunu açtığını düşünebilirdim.

"Bıçak konusunda kendini rahat hissediyor musun?" diye sordu sonra, sessizce. Annem yüzünden demek istedi.

Bunu hatırladı ve sormayı düşünmesi beni çok etkiledi.

"Alışmak biraz zaman alacak," diye itiraf ettim ona. "Ama düşündüğümünden daha iyiydi."

Bana bakmak için başını çevirdi ve kendimi doğrudan gözlerinin içine bakarken buldum, yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrıydı.

"Bir baban var mı?" diye sordu.

"Ne?" diye sordum. Sorunun ne kadar şaşırtıcı, ne kadar beklenmedik olduğuna biraz gülerek sordum.

"Hiç birinden bahsetmiyorsun. Sadece annenden bahsediyorsun."

"Yerden fırladığımı mı sanıyorsun?" Alay ettim. "Kakkari'den küçük bir hediye mi?"

Hırlayarak öne doğru eğildi ve hayal kırıklığı içinde parmaklarını ısırdı. Kıkırdadım, karnım tekrar şişmeye başladı.

Sorusunu şöyle detaylandırdı: "Eski Dünya kolonilerinin, yok edilmeden önce, babasız yavrular yaratma yeteneğine sahip olduklarını duymuştum. Sadece bir anne."

"Oh," dedim. "Evet, ama bu uzun zaman önceydi. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, ben eski usulle yaratıldım."

Başını salladı ve Dakkari dilinde bir şeyler mırıldandı. Biraz ayıldım.

"Babam uzun zaman önce öldü," dedim ona. "Hatta kardeşim doğmadan önce. Hastalandı ve çok çabuk öldü. O zamanlar dört yaşındaydım, bu yüzden onu neredeyse hiç hatırlamıyorum. Çoğunlukla belli belirsiz izlenimlerim ya da anılarım var. Annem onun hakkında hiç konuşmak istemedi. Sanırım onun yasını tutmayı hiç bırakmadı ve hatırlamamak hayatına devam etmesini kolaylaştırdı."

Küçükken babamı çok düşünürdüm, köydeki hayatın ne kadar farklı olabileceğini. Annem hayattayken sesini duyurmak için mücadele etmiş. İki küçük çocuğu olan bir kadın olarak, Polin de dahil olmak üzere köy meclisi onu hiçbir zaman ciddiye almamıştı. Görevden alınışını izlemek beni hep kızdırmıştı.

"Ailen nasıl biriydi?" Merakla sordum. "Çocukken mutlu muydun... Ghertun saldırısından önce?"

"*Lysi*," diye mırıldandı.

"Öyleydin." Memnuniyetle başımı salladım.

"Dakkariler yavrularına sevgilerini göstermekten çekinmezler," dedi bana. "Bana her an gösterdiler. Annem nazik ama güçlüydü. Babam olmak istediğim her şeydi. *Dothik*'te bile beni kendisi eğitirdi. Güçlü olmamı isterdi çünkü bir gün annemi, kraliçemi ve kızlarımı korumam gerekeceğini söylerdi."

Sözleri karşısında nefesim kesildi ve duygularım göğsümde kabardı.

"Sert olabilirdi," diye devam etti. "Ama verdiği dersler, sadece antrenmanlar sırasında değil, hayatıma yön verdi. Onların anısı beni bu noktaya getirdi. Yaptığım her eylemde ikisinin de varlığını, yol göstericiliğini hissettim. Bunun için minnettarım." Bakışlarımla tekrar buluştu. "Seni gördüğümde onları hissettim. Onların gücü ve Kakkari'nin gücü beni sana yönlendirdi. Sana ihtiyacım olduğunu biliyorlardı."

Dudaklarım aralandı, kalbim küt küt atıyordu. O sadece... çok harikaydı.

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemiyordum, bu yüzden sadece öne doğru eğildim ve ona yumuşak bir öpücük verdim. Bana derin bir nefes verdi ve kollarında daha rahat yatabilmem için yer değiştirdi.

Ayrıldığıımızda, neredeyse utangaç bir şekilde fısıldadım, "İyi ki yapmışlar.

Seni bana getirdikleri için mutluyum."

Çünkü sürü kralıma aşık olduğumu anlamaya başlamıştım. Başta buna karşı koymuştum ama son birkaç gün tomurcuklanan duygularımı daha da yoğunlaştırmış, bir şekilde bana bir hediye verildiğini kanıtlamıştı.

Değerli bir hediye. Hiç beklemediğim bir hediye.

Ama Arokan gerçektir. Tam oradaydı, bana yaslanmıştı, omurgamın karıncalanmasına neden olan tatlı şeyler fısıldıyordu.

Bana her şeyi teklif ediyordu. Yine de kendimi tutuyordum.

Neden?

Kardeşim ve onun belirsiz geleceği yüzünden miydi? Hayatımda hiçbir şey planladığım gibi gitmediği için mi yoksa Arokan gerçek olamayacak kadar iyi görüldüğü ve ben de buna güvenmediğim için mi? Her adımına musallat olmaya devam eden sürüye liderlik etme konusundaki şüphelerim, korkularım ve güvensizliklerim miydi?

Her şey vardı.

Ve bu soruların cevapları netleşene kadar ona her şeyi karşılıksız veremezdim.

Sadece bu süreçte ikimizi de yok etmemesini umuyordum.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

"Lysi," diye homurdandı Arokan, elleri kalçalarını kavrarırken.
"Rin nekanevexi rei kakkiva, rei Morakkari!"
Sikime çok iyi biniyorsun Kraliçem, demişti. Dakkari
Artık avucumun içi gibi bildiğim kelimelerdi.

Sürü kralımın iri avuçlarının çıplak gövdemde kaydığını hissederek soluk soluğa kaldım ve parmakları meme uçlarımı sıkıştırıp kalçalarımın daha sert bir şekilde ona çarpmasına neden olurken boğazımın derinliklerinde inledim.

"Arokan," diye inledim. Bina,
bina, bina... Çok fazla, çok
fazla!

Sonra mahvoldum, çığlık atmama neden olan güçlü bir orgazmın içine düştüm, bu da kalçalarımı kocamın kalın horozunun üzerinde daha hızlı, ritimsiz bir şekilde becermemi sağladı, parçalanırken kendimi sabitlemek için göğsünü kavradım.

Çınlayan kulaklarımın arasından zevk kükremesini duydum ve ardından tohumunun içime aktığını, beni doldurduğunu hissettim.

Kollarım titreyerek göğsünün üzerine yığıldım, yanağımı sıcak etine bastırdım, içime boşalmaya devam ederken kalp atışlarını kulaklarımda duydum.

Bittiğinde, gerçeklik geri dönmeye başladığında, ona baktım, kalçalarım hala kalçalarının üzerinde geniş bir şekilde duruyordu.

Ormandaki o geceden bu yana iki hafta geçmişti. Uçup giden ama sanki aylarca sürmüş gibi gelen iki hafta. Sürüdeki hayatıma alıştığım iki hafta, uzun ve tatmin edici günlerle dolu iki hafta ve kocamla geçirdiğim daha da uzun, daha da tatmin edici gecelerle dolu iki hafta.

"Bir canavar yarattın," diye fısıldadım ona.

Arokan memnuniyetle sırtarak kollarını başının üzerine uzattı ve kaslarının çekilip esnemesini izlerken gözlerimin odağı biraz bozuldu. Bunun bana ne yaptığını *biliyordu*.

İç duvarlarım onun etrafında sıkılaştığında inledi ve "Yaptım" diyerek onayladı.

Volikimizin tepesindeki havalandırma deliğinden bir parça sabah güneşi onun yanındaki kürklerin üzerine vuruyordu. Çoğu sabah Arokan'ın hâlâ benimle kaldığını düşünürsek, Mirari ve Lavi artık ilk uyanma belirtilerimde içeri girmiyorlardı. Sürü kralıyla birlikte uyanmak neredeyse onun yanında uykuya dalmak kadar tatmin ediciydi.

"Bugün uzun olacak," diye mırıldandı, bir elini yüzünde gezdirirken. "Umarım keşif ekiplerinden biri geri döner."

Ay döngüsü neredeyse bitmek üzereydi ve bu da oradan ayrılma zamanının geldiği anlamına geliyordu. Ana et kaynağımız olan *bveri*, av partileri Arokan'a rapor verdikçe gün geçtikçe azalıyordu. Onları güneye kadar takip edecek ve başka bir yerde yeni bir ev, yeni bir kamp kuracaktık.

Arokan olası yerleri tespit etmeleri için sürü savaşçılarından oluşan birkaç keşif grubunu önden göndermişti. Yolculuk tüm sürüyle birlikte en az üç gün sürecekti ve yavaş ilerleyecekti.

Haftalar geçtikçe ayrılma korkumun bir kısmı azalmış olsa da, içimde hep kalacak bir hüznün vardı. Kardeşimden daha da uzaklaşacaktım ve onu bir daha görme ihtimalim yok denecek kadar azdı.

Birkaç hafta önce Arokan'a konuyu hafifçe açmış, en azından biz ayrılmadan önce onu ziyaret etme şansım olup olmadığını sormuştum.

iyi olduğundan emin olmak için. Arokan uzun süre beni inceledi ama sonunda ciddi bir ifadeyle, beni almak için savaşçıları ayıramayacağını söyledi. O anda olmazdı. Gitmek için hazırlık yaptıkları ve devriyeler sırasında normalden çok daha fazla Ghertun'a rastladıkları bir zamanda olmazdı. Güvenli değildi.

Bunu riske atmazdı. Anlamıştım, tabii ki anlamıştım. Ama bu, içimdeki ezici hayal kırıklığı hissini durdurmamıştı. Bu konuyu bir daha hiç açmadım.

"Her an olabilir," dedim usulca, başımı kaldırıp ona baktım, parmaklarım göğsündeki altın işaretlerin üzerinde geziniyordu.

Bir keşif grubu uygun bir kamp yeri ile döndüğünde, toparlanır ve ayrılırdık.

"*Lysi*," diye mırıldandı, bana bakarken gözleri sıcak ve karanlıktı. Karnım çırpınırken ona küçük bir gülümseme verdim. "*Bnuru tei lilji rini, kalles.*"

Bana dudaklarını ver, dişi.

Eğilerek ellerimi onunkilere bastırdım ve ağzımı sıcak, derin bir öpücüğe boğarak derinleştirdiğinde başım hoş bir şekilde döndü.

Kendimi geri çektüğimde sersemlemiş bir halde "Bunu yapmana bayılıyorum" diye fısıldadım.

"Benim sevdiğim pek çok şeyi seviyorsun, *kalles*," diye takıldı dudaklarını elmacık kemiğimde, burnumda gezdirerek.

Gözlerimi yarı devirerek omzunu ittim ve sonra ikimizin de günümüze başlamak zorunda olduğumuzu bilerek üzerinden indim, *her ne kadar tüm günümü onunla kürklerin arasında geçirmeyi tercih etsem de.*

Korkunç bir kayıtsızlıktan uzaylı kocama karşı biraz takıntılı olmaya başlamıştım. Artık beni korkutan ona karşı hissettiklerimin derinliğiydi. Her geçen gün bu duygular daha da büyüyüp serpilmeye devam ediyordu.

"*Mrikro* beni bekliyor," dedim ona, bacaklarımın arasından tohumunu temizlemek ve tunik ile pantolonumu giymek için ondan uzaklaşarak. "*Pyroki*'lerden birinin eğitimine yardımcı olmamı istiyor."

Arokan yatağıımızdan kalktı ve ben çadırın girişinden içeri süzölmeden önce beni belimden yakaladı. Soru sorarcasına üzerimde yükselen ona baktım.

"Ne oldu?" Yumuşakça sordum.

Bir şey söylemenin eşiğinde gibiydi, kuyruğu arkasından sallanıyordu. Ama sonra beni serbest bıraktı ve şöyle dedi: "Hiçbir şey, *kalles*. Seni daha sonra bulmaya geleceğim."

Başımı salladım. Sonra ona son bir kez daha bakarak oradan ayrıldım.

MRIKRO'nun beni cezalandırmak için eşsiz bir yöntemi **vardı**. Onun için çalıştığım haftalar boyunca *pirokilerden* duyduğum korku biraz azalmış olsa da, hiçbir şekilde yok olmadığını biliyordu. On yılı aşkın bir süredir içime işlenmiş olan bu korku *her zaman* var olacaktı.

Ancak son birkaç hafta içinde *pirokiler* hakkında çok şey öğrendim. Onlardan korkmanın ille de kötü bir şey olmadığını biliyordum çünkü bu aynı zamanda onlara saygı duymamı da sağlıyordu. Güçlerine, şaşırtıcı duygusal zekalarına saygı duymamı sağlıyordu.

Bu korku yüzünden onların yanında da gardımı hiç düşürmedim. Onlar zeki yaratıklardı ve eğer onlara karşı zayıf olursam bundan faydalanırlardı.

Bu yüzden, kalbim göğsümde çarpıyor olsa da ve küçölmek istesem de, o öğleden sonra, tamamen büyümüş, yaramaz bir *piroki* bana doğru saldırısa da yerimde durdum.

Yerin titrediğini hissettim, çitlerin arasından beni sürekli izleyen Mirari ve Lavi'nin telaşlı soluklarını duydum.

Mrikro bağırdı, "Sakın sinme *Morakkari*!"

Pyroki'nin kan kırmızısı gözlerine bakarken içimi garip bir sükûnet kapladı. Yaklaştıkça yaklaştı, ama boynunu savurduğunda

yoldan çekilmediğimi gördü.

Desteklenmişim, kalçalarım hafif çömelme pozisyonundaydı, kollarımı hafifçe açmışım, Arokan'ın bana haftalar süren eğitimimiz boyunca gösterdiği bir pozisyondu bu. Hızlı hareket etmeyi sağlayan, savunma için varsayılan bir pozisyondu.

Ben hazırdım. Kendimi hazır hissediyordum ve kesinlikle bu sinirli *pirokinin*

benden daha iyi olsun. Kakkari'nin hatırı için ben lanet bir *kraliçeydim*.

Sadece bir metre uzaktaydı ve *piroki* sonunda hareket etmeyeceğimi anladı. Son anda hafifçe yana savruldu ve yan tarafıma nefesimi kesecek kadar sert bir darbe indirdi. Ama onunla bu savaşı yaptığım diğer seferlerdeki gibi ayaklarımı yerden kesmedi.

Bunun bir ilerleme olduğunu düşündüm.

Ciğerlerime hava çekerek, depomu doldurmaya çalışırken, omzumun üzerinden, sanki yakın zaferini kutluyormuş gibi, eğitim alanının çitine doğru tırıs giden *pirokiye* baktım.

Mrikro yaklaştı. "Aferin *Morakkari*," diye övdü. "Yenilgisinin farkına varmaya başlıyor. Bir hafta daha sürer."

"En azından bu sefer kıcıma vurmadı," diye yorum yaptım, ellerimi pantolonuma sürterek sonunda nefesimi topladım.

"Onu diğerleriyle birlikte geri götürün," diye emretti *mrikro*. "Jriva onu fırçalayacak."

Başımı salladım ve omurgamı çelikleştirerek, hâlâ zıplayarak uzaklaşan inatçı *pirokiye* yaklaştım. Başını sallamasına rağmen dizginlerini hızlı bir çekişle yakaladım. Ama onu eğitim alanından dışarı çıkardığımda, her zamanki kadar mücadele etmediğini fark ettim.

Onu büyük muhafazaya geri götürürken, uzakta uçuşan bir toz bulutu görerek durdum. Midem biraz bulandı ama yine de rahatlamışım. Bir keşif grubu geri dönüyordu ama güneyden gelmiyorlardı.

Arokan'a olumlu haberlerle dönecekler miydi? Tüm sürü toplanıp yarın sabah erkenden yola çıkacak mıydı?

Değişimle aram hiç iyi olmamıştı. Rutinlerimi severdim ve ne zaman buradan ayrılırsak, her şey değişirdi, en azından bir süreliğine.

Ama artık benim hayatım bu, sürüye karşı görevim bu, diye düşündüm sessizce.

Pyroki'nin dizginlerini nazikçe çekiştirdim ve onu daha büyük muhafazaya geri götürdüm. Oraya vardığımda, yemliklerden birinde yerini aldığından emin oldum ve yanından ayrılırken tereddütle böğrünü okşadım.

Kailon ben muhafazadan çıkmadan önce gelip beni dürttü. Yavaş ama emin adımlarla Arokan'ın hayvanı bana ısınmıştı ve avucumu burnunun üzerine koydum.

"Merhaba yakışıklı," diye fısıldadım, yaratığa yumuşak bir gülümseme verdim ve okşadım. Arokan'ın Kailon'la özel bir bağı vardı ve bu yüzden onun *pyroki*'sinin yanında kendimi şaşırtıcı derecede rahat hissediyordum. Arokan bana Kailon'un bana asla zarar vermeyeceği konusunda güvence vermişti... ve ben de kocama güvenmiştim. Ona inandım.

Kailon'la biraz zaman geçirdim, pullarını okşadım ve sonunda Bok Köşesi'nden Tımar'a terfi eden genç çocuk Jriva ile mutlu bir şekilde sohbet ettim.

Ancak, "*Morakkari*" sesini duyduğumda sözümüz kesildi.

Döndüğümde muhafızlarımdan birini çitlerin önünde gördüm. "*Lysi*?" Doğrulmuş bir şekilde sordum.

"*Vorakkar* hazır bulunmanızı rica ediyor," dedi ve başını Arokan'ın seçilmiş konseyiyle toplantılarını sık sık yaptığı kampın önüne doğru eğdi.

Başımı sallayarak Jriva'ya veda ettim ve muhafızımı kamp boyunca takip ettim. Beni selamlayan üyelere başımı sallayıp gülümsedim ve çok geçmeden muhafızım beni Arokan'ın başka bir kadınla birlikte olduğunu düşündüğümde içine daldığım büyük çadıra getirdi.

"İçeride bekliyor," dedi muhafız, girişin dışında mevzilenerek.

Başımı salladım ve keşif grubunda savaşçıları taşıyan *pyrokis* grubuna baktım. Çoktan dönmüş olmalılar, gerçi onları ilk gördüğümde epey uzaktaydılar.

Binicileri içeride olmalı diye düşündüm.

Arokan muhtemelen beni olacıklara hazırlamak için yakında ayrılacağımızı bildirmek istemişti.

Derin bir nefes alarak çadıra girdim.

Gözlerim karanlık alana alıştığında, Arokan'ı gördüğümde küçük bir gülümseme verdim, her zaman olduğu gibi göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Dikkatli bir ifadeyle beni inceliyordu, benim deyimimle *Vorakkar* modundaydı.

Beş savaşçı da çadırdıydı, yolculuklarından dolayı yorgun görünüyorlardı, ancak içeri girdiğimde başlarını saygıyla eğdiler.

"Ne oldu?" Arokan'a sordum. "Buldun mu-"

Arokan kenara çekilip arkasında, ilk girdiğimde görmediğim birini gösterdiğinde yaşadığım şok beni dondurdu.

Bir daha görmeyi hiç düşünmediğim birini gördüğümde vücudumda yüzlerce farklı duygu dolaştı.

"Kivan," diye nefes aldım.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

K İvan oradaydı, Arokan'ın yanında duruyordu.
Kardeşim.
"Nasıl?" Nefes aldım, bacaklarımın titrediğini hissettim.
rahatlama, sevgi ve mutluluğun ezici duyguları.

Kivan bana yorgun, tereddütlü bir gülümseme verdi. Kirliydi, kıyafetleri yıpranmıştı.

Kilo vermiş gibi görünüyordu, yüzü zayıflamıştı.

"Kivan," diye mırıldandım, kardeşime koşup kollarımı ona dolamadan önce gözlerime yaşlar doldu. Benden beş yaş küçük olmasına rağmen yine de benden küçeydi.

"Merhaba Luna," diye fısıldadı kulağıma, soğuk yanağını yanağıma bastırmak için eğildi. "İyi misin?"

"Evet," dedim, hâlâ sersemlemiştim, bu anın gerçek olduğuna inanmaya cesaret edemiyordum. "Evet. Öyle *misin*?"

Onu daha fazla incelemek için geri çekildim ve bunu yaparken göğsüm sıkıştı. Gittiğim haftalar ve haftalar ona iyi gelmemişti. Acı çekmişti. Sadece fiziksel olarak değil. Gözlerindeki gerginliği gördüm.

Gözlerim saygılı bir mesafede duran Arokan'a gitti. Kısık bir sesle, kardeşimi buraya getiren sürü savaşçılarını kovduğunu duydum. Bu yüzden güneyden gelmemişlerdi.

Arokan, taşıdığı riske rağmen onları bu işle görevlendirmişti.

Bu bilgiyle, kalbimin belki de son parçasının da ona bağlandığını hissettim. Şefkat, saygı ve sevgi göğsümü doldurdu.

Bunu benim için yapmıştı.

Savaşçılar ayrıldıktan sonra, çadırdaki sadece üçümüz kalana kadar sarı çerçeveli gözleri bana geldi.

"Kardeşine bu sürünün içinde bir yer teklif ettim," dedi Arokan.

Dudaklarım aralandı, gözlerim büyüdü.

"Şartlarımı biliyor," dedi kocam, ifadesi hâlâ dikkatliydi. "Henüz teklifimi kabul edeceğini söylemedi ama belki seninle konuştuktan sonra kabul eder, *rei Morakkari*. Konuşmanız için sizi yalnız bırakayım."

Çadırdan çıkmadan önce kocamın kolunu yakaladım. Kolunu sıktım ve bakışlarını tutarak "Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

Başını eğdi. Onunla daha sonra konuşacak çok şey olacağını biliyordum ama şu anda kardeşimin iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Arokan bana, "Dışarıda nöbetçiler olacak," dedi ama bu belki de benden çok kardeşimin kulağına gitmişti. Sürü kralım kardeşime güvenmiyordu. Henüz güvenmiyordu.

Umarım zamanla yapacaktır.

Başımı salladım ve sonra beni Kivan'la yalnız bırakarak gitti.

Hemen kardeşime tekrar sarıldım ve yüzünü ellerimin arasına alarak onu inceledim.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Kaşlarını çattı, elini uzatıp izlerini takip etti. "Seni daha önce hiç ağlarken görmemişim Luna."

Biraz histerik bir ses olsa da güldüm. "Mutluyum. Burada olduğun için çok mutluyum. Seni o kadar çok düşündüm ki. Hep aklımdasın."

"Sen her zaman benimsin," dedi Kivan, omuzları düşmüş olsa da. Uzun bir süre gözlerini kapadı ve sonra ses tonu ciddileşerek, "Luna, ben

Çok üzgünüm. Benim yüzümden buradasın. Sana ne kadar üzgün olduğumu anlatamam-" "Şşşt, Kivan," diye yatıştırmaya çalıştım, kaşlarımı çatarak. "Sorun değil. Ben iyiyim."
"Ama o Dakkari, sürü kralı!" Kivan sesi kısık bir şekilde konuştu. "O -O-"

"O..." Rath Kitale'lı Arokan'ı nasıl açıklayacağımı bilemediğim için küçük bir gülümsemeyle geçiştirdim.

Tanıdığım en güçlü, en onurlu erkekti. Bir liderin olması gereken, ihtiyaç duyduğu her şey ve daha fazlasıydı.

Sonunda dedim ki, "O düşündüğün gibi biri değil Kivan. Bana karşı iyi. *Daha fazla* benim için iyiden de öte."

Yüz ifadesinden bana inanmadığı anlaşılıyordu. "Luna," diye ısrar etti sessizce. "Kafan karışmış. Bu Dakkari'leri tanımıyorsun. Onlar-"

Ne kadar savunmacı hissettiğime, ne kadar çabuk karşı çıktığıma şaşırdım, "Hayır, onları tanımıyorsun Kivan. Kim oldukları hakkında hiçbir fikrin yok. Ama altı haftadan fazladır onların arasında yaşıyorum. Beni kendilerinden biri olarak kabul ettiler."

Biri hariç, diye düşündüm Hukan'ı düşünerek. Kivan bana baktı, ses tonuma şaşırmış gibiydi. "Luna... Ben-"

"Bana iyi davranıldı," diye devam ettim. "Beslendim, korundum, güvendedim. Burada *yaşadım*," diye fısıldadım, "burada sadece *hayatta kalmadım*. Arada bir fark var ve *Vorakkar* beni sürüsüne getirene kadar bunu fark etmemiştim."

"Sen... burada olmaktan *hoşlanıyor* musun?" Kivan sordu, ses tonunda inançsızlık vardı.

"Evet," diye yanıtladım hemen. "O kadar ki ne zaman köyü, seni düşünsem kendimi suçlu hissettim."

Kivan gözlerini kırptırdı.

Derin bir nefes alarak, "Horde kralı... benim için sandığından çok daha fazla şey ifade ediyor, Kivan," dedim.

"Ne?" diye sordu inanamayarak. "Bunu kastetmiş olamazsın." "Ciddiyim," diye cevap verdim. "O benim kocam."

Ağabeyimin gözleri neredeyse komik bir şekilde büyüdü ve ne diyeceğini bilemez bir halde ağzı açık kaldı, elmacık kemikleri daha da çukurlaştı.

"Beni köyden aldığımda, her zaman onun kraliçesi olacağımı bildiğini söyledi," dedim ona. "Benim amacım ve benden istediği buydu. Ve yalan söylemeyeceğim, uzun süre buna isyan ettim, yeni hayatıma alışırken bununla mücadele ettim. Ama sonunda ona karşı hislerimin her geçen gün arttığını fark ettim. Onurlu ve nazik ama gerektiğinde sert biri. Düşündüğümden çok daha iyi bir erkek. Beni korudu, *güçlendirdi* ve benimle ilgilendi. Şimdi onun yanında olmaktan gurur duyuyorum. Bu sürünün kraliçesi olmaktan gurur duyuyorum."

Kıvan yüzünde sert bir ifadeyle sözlerimi değerlendirdi. Yutkundu. "Bunu kabullenmek benim için çok zor Luna."

"Zaman alacak," dedim. "Tıpkı benim için olduğu gibi. Önemli olan şu anda burada olman. Kocamdan seni tekrar görüp göremeyeceğimi sordum ve işte buradasın. Onun sayesinde buradasın."

"Sürü atlıları dün köyümüze geldiklerinde," dedi Kıvan, "ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Geçen sefer yanlarında yiyecek -et, gerçek et- getirmişlerdi ve bu hepimizi şaşırtmıştı. Bir çeşit ödeme almak için gelip gelmediklerinden emin değildik. Onun yerine beni sordular. Onlarla gidersem seni görebileceğimi söylediler."

Gülümsedim ve gözlerini kapatan uzun bir saç telini geriye ittim. Saçlarını kestirmesi gerekiyordu, bu onun için her zaman yaptığım bir şeydi.

"*Vorakkar* o yiyeceği köye gönderdi," dedim ona.

"Neden?" diye sordu, şüphelenerek.

"Çünkü ilk geldiğimde yemek yemeyi reddetmiştim," dedim ona, şimdi bu gerçekten biraz utanarak. Yemek yemeden ne kadar ilerleyebilirdim ki? "Aç olduğunu bildiğim halde yemek yediğim için kendimi suçlu hissettim."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Luna..."

"Bu yüzden benimle bir anlaşma yaptı. Eğer ben yemek yersem, köyün de yemesini sağlayacaktı."

Kivan gözlerini kırptırdı ve sonra yere baktı.

"Sana burada bir yer teklif ettiğini söyledi," diye fısıldadım, bana bakabilmesi için çenesini yukarı kaldırdım. "Lütfen kabul edeceğini söyle."

Kivan'ın burun delikleri alevlendi.

"Güvende olacaksın. Karnında her zaman yemek olacak. Artık korku içinde yaşamak zorunda kalmayacaksın."

"Peki ya köyün geri kalanı?" Kivan sordu.

Ayıldım. Ama sonra sordum, "Ben gittikten sonra sana iyi davrandılar mı? Polin'e?"

"Bunun bir önemi yok," diye mırıldandı. "Benim hatamdı."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sen dışlanmış biriydin, değil mi?" Cevap vermedi ama omuzları çöktü.

"Kivan," diye fısıldadım dudağımı ısırarak. Korkmuş olmalıydı. Beni kaybetmişti ve sonra da köyün saygısını, en azından geriye kalan saygısını kaybetmişti. Ona sırtlarını dönmüşlerdi.

"Benimle geri döner misin?" diye sordu, ses tonu ciddiye.

Kaşlarım çatıldı. "Sana nasıl davrandıklarından sonra neden geri dönmek istiyorsun?"

Ağzı bir açıldı bir kapandı. Sonunda şöyle dedi: "Çünkü burası evin. Döndüğünüzde her şey yeniden normale dönecek. Göreceksin. Peki, görecek misin?"

Göğsüm sıkışarak ona baktım. Çünkü Arokan bana bunu bir kez sormuştu. Kardeşimi ve köyü sürüye, kendisine tercih edip etmeyeceğimi sormuştu. Ben de ona bunu bana soramayacağını, bunun adil olmadığını söylemiştim.

Ama tam o anda cevabımı almıştım. "Hayır," diye fısıldadım.

Nefesini içine çekti.

Gözlerinin tanıdık rengiyle karşılaşmadan önce boğazındaki çentiğe baktım, kalbim ağırlaşmıştı. Uzun zaman sonra onlara bakmak çok garipti. I

Dakkari'nin karanlık gözlerine o kadar alışmıştı ki, insan gözleri artık... yabancı geliyordu.

"Benim evim artık burası," dedim. "Kivan, buraya gelmeden önce ne kadar mücadele ettiğimi hiç fark etmemiştim. Bizim için... senin için."

"Luna..." dedi, şok onu dondurmıştu.

"Ve bu senin hatan değildi," dedim kelimeleri aceleyle söyleyerek. "Benim kendi suçumdu. Annem öldüğünde sana her şeyi anlatmadım."

"Bana söylemediğin şey neydi?"

Derin bir nefes aldım ve sessizce şöyle dedim: "Saldırıya uğradıktan sonra hâlâ hayattaydı. Sondan ikinci isteği, seni onun koruyacağı gibi korumamdı. Ve sonra son isteği... Acısına son vermemdi."

Kivan'ın yüzü soldu.

"Yaptım," diye fısıldadım. "Ama bu yüzden yıllar boyunca çok fazla suçluluk duygusu ve kendimden nefret ettim. Kendimi onun benden istediklerini yapmaya, seninle ilgilenmeye adadım. Ve şimdi, bu süreçte kendime bakmayı bırakmış olabileceğimi görebiliyorum."

Bunları yüksek sesle söylemek canımı acıtıyordu çünkü Kivan'ı incittiklerini biliyordum, bunu yüzünde görebiliyordum. Ama bir kez olsun ona karşı dürüst olmak istedim.

"Luna," diye nefes aldı. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Hiç fark etmedim... ben, sen-"

Sözlerini yarıda kesti, kelimeler kifayetsiz kalıyordu.

"Seni seviyorum Kivan," dedim ona, elini tutmak için uzandım, sıktım. "Ama kendimi de sevmeyi öğrendim. Ve geri dönemem. Benim yerim burası, onun yanı. Benim evim burası. Umarım sen de burayı kendi evin yapmayı düşünürsün."

Bir süre sonra Arokan'ı çadırımızda buldum.

Uzun ve zor bir konuşma olmasına rağmen, Kıvan'ı çadırda nöbetçilerle bırakmış, banyo küveti getirilmesini ve sıcak yemek verilmesini emretmişim. Dinlendikten sonra onu tekrar ziyaret edecektim. Cevabı ne olursa olsun -köye dönecek mi yoksa kalacak mı- onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istiyordum.

Ama o anda kocamı görmem gerekiyordu. Görmek istedim.

Ona doğru gittim, yüzümü geniş, sıcak göğsüne bastırdım ve onu içime çektim. Kolları bana dolandı, beni kendisine bastırdı. Sanki olanları sindirmek için zamana ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi konuşmadı.

Sonunda, ona bakmak için geri çekildim. Fısıldayarak, "Bana karşı çok iyisin. Sana söylemem gerektiği kadar çok şey söylemiyorum ama öylesin Arokan. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

Gözleri yumuşadı. Pençelerine dikkat ederek parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Tek dileğim senin mutluluğun, *Kalles*."

"Mutluyum," dedim ona yumuşak bir gülümsemeyle. "Şimdi daha da çok." "O zaman kabul etti?" Arokan alçak bir ses tonuyla sordu.

"Birlikte kalmayı
Horde?"

"Bana cevabını vermedi," dedim. "Ama konuştuk. Ona uzun zaman önce söylemem gereken pek çok şeyi söyledim... ve bunun için kendimi daha hafif hissediyorum. Bence teklifini kabul edecek, zihni olan biten her şeyi gözden geçirdiğinde."

Arokan başını salladı.

"Onunla geri dönmemi istedi," diye itiraf ettim.

Arokan'ın çenesi titredi. "Yapabileceğini düşündüm."

"Seçme şansım olsaydı gitmeyi mi yoksa kalmayı mı seçerdim diye sorduğun zamanı düşündüm," dedim usulca.

"Hatırlıyorum."

"Ona hayır
dedim."

Gözlerinin sarı kenarı kasıldı. "*Lysi*?" dedi yumuşak bir sesle, sesi sabitti.

"Sadece biliyordum," dedim ve çenesine dokunmak için uzanırken ona bir gülümseme verdim. "Kardeşimi sevsem de, sürüye ihanet edemeyeceğimi de biliyorum. Onları terk edemem. Daha da önemlisi, *seni* bırakmam."

Arokan burun deliklerinden uzun bir nefes verdi ve alnımıza dokunabilmek için eğildi.

"*Lysi?*" diye
homurdandı.

Gülümsedim.

"*Lysi.*"

Uzun bir süre sessiz kaldık ve sonra mırıldandı, "Seni tanıyorum, *Kalles*, bunun için suçluluk duyduğundan endişeleniyorum."

Başımı salladım çünkü beni iyi tanıyordu.

Ve bunu yaparken, bunun Eski Luna'dan kaynaklandığını fark ettim.

Ancak New Luna, "Mutlu olmak için kendime izin vermeyi öğreniyorum. Suçluluk duygusu hayatımın büyük bir parçasıydı. Pek çok kararımı körükledi. Ama bedelini ödedim, annemin benden istediklerini yaptım. Şimdi sadece korkmadan istediğim seçimleri yapmakta özgür olmak istiyorum."

"Yapacaksın," diye mırıldandı, gözlerime bakmak için çenemi hafifçe kavradı. "Yapacağını biliyorum, *Kalles*."

Sırıttım ve sonra dudaklarımı yumuşak, derin bir öpücükle onunkilere bastırdım.

Geri çekildiğimde, "Bu sırrı benden saklıyormuşsun" diye suçladım.

"Geleceğinden emin değildim," diye itiraf etti Arokan. "Ama geldi. Ona burada *senin* için bir yer önerdim Luna. Sadece *senin* için."

"Biliyorum," diye fısıldadım, kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Arokan'ın bana karşı olan hislerinden şüphe ettiysem bile, artık bu şüphelerim ortadan kalkmıştı.

"Bugün gelmesi iyi bir zamanlamaydı," dedi sürü kralım, ses tonu tuhaftı.

"Neden?" Ben sordum.

"Çünkü sen kardeşinle birlikteyken keşif ekipleri geri döndü. Bol miktarda kaynağa sahip uygun bir kamp buldular."

Zamanı gelmişti, fark ettim. Gitme zamanı.

"Kardeşinin kararı ne olursa olsun, *kalles*," dedi Arokan, "iki gün sonra ilk ışıhta yola çıkacağız."

OceanofPDF.com

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

T Ayrılacağımız sabah, tüm kamp, kampı sökmek için hava henüz karanlıkken uyandı. Bir gün öncesinin büyük bölümünde, kampa getirdiğim çeşitli eşyaları toparlamaya çalışmıştım.

Son altı hafta boyunca topladığım çeşitli kıyafetler, pazarda satıcılar tarafından bana hediye edilen küçük biblolar, takıntı haline getirdiğim kurutulmuş *hji* meyvesi depom, Arokan'ın ormandaki eğitim seansımızdan sonra benim için yaptığı altın hançer.

Deviri'mle birlikte toplam beş sandığım vardı, Arokan'ın eşyalarını koyduğum sandıkları saymıyorum.

Sonra sabah oldu, karanlık ve serin. Kubbeli *volikilerin* şaşırtıcı bir verimlilik ve kolaylıkla sökülüşünü izledim. *Pyroki* muhafazalarının sökülüşünü, metal çubuklarının ve oluklarının ortaya çıkan sayısız arabadan birine yüklenişini izledim. Çadırlar konusunda yardımım reddedildiği için *mrikroya* yardım ettim, biz ayrılana kadar pirokilerin sakin ve bağlı kalmasını sağlarken kardeşim de kenardan beni izledi.

O sabah kampın ne kadar çabuk değiştiğini, canlı, kalabalık bir yerden çorak, boş bir arazi parçasına dönüşüğünü görünce hayrete düştüm.

Güneş doğduğunda gitmeye hazırдық. Gökyüzü mürekkep siyahından allık pembesine dönmüştü. Ama görünüşe göre henüz gitmiyorduk. Sürü toplandı, yüzden fazla üye, savaşçılar, kadınlar, çocuklar. I

Yaşlı bir Dakkari erkeği bir çuvaldan avuç avuç altın granüllü bir madde çıkarıp bir zamanlar kampın olduğu yere serperken, Arokan'ın yanında durup Kakkari'ye şükran duası etti.

Bu sakinleştirici bir deneyimdi, bir vedaydı, orada geçirdiğimiz süre boyunca bize destek olan topraklara bir teşekkürdü.

Sonra, devam etme, ayrılma zamanı geldi.

Gözlerim boş arazinin öbür ucundaki kardeşimin gözleriyle buluştu. Ayrılmadan önceki gece ağabeyim benimle kalacağını söylemişti. Beni terk etmeyecekti. Bu haber beni rahatlatmış ve sevindirmişti ama bu onu aptalca bir şey yapmaması için uyarmamı engellemedi. Kocam ancak bu kadar merhametli olabilirdi ve kardeşim sürüyü tehlikeye atacak bir şey yaparsa cezası çok çabuk olurdu.

Kardeşimin alışması zaman alacaktı. Bunu biliyordum. Sadece sürüye bir şans vereceği için mutluydum. Güvende olacağı, besleneceği ve benimle olacağı için mutluydum.

Arokan bana dönerek bakışlarımı kırdı. Başımı kaldırıp ona baktım, ağabeyimin hâlâ bizi incelediğinin farkındaydım.

"Yeniden başlıyoruz, *rei Morakkari*," dedi bana usulca. "Ben hazırım," diye cevap verdim.

"İYİ MISINIZ, *MISSIKI*?" Mirari üzerime çömelip sordu, bakışlarında endişeli bir ifade vardı.

Pyroki'mi ani bir duruşa getirdiğimi ve üzerinden atladığımı gördüğünde Yanından geçtiğimiz ormanın örtüsüne dalmak için geri döndüğünde bağırması ve hemen peşinden gitmişti.

"İyiyim," dedim, sabah yemeğimi midemden boşaltmayı bitirdiğimde ağzımı silerek.

"Al," dedi, seyahat çantasından bir bez çıkardı, teşekkür ettim ve temizlemek için bezi aldım.

Hızla yaklaşan bir *pyroki*'nin hızlı titreşimlerini duydum ve Arokan'ı görmek için başımı kaldırdım. O sabah sürünün ön tarafına doğru gidiyordu ve ben biraz geriye çekilip kardeşim ve *piki*'min yanına binmiştim. Mirari'nin telaşlı çılgılığını duymuş olmalı ki bize doğru koşarak geldi.

"*Kalles*," diye homurdandı, Kailon'dan kolaylıkla sıyrılıp yanıma geldi. "Sorun nedir?"

Endişesi yüz hatlarına kazınmıştı ve onu bu kadar telaşlandırdığım için kendimi kötü hissettim. "Yok bir şey," diye cevap verdim. "Bu sabahki kurutulmuş et bana iyi gelmedi. Şimdi çok daha iyi hissediyorum."

Tereddütle başını salladı ama sonra şöyle dedi: "Bir sonraki etapta benimle gel. *Lysi*?"

Başımı salladım ve arkama geçmeden önce Kailon'un sırtına çıkmama yardım etti. Mirari *pyroki*'sine geri döndüğünde ve benim bindiğimi ona bağladığında, kalabalık tekrar ilerlemeye devam etti.

"Luna," diye seslendi kardeşim biz geçerken. "Ne oldu?"

Arokan arkamda kaskatı kesilmişti, şüphesiz ağabeyim kulağımın dibindeki sürü üyelerine adımı anons ettiği için. Aldırmadım ama Dakkari'nin verilen isimler konusunda titiz olduğunu biliyordum, bu yüzden bir dahaki sefere yalnız kaldığımızda kardeşimle bu konuyu konuşacaktım.

"Ben iyiyim," diye güvence verdim. "Birazdan seninle geleceğim, tamam mı?"

Başını salladı ve biz geçerken bizi izledi, Arokan Kailon'a sürünün önüne kadar rehberlik ediyordu. Yolda Hukan'ın bakışlarını yakaladım. Başımı eğerek onu onayladım -sırf kocamla akraba olduğu için bir saygı işareti olarak- ama sonra gözümü kaçırdım. Son birkaç haftadır beni görmezden geliyordu ve ben de aynısını yapmaya niyetliydim. Beni sürüye kabul edeceğini hiç sanmıyordum ve boşuna enerji harcamak istemiyordum.

Yolculuğumuzun ikinci günüydü. Güneşin doğuşundan batışına kadar yavaş bir tempoda hedefimize doğru yol aldık. Bir gece önce küçük, boş bir açıklıkta kamp kurmuş, savaşçılar nöbetleşe bize göz kulak olurken paletler ve kürklerden başka bir şey sermemiştik. Ben paletimi Mirari ve kardeşimin yanına kurdum. Lavi, Arokan ona bir *kassikari* alma izni verdiğinde bir gün kendisini bağlayacağını umduğum savaşçısının yanında uyudu.

Çok rahat bir yer değildi ama Arokan vardiyası biter bitmez yanıma gelmiş ve sıcaklığı beni derin bir uykuya daldırmıştı.

Sürü ile seyahat etmek beklediğimden farklıydı. Uzun, dakikadan dakikaya uzayan günler, bu sürenin çoğunda bir *piroki* üzerinde sürmekten dolayı ağrıyan bir sırt ve huzursuzluk bekliyordum.

Ve bir dereceye kadar bunlar gerçektir. Ama bundan bu kadar keyif alacağımı beklemiyordum.

"Ağrın var mı?" Arokan bana sordu, bir kolu arkadan ortama dolanırken diğer eli Kailon'un dizginlerini tutuyordu.

Pirokilerden demek istedi.

"Eskisi kadar kötü değil," dedim ona. *Pyroki* muhafazasında geçirdiğim zaman, sert pullarına karşı iç uyluklarımı ve kalçalarımı geliştirmeme yardımcı olmuştu. "Yine de kardeşim acı çekiyor."

Arokan, "Eğer isterse dolgu sağlayabiliriz" dedi.

Gülümseyerek başımı salladım. "Kabul etmeyecek. O da neredeyse senin kadar inatçı."

Arkamdan homurdandı ve öne doğru eğilip kulak mememi ısırarak uyardı. Gülümsemem kayboldu, nefesim kesildi çünkü kulaklarımın ne kadar hassas olduğunu *biliyordu*.

Kamptan ayrılmadan önceki geceden beri seks yapmamıştık. Sürüyle birlikte seyahat ederken günde birkaç kez seks yapmaktan hiçbir şey yapmamaya geçmek zordu.

"Seni özledim," diye fısıldadım, başımı çevirip ona baktım.

Hırladı, "Yakında, *kassikari*. Söz veriyorum." Zaman yeterince çabuk geçmiyordu.

BİR SONRA MOLA VERDİĞİMİZDE, kendi *pyroki*'me geri döndüm ve *piki*'mle kardeşimin yanında sürü treninin arkasına doğru ilerledim. "Nasıl hissediyorsun?" Kivan'a sordum. "Bu treni istemediğine emin misin? Dolgu mu?"

Tıpkı yapacağını bildiğim gibi kaşlarını çattı ve "Hayır, dolguya ihtiyacım yok" dedi.

Bir gülümsemeyi geri çekerek, *piroki* üzerinde ayarlama yaparken yüz ifadesinin hafifçe gerilmesini izledim.

"Kalma kararından pişman mısınız?" Elimde olmadan takıldım.

Bana bir bakış fırlattı. "Sen neredeysen ben de orada kalacağım Luna," dedi, "hayatımın geri kalanında bu lanet canavarlara binmek zorunda kalacağım anlamına gelse bile."

Güldüm ama göz ucuyla Mirari'nin azarlayan bakışını yakaladım.

"Kardeşim," dedim ona bakarak. "Yapman gereken bir şey var. farkındayım."

"Ne?" diye sordu kaşlarını çatarak, *pirokinin* üzerinde tekrar ayar yaparak.

"Dakkariler isimler konusunda titizdir. Onları kimin bildiği konusunda," diye açıklamaya çalıştım.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, onun ismini kimsenin duyması için kullanmaman gerektiği anlamına geliyor," diye araya girdi Mirari, sesi kısık, kaşları onaylamaz bir şekilde. "Bu *Morakkari*'ye saygısızlık olur."

Mirari'den bana ve tekrar bana bakarken Kivan'ın çenesi düştü.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye sordu. "O benim kız kardeşim."

"O zaman ona öyle hitap et," diye karşı çıktı Mirari. "Onun gerçek ismini kullandığında Horde'u ve *Vorakkar*'ı utandırıyorsun."

Kivan kaşlarını çatarak ona baktı, "Sen kendi işine bak-"

"Yeter," diye araya girdim iç çekerek. Mirari ve Kivan yolculuklarımız sırasında, hatta kamptan ayrılmadan önce bile sık sık kafa kafaya vermişlerdi. Nedenini bilmiyordum ama artık sıkıcı olmaya başlamıştı.

Kivan, "Luna, bu çok saçma," diye karşı çıktı.

Mirari'nin gözleri kızgınlıkla irileşti ve o daha söyleyemeden ben "*Piki*'m doğru, kardeşim. Dakkari yolu budur. Onlara saygı duymalısın."

"Ama *bizim* yöntemimiz birine ismiyle hitap etmek," diye itiraz etti Kivan, öfkeden yanakları kızarmıştı. "Biz Dakkari değiliz, bu neden önemli olsun ki?"

"Tartışmak istemiyorum," dedim sakın kalmaya çalışarak. "Ama artık sürüyle birlikte yaşıyorsun. Onlara saygı duyacaksın, anlıyor musun? Yalnız olduğumuzda bana adımla hitap edebilirsin, ama yalnız değilsek, o zaman kullanmayacaksın."

Kivan bana baktı, çenesi hayal kırıklığı içinde sıkılmıştı. "Evet?" Duymak istediğimi söyledim.

"İyi," dedi Kivan, sol tarafımızdaki manzaraya bakarak. Güneye doğru ilerledikçe yüksek tepeli dağlar topraktan yükseliyordu.

Hepimiz rahatsız edici bir sessizliğe gömülmeden önce Mirari ile bakışarak iç geçirdim. Sonunda usulca, "Şimdi bana kızgın mısın?" diye sordum.

Kivan başını salladı, gözlerime baktı. "Hayır. Bu sadece... bu farklı. Sadece isimlerle ilgili değil. Seninle ilgili. Seni *onunla* görmek hakkında. Tüm bunlar hakkında."

Ne dediğini anlayarak başımı salladım. "Bazen farklı olmak iyidir," dedim nazikçe.

"Buna henüz karar vermedim," diye yanıtladı her zamanki gibi inatçı bir tavırla.

Mirari boğazının arkasından alay eder gibi bir ses çıkardı ve kardeşim ona kaşlarını çattı. Birbirlerine karşı iki huysuz çocuk gibiydiler ve ben gözlerimi devirerek başımı salladım.

"Senin için bu kadar korkunç olan ne?" Mirari sordu. "Korunuyorsunuz. Karnınız doyuyor. Geldiğin o kirli paçavraları giymiyorsun. Ailene, *Morakkari*'ye sahipsin. En önemli şey de bu. Aile. Yine de şımarık bir genç gibi sürekli şikayet ediyorsun."

Kivan dişlerini sıktı ve arkasını döndü.

Mirari'ye bir bakış attım, zehrinden ve sesindeki öfkeden dolayı şaşırmıştım. Sadece tanıdığı bazı kelimeleri yakalayan Lavi bile çatık kaşlarla ona baktı.

Mirari yere baktı, çok ileri gittiğini fark etmiş gibiydi. Söylediği her şey bir dereceye kadar doğruydı ama Kivan'ın zamana ihtiyacı vardı. Tıpkı benim ihtiyacım olduğu gibi.

"Beni affedin *Missiki*," dedi usulca. "İsteyerek yapmadım..."

"Belki de özür dilemen gereken kişi kardeşimdir," dedim, ses tonum nazikti. "Benden değil."

Omuzları çöktü ve kardeşime baktı. Dünyada yapmak isteyeceği en son şey gibi görünse de, kendini zorlayarak, "Beni affet *nevretam*. Seni eleştirmek bana düşmez."

Kivan ona baktı, ama o da özünden utanmış gibiydi. "Sadece," diye devam etti Mirari, önce bana, sonra Lavi'ye baktı ve sonra kardeşime yerleşti, "sadece seninle birlikte olduğun için minnettar olmalısın. Aile. Bunu hafife almamalısınız. Bu bir armağandır."

Kivan'ın kaşları çatıldı, ses tonu karşısında koltuğunda daha dik oturdu.

"Benim ailem yok, görüyorsunuz. Onları hiç tanımadım," diye itiraf etti Mirari ve sesinde duyduğum hüznle kalbim sıkıştı. "Bir soyum olmamasına, *Dothik*'ten gelen bir yetim olmama rağmen *Vorakkar* beni sürüsüne kabul ettiğinde minnettar oldum. Ona ait olduğumu göstermek için çok çalıştım ve o da daha önce bir yabancı olmama rağmen bana *Morakkari*'ye hizmet etme onurunu verdi."

Kaşlarımı çatarak elini sıkmak için uzandım, *pirokilerimiz* birbirine carptı. Bilmiyordum. Yetim olduğunu bilmiyordum. Yetimdi.

hiç konuşmadım.

Kardeşimi bu yüzden sevmiyor olmalıydı. Köyde de acı çekmiş olmasına rağmen, Arokan'ın onayıyla sürüye katılmıştı ama Mirari onun sürüye kabul edilmesini talihli bir lütuf olarak gördüğünde buna isyan etmiş, hoşnutsuzluğunu kolayca göstermişti.

"Gördüğünüz gibi," diye devam etti, kardeşimin bakışlarını tutarak, "şimdi anlamasanız da, daha iyi şeyler sizi bekliyor, yeter ki onları kabul etmeye çalışın."

Kivan'ın onun sözlerini işlediğini görebiliyordum. Bakışlarında bir şeyler değişti ve Mirari'nin bir yabancı olduğunu itiraf etmesinin onun içinde bir şeyleri harekete geçirdiğini anladım. Ben gitmeden önce o da bir yabancıydı.

"Haklısın," dedi sonunda yumuşak bir sesle, nefesini üfleyerek. "Daha fazla minnettar olmalıyım. Bana iyi davranıldı ve kız kardeşimle yeniden bir araya geldim. Belki de senden af dileyen ben olmalıyım."

Mirari gözlerini kırptırdı ve sonra başka tarafa baktı. Daha iyisini bilmesem, nedenini bilmesem de utandığını söyleyebilirdim.

Mirari hafifçe, "Belki," dedi.

Yine de kardeşime baktım, Mirari'ye sanki onu ilk kez görüyormuş gibi tuhaf bir ifadeyle baktığını gördüm. Umut ve gurur beni gülümsetti. *Belki* de Mirari'nin sözleri onun için bir dönüm noktası, üzerinde düşünmesi gereken bir şey olacaktı. Kardeşim gözlerimle buluştuğunda, söylediklerinden memnun olarak başımı salladım.

Sonra onun arkasında, yanında ilerlediğimiz ormanda bir şey gördüm.

Nefesim kesildi ve yüzümdeki renk solmuş olmalı çünkü

Mirari, "*Missiki*, yine hasta mı olacaksın?" diye sordu.

Onu fark ettiğimde varlık bir ağacın arkasına kaçtı ama gri pullarının parlaklığını, jilet gibi keskin dişlerinin hatasız kıvrımını nerede olsa tanırdım.

Bir

Ghertun.

Bir *izci*.

Bizi izliyormuş.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

"Y

Emin misin, *Kalles*?" Arokan sordu, yüz ifadesi ciddi, gözleri bana dikilmişti.

Pyroki'mi sürünün başına doğru koşturmak teşvik ettiğimde, endişeli kocama sessiz ve acil bir sesle gördüğüm Ghertun'dan bahsettiğimde, hemen yolculuğu durdurmuş ve savaşçılarına onu aramaları için hızla ormana gitmelerini emretmişti.

Şimdi, ne yapacağımızı tartışırken ormanla sürü arasında bir bariyer görevi gören savaşçı hattının arkasında, onun yanında duruyordum. Arama ekibi geri dönmüş ve Arokan'a bir Ghertun *izine* rastlamadıklarını söylemişti ki ben bunun imkânsız olduğunu söylemiştim.

"Evet," dedim bakışlarını tutarak. "Onu *gördüm*. Onu fark ettiğimde saklandı.

Tam şurada!"

Arokan'ın gözleri başımın üzerinde geziniyor, ormanın ne kadar büyük olduğunu inceliyordu. Zihninin çalıştığını *görebiliyordum* ve sonra *pujerak*'ı, yani ikinci komutanı bize yaklaştı.

"Emirleriniz, *Vorakkar*?" diye sordu, aramıza bakarak.

Arokan sessizdi, hâlâ düşünüyordu. Sonunda başını salladı, önce bana sonra da *pujerak*'ına baktı ve şöyle dedi: "Sürüyü bölme riskini göze alamayız. Orman çok büyük. Gözcünün izini bile süremezsek

sürüsünün yerini tespit etmek imkansız olacak. Bir pusu durumunda savaşçıların yarısını ihtiyacımız olabilecek bir zamanda göndermeyeceğim."

Pujerak başını eğdi.

Arokan devam etti. "Yeni kamptan bir günlük mesafedeyiz. Sürüyü bir arada tutacağız, savaşçıları tetikte tutacağız ve yerleştikten sonra bir keşif ekibi göndereceğiz. *Lysi*?"

"*Lysi, Vorakkar*," dedi *pujerak*. Sonra da Arokan'ın emirlerini sürünün geri kalan savaşçılarına ileterek uzaklaştı.

Arokan bana döndü ve fısıldadım, "Ne gördüğümü biliyorum Arokan. O oradaydı."

"Sana inanıyorum, *Kalles*," diye mırıldandı ve bileğimdeki altın işaretlere dokunmak için uzandı. Gözleri tekrar ormana gitti ve sonra bana baktı. "Kampa varana kadar benimle geleceksin. İstisna yok. Kardeşine ve *pikine* söyle, onlar da senin yanında olabilirler."

Başımı salladım, ormana dönüp baktığımda kollarımı ovuşturdum. İçime bir huzursuzluk çöktü. Ghertun ben onu görmeden önce ne kadar zamandır bizi izliyordu? Bizi *kilometrelerce* izlemiş olabilirdi.

"Luna," diye mırıldandı usulca, uzanıp enseme okşadı. Gözlerimi ona çevirdim. "Seni her zaman koruyacağım. Korkacak hiçbir şeyin yok."

Ona küçük bir gülümseme verdim. Başımı salladım ve "Biliyorum." dedim.

Çenesini kardeşimin, Mirari'nin ve Lavi'nin durduğu yere doğru eğdi ve sessizce konuştu. "Git onlara önden gitmelerini söyle. Çabuk geri dönün. Kailon bekliyor."

Söylemeye gerek yok, o gece pek uyuyamadım, özellikle de Arokan bana palet üzerinde katılmadığı için. Tüm gece boyunca

Savaşçı nöbeti ve onu sadece gün doğumunda, yolculuğun son ve son günü için geçici kampımızdan ayrıldığımızda tekrar gördüm.

Kısa bir süre sonra, büyük ormandan uzaklaştık, onu geride bıraktık - ve Ghertun'u da onunla birlikte, çok rahatladım - ve manzaranın yeniden değişmeye başladığını fark ettim, boş arazi ve ormanlardan, yüksek tepeler ve alçak vadilerden oluşan daha dağlık bölgelere geçtik.

"Buradan çok uzakta olmayan küçük bir Dakkari karakolu var," diye mırıldandı Arokan bana. "Adı *Juniri*. Şimdi güney topraklarına giriyoruz."

Her şey benim için yeniydi. Köyümün duvarlarının dışına sadece bir kez ve sadece bir kez çıkmıştım. Şimdi, Dakkari sürüsü kralımla birlikte kilometrelerce yabancı topraklarda dolaşıyordum. Ve sanki dünya bana açılmış gibi hissediyordum. Özgür hissediyordum.

Kardeşimin etrafına bakarkenki yüz ifadesine bakınca, benim hissettiklerimin en azından bir kısmını hissettiğini anladım.

Arokan kuşluk vakti yolculuğa ara verilmesini istedi, böylece sürü kısa bir süre dinlenebilecek ve yeni kampa doğru son bir hamle yapmadan önce ikinci öğünlerini alabilecekti. Kailon'un sırtından kayarak indiğimde ayaklarımı lekeleyen bir tür kırmızı toprakla kaplı uzun, çıkıntılı bir dağın dibinde durduk.

Tam zamanında, diye düşünmeden edemedim, dudağımı ısırıp derin bir nefes aldım. Sabahtan beri midem bulanıyordu ama Arokan'ı telaşlandırmamak ya da sürünün seyahatini durdurmamak için onu uzak tutmayı başarmıştım. Ama daha fazla içimde tutabileceğimi sanmıyordum.

Bu yüzden, durduktan kısa bir süre sonra Arokan'a mesanemi boşaltmam gerektiğini söyleyerek kendimi dışarı attım ve Mirari ile Lavi de benimle geldi, bir muhafız da arkamdan geliyordu. Muhafız beni yalnız bıraktığında, sürünün göremeyeceği تنها bir yer buldum ve bir gece önceki akşam yemeğimden kalanları kırmızı toprağa kustum. O sabah yemek yememiştim, Ghertun yüzünden hâlâ çok gergindim, bu yüzden mide bulantım bir tür virüs değilse... tamamen başka bir şeyden kaynaklanıyor olabileceğini düşündüm.

"*Missiki*," dedi Mirari sessizce, yanıma çömelmiş, seyahat çantasından yeni bir bez çıkarmıştı bile.

Kafamda haftaları saydım. Köyümde kadınlar hamile kaldıklarında - gerçi çok fazla genç kadın olmadığı için bu durum nadirdi- sabah bulantılarının başlaması için gebe kalmalarından itibaren birkaç aydan fazla zaman geçmesi gerekmişti. Benimkinin başlaması için henüz çok erkendi...

Dakkari dişileri insanlardan farklı bir hamilelik dönemi geçirmediyse tabii.

Mirari'den bezi aldım ve ona bakmadan önce ağzımı sildim. Lavi de yakınlarda geziniyordu ve Mirari ona bir şeyler söyledi. Lavi başını salladı ve gözden kayboldu.

"Hayır," diye fısıldadım. "Arokan'ın endişelenmesini istemiyorum. Şimdi olmaz."

Mirari, "Onu su almaya gönderdim," diye beni temin etti. Rahatlamış bir şekilde nefesimi verdim, sonra bir başka mide bulantısı dalgası beni vurdu ve tekrar kustum. Mirari beni elinden geldiğince sakinleştirdi ve Lavi döndüğünde bardaktan serinletici bir yudum almamı sağladı, bu da yardımcı oldu.

Arokan'la birlikteyken bir kez bile kanama dönemimi yaşamamıştım. Köydeki döngüm, az yiyecek ve yüksek stres nedeniyle nispeten öngörülemez olmuştu. Bu konuda hiçbir şey düşünmemiştim ama şimdi, belki de sürü kralımın beni ilk kez, *tassimara* gecesinde hamile bıraktığından şüphelenmeye başlamıştım.

Mirari ve Lavi'nin gözlerine baktığımda, yaptığım şeyden şüphelendiklerini biliyordum.

"Şifacıyı çağırayım mı?" Mirari sessizce sordu.

"Hayır," dedim. "Muhafız Arokan'a rapor verecek. Ayrıca, ben bile emin değilim. Bu sadece birkaç sabah oldu."

Mirari beni izledi ve sonra şöyle dedi: "Şifacı bu amaç için özel Dakkari bitkileri ve karışımları taşıyor *Missiki*. Emin olmak ister misin?"

"Bana hamile olup olmadığımı söyleyebilir mi?" Şok olmuş bir halde fısıldadım. "*Nasıl?*"

Mirari başını salladı ve sonra su bardağına baktı. "Tedbirli olabilirim. Burada rahatlayın, ben de ona şifalı bitkileriyle test ettireyim."

Yanaklarım yandı. "*İdrarımı* mı istiyorsun?"

"Bebek olup olmadığını başka nasıl test edebilirsiniz *Missiki*?" Mirari kaşlarını çatarak şaşkınlıkla sordu.

Göz kırptım. İnsanlar hep beklemişti.

"Pekâlâ," dedim bardağı alarak. Mirari başını salladı ve küçük bardağa işlemek için elimden geleni yaparken beni biraz yalnız bıraktı.

İşim bittiğinde, onu benden aldı. Mide bulantısının en kötüsünün geçtiğinden emin olduğumda dağın arkasından çıktık.

Kısa bir süre sonra kampa yeniden katıldık ve Arokan bana doğru uzandığında onu *pujerak*, birkaç savaşçı... ve beni çok şaşırtan kardeşimle otururken buldum. Sürü kralım beni kucağına oturttu ve midemin isyan edeceğinden endişelenmeme rağmen bana biraz kurutulmuş *bveri* eti yedirdiğinde ona gülümsedim.

Göz ucuyla Mirari'nin ayrıldığını ve şifacıyı aramaya gittiğini gördüm; orta yaşlı, iri yapılı, kampta birçok kez gördüğüm sert mizaçlı bir kadındı. Dudağımı ısırırken kısa bir süre konuşmalarını izledim, yemek yerken Arokan'ın *pujerakla* konuşmasını yarım yamalak dinledim.

Şifacının gözleri uzak mesafeden bile olsa benimkilerle birleşti. Başımı eğerek kısa ve ince bir selam verdim, o da gözlerini kırpıstırarak saygıyla bakışlarını indirdi ve Mirari'den fincanı alıp ona bir şeyler söyledi ve gitti.

Rahatlayarak gözlerimi kısa süreliğine kapattım.

Hamile olabilirim, diye düşündüm sessizce kendi kendime, bu olasılığı test ettim, beni hem korkutan hem de heyecanlandıran bu düşünceden yükselen sıcak bir parıltı hissettim.

Ancak, fazla umutlanmak istemedim. Henüz değil.

Kesin olarak öğrenene kadar olmaz.

Ancak o zaman Arokan'a söyleyebilirim.

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"Y

Soğuk mevsim geldiğinde muhtemelen daha fazla kürke ihtiyacımız olacak," diye yorum yaptım, Kivan'ın çadırındaki son rötuşları yapmasına yardım ederken. "Ama *Vorakkar* diyor ki hava

Güney toprakları daha ılıman, o yüzden belki bunlar yeterli olur."

"Köyde hiç olmadığı kadar çok," diye yorumladı Kivan, etrafındaki küçük alana bakarak. "Hayatımda hiç bu kadar çok kürk görmemiştim."

"Bu doğru," diye mırıldandım usulca, etrafıma bakarken.

Voliki küçüktü ama eşleşmemiş savaşçıların çadırlarıyla aynı büyüklükteydi, sadece bir kişi için yeterliydi. Sıcak ve rahat.

"Şimdi ne olacak?" Kivan kısa bir sessizlik anından sonra sordu.

Yüklü bir soru. Yeni kampa dün öğleden sonra, tam zamanında ulaşmıştık ve akşam karanlığı çöktüğünde *tüm* çadırlar çoktan kurulmuştu. Eti pişirmek için yakılan ateşin toprağı kavurmaması için altın variller açılmış ve kampa sıcak bir parıltı verecek şekilde yakılmıştı. Ve gökyüzü kararırken, kalabalık çalışmaya devam etti. *Pyroki* muhafazası bir araya getirildi ve ben de çukurların yiyecek ve suyla doldurulmasına yardım ettim. Arokan'ı eğitim alanının kurulmasına yardım ederken çok kısa bir süre gördüm.

Kamp bir öncekiyle nispeten aynı yerleşim planına sahipti. Çadırımızın da içinde bulunduğu kampın arka tarafı yüksek bir tepeye dayanıyordu. Beni tedirgin etse de, bu yüksek tepenin yanında sık bir orman vardı, ancak herhangi bir ormana benzemiyordu.

gördüğüm bir ormandı. Ağaçlar yerine, sivri, çıkıntılı kayalara tırmanan siyah sarmaşıklardan oluşuyordu. Sarmaşıklar tepemde çaprazlama uzanıyor, orman siyah bir karanlık ve kaos kütesinden başka bir şey gibi görünmeyene kadar gövde görevi gören kayaların arasında büyüyordu.

Arokan içeride tatlı suya erişim sağlayacak bir dere olduğunu söyledi. Daha önceki karşılaşmadan dolayı hâlâ ürkmüş olan Ghertun için endişelensem de, Arokan bana burayı temiz tutmak için çok sayıda devriye olacağına dair güvence verdi.

Ama tam o sırada Kıvan bana temkinli bir ifadeyle bakıyordu. Artık yeni kampımıza yerleşmeye başladığımıza ve yolculuk bittiğine göre, Kıvan amacının ne olacağı konusunda gergindi.

"Bunu *Vorakkar*'a götüreceğim," diye güvence verdim. "Gündüzleri *piroki* ile çalışıyorum ama kampta yapacak çok iş var. Sana bir iş bulacağız."

Kıvan başını salladı. Saat geç olmaya başlamıştı. Yeni kamptaki ikinci günüm de bitmek üzereydi ve hâlâ şifacıyı ziyaret etmem gerekiyordu. Mirari o sabah benimle konuşmak istediğini, testlerini tamamladığını söylediğinde bütün gün ertelediğim bir şeydi bu.

Toplantıdan neden kaçtığımı bilmiyordum. Yolculuğa başladığımızdan beri mide bulantısı yaşamamıştım ve boş yere umutlandığımı duymak istemiyordum. Hamile olma ihtimalim ortaya çıktığından beri tek düşündüğüm şey buydu. Bir bebek *istediğimi* fark ettim. Daha önce çocuk sahibi olmayı hiç düşünmediğimi göz önüne alırsak, bu yoğun özlem beni şaşırtmıştı.

Ama ben istedim. Hamile kalmak istedim. Arokan'a çocuk vermek istedim, bir oğul ya da bir kız.

"Yapmam gereken bir şey var," dedim kardeşime, toplantıyı daha fazla erteleyemeyeceğimi biliyordum. Bir an önce halledip yola devam etmek en iyisiydi. "Dinlen. Ve şu merhemi uyluklarına sür. *Piroki* yanığına iyi gelir. Güven bana."

Kivan bana baktı ve başını salladı, ona getirdiğim şeffaf iyileştirici merhem kabına uzanmaya başlamıştı bile.

Ona gülümsedim, temiz saçlarını karıştırmak için uzandım. "Yarın görüşürüz Kivan."

Çadırın dışına çıktığımda iki muhafızımdan birine -evrensel dili konuşana- baktım ve ona "Beni şifacının çadırına götürür müsün?" diye sordum.

Neyse ki nedenini sormadı, sadece beni ona götürdü. Hiç vakit kaybetmeden, gökyüzü güzel bir çivit rengine bürünürken, evinin önünde durdum ve muhafız seslenerek varlığımı ve onunla konuşma isteğimi duyurdu. Arokan'ın yakında beni arayacağını biliyordum, bu yüzden hızlı olmalıydım. Muhafızların oraya geldiğini ona bildireceklerini biliyordum ama sorarsa ona nedenlerimi anlatacaktım. Ona karşı dürüst olacaktım.

Şifacı bana içeri girmem için izin verdiğinde içeri girdim ve hemen yanan bitkilerin yoğun kokusu ve kendi kişisel fıçısında yaktığı küçük ateşin sıcaklığı ile saldırıya uğradım.

"*Morakkari*," diye selamladı, başını eğerek oturduğu alçak masadan kalktı. Akşam yemeğini böldüğümü fark ettim.

Ben de onun hareketlerini taklit ettim. Evrensel dili konuşup konuşmadığını bilmiyordum ama onu "Şifacı, *piki*'m beni istediğinizi söyledi" diyerek selamladım.

"*Lysi*," diye cevap verdi ve konuşmamızı tercüme etmesi için muhafıza ihtiyacım olmadığına şükrettim. "Şifalı bitkilerim bana senin *Vorakkar*'ın çocuğuna hamile olduğunu gösterdi."

Düşmemek için uzanıp uzun bir sandığı tuttum.

"*Morakkari*," diye bağırdı şifacı, beni alçak masaya oturtmak için acele ederek.

Gözlerimi kırıştırdım ve şaşkınlıkla minderin üzerine düştüm. "Bir dahaki sefere küçük bir uyarı harika olurdu," diye nefes aldım ve hemen titreyen ellerime küçük bir fincan sıcak çay tutuşturdu.

Sözleri içime işlemeye başladığında koyu renkli sıvının içine baktım.

"Ben..." Fısıldadım. "Hamile miyim?"

"*Lysi, Morakkari,*" diye yanıtladı karşıma oturarak. "İçki. Gençlere iyi gelir."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordum.

Kaşları çatıldı, başı yana eğildi. "Çay? Kendi yaptığım bir karışım."

"Hayır. *Nik.* Hamilelik hakkında. Emin misin?" Umutsuzca dizginlemeye çalışsam da göğsümde yeşermeye başlayan umutla açıklığa kavuşturdum. "Son iki gündür hiç sabah bulantısı yaşamadım. Düşündüm ki..."

"Otlarım bana hiç yalan söylemedi *Morakkari,*" dedi dişi, "ve ben bunu çok uzun yıllardır yapıyorum."

"Ama ben insanım," diye belirttim. "Dakkari değil. Belki de test benim için işe yaramıyordur."

"Çocuğunuz Dakkari," dedi nazikçe.

Karnıma baktım, nefesim kesildi. Bir çocuk.

Bir bebek.

Heyecan, korku, umut hepsi içime doldu ve tekrar şifacıya baktım.

"Hamile miyim?" Kapılar açılmadan önce son bir kez daha netleştirmek için söyledim.

"*Lysi, Morakkari.* Eminim," dedi küçük bir baş hareketiyle sabırla.

"Şimdi iç. Her sabah ve akşam bir fincan içmelisin."

Ve başka ne yapacağımı bilmediğim için, fincan boşalana kadar kötü tadı olan acı sıvıyı içtim.

Gözlerimde mutluluk gözyaşları birikirken, onun beni ağlarken görmesini istemediğim için gözlerimi kapattım.

"Şimdi ne olacak?" Sonunda onları tekrar açtığımda, ani duyurusu karşısındaki ani, ezici duygularımı kontrol edebildiğimde sordum.

Şimdi ne olacak?

Kivan'ın az önce bana sorduğu kelimeler ve şimdi belirsiz hisseden *bendim*. "Yaşamaya devam ediyorsun," dedi, sanki çok açılmış gibi. "Sen bekle. "Beklersin.

Bebek büyüyecek ve doğmaya karar verdiğinde doğacak."

Bir nefes verdim ve sonra merak ettiğim bir soruyu sordum: "Dakkari dişileri ne kadar süreyle gebeliklerini sürdürüyorlar?"

"Beş ay döngüsü," diye yanıtladı şifacı. İnsanların neredeyse yarısı. Bu, sabah bulantılarının neden erken geldiğini açıklıyordu.

"Tamam," diye fısıldadım, boş bardağıma baktım ve yüzümde küçük, tereddütlü bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim."

"Beni sık sık görmeye gel *Morakkari*," diye devam etti. "Yemeklerinizle birlikte çayınızı da getireceğim ve bulantınızın en kötüsü geçtiğinde karnınızı da yatıştıracak bir şeyim var."

"Teşekkür ederim şifacı," dedim tekrar, alçak masadan kalkarak. "Bunu çok isterim."

Kısa bir süre sonra mutlu bir şaşkınlık içinde çadırdan çıktım.

Hamile olmadığımından o kadar emindim ki bu haber beni şok etmişti. Ama o anda istediğim tek şey Arokan'ı bulmak ve ona haberi vermektir.

Muhafızlara başımla selam verdikten sonra çadırımızın bulunduğu tepenin eteklerine doğru döndüm ve onun çoktan görevinden dönmüş olmasını umdum. Neredeyse oraya koşacaktım.

Hukan'ı gördüğümde yüzümdeki gülümseme kayboldu ve kısa bir süre durdum. Siyah sarmaşık ormanından çıkıyordu, kolunda bir sepet bir şey taşıyordu. Yalnızdı ve beni görmeden önce etrafına bakındı.

Doğrulmasını ve kaşlarını çatmasını izledim, ama sonra, beni çok şaşırtacak şekilde, sanki yüz hatlarını yumuşatmak için çaba sarf etmiş gibi ifadesi hafifledi. Hatta bana yaklaşmaya başladı ve neden böyle bir şey yaptığını merak ederek olduğum yerde durdum.

"*Morakkari*," diye selamladı.

"Hukan," dedim, ses tonum ilk başta tereddütlüydü, muhafızlar yeterince uzakta olduğu için kendi adını kullandım. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bakışlarında bir şey parladı ama başını salladı ve bana baktı. Taşıdığı sepeti işaret etti, içine baktım ve küçük meyveler gördüm, büyük ve yeşil renkteydiler, o kadar koyu renkteydiler ki ilk başta siyah görünüyorlardı. "*Kukeri* meyvesi. Onları sadece güney bölgelerinde bulabilirsin. Onlarla tatlı ekmek yaparız. Sana biraz getireyim mi, *Iysi*?"

Şaşırmış bir halde başımı sallamaktan başka ne yapacağımı bilemedim. "Bu hoşuma gider," dedim, onu inceleyerek.

Arokan onunla konuşmuş muydu? Bu yüzden mi benimle konuşmak için çaba sarf ediyordu?

"Teşekkür ederim," diye ekledim ve ona küçük bir gülümseme verdim. Bu Arokan'ın iyiliği içindi. Onun teyzesiydi, annesiyle kan bağı vardı. Onun için, onunla barışabilirdim.

Başını eğerek selam verdi ve yanımdan geçip gitti, tahminimce çadırına dönüyordu. Siyah sarmaşık ormanına bakmadan önce durduğu noktaya baktım.

Şaşırtıcı bir şekilde, üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettim. Ya da en azından kalkmaya *başlamıştı*. Hukan'ın beni onaylamaması, Arokan için yeterince güçlü olmadığım ve bunu fark etmesinin an meselesi olduğu konusundaki ısrarı, aklımın bir köşesinde hep bir güvensizlik olarak kalmıştı. Ama belki de Hukan benim onun hak ettiği kraliçe olmaya çalıştığımı görmüştü.

Ve yaşadığımız karşılaşmalara rağmen, hâlâ onun onayını, kutsamasını istiyordum. O Rath Kitale'nın, Arokan'ın soyunun son dişisiydi, en azından ben bir kız doğurana kadar. Benim yüzümden aralarında bir ayrılık olmasını istemiyordum.

"*Kalles*," diye duydum.

Nefesim kesildi ve döndüm, Arokan'ın sesi düşüncelerimi bir bıçak gibi kesti.

"Merhaba," dedim, karnım ısınıyordu. Saygılı bir mesafede duran iki muhafızım kocamın başını sallamasıyla ayrıldılar ve o da kolunu belime dolayarak beni çadıra kadar götürdü. "Bekle."

Ona söylemeden bir an daha duramazdım. Çadırımıza dönüş yolu bile çok uzundu. Gece çöküyordu ve kampın arka tarafında yalnızdık. Huzurlu ve sessizdi ve ona söylemem *gerekiyordu*.

Kaşlarını çatarak bana döndüğünde, ellerimi boynuna dolamak için uzattım ve "Şifacıdan yeni geldim" dedim.

Yüz ifadesi gerginleşti ve endişelendi. Onu bu kadar iyi okuyabilmem beni hep şaşırtmıştır. Çoğu zaman *Vorakkar* modundaydı. Sürüsü için güçlü olmak adına duygularını sıkıca gizlerdi.

Ama benim yanımda öyle yapmadı. Ne hissettiğini görmeme izin verdi. O benim yanımda Arokan'dı, *Vorakkar* değil.

"Sorun ne?" diye homurdandı, ensemini kavradı, sanki sadece bunu yaparak bir hastalığı ayırt edebilecekmış gibi gözlerimin içine baktı.

"Hiçbir sorun yok," diye fısıldadım gülümsememi daha fazla zapt edemedim. "Aslında her şey harika. Bana hamile olduğumu söyledi."

Arokan dondu kaldı, kasları etrafımda gerildi. "*Neffar*?" diye homurdandı, afallamıştı.

"Bir bebeğimiz olacak Arokan," diye fısıldadım, yanağına dokunmak için uzandım. "Ben hamileyim."

Nefesi kesildi ve sonra beni öpüyordu, dudaklarımı, sözlerimi yutuyordu, sanki onlara inanmak için onları tüketmesi gerekiyormuş gibi. Bu hissi biliyordum. Benim hissettiklerimi onun da hissettiğini bilerek ona sııttım. En başından beri, Çocuk istediğini biliyordum. Bana birçok kez söylemişti. Ona çok çocuk vereceğimi söylemişti. Şüpheleri olan benken, o her zaman yapacağıma inanmıştı.

Ama şimdi değil. Hamileydim. *Mutluydum*. Beni bir hayattan alıp yeni bir hayata götüren Dakkar'ın Horde Kralı'na aşkıttım. Daha iyi bir hayat. Özgür hissettiğim bir hayat. Sevdiğim.

Arokan beni öperken gözlerim yaşardı ve yanaklarımdan aşağı süzülürdü. Sonra beni kollarımın arasına alıp, haberi çok daha farklı, çok daha özel bir şekilde kutlamak niyetiyle *volikimize* giden yolun geri kalanını yürüdüğünde nefesim kesildi.

Kulağıma, "Beni onurlandırırıyorsun, Luna'm. Senin erkeğin olmaktan gurur duyuyorum."

SONRA, yatağıımızdaki minderlere uzandım, tepeden tırnağa zevkten kızarmıştım. Sürü kralım eksiksiz ve doyumsuzdu ve ben bunun her anını sevmiştim.

Başını karnıma yaslariken saçlarını okşadım, parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Bebek daha yeni büyümeye başlamış olsa da, benim göstermeye başlamam için daha bir süre geçmesi gerekecekken, Arokan bedenime sözcükleri bastırdı. Dakkari sözcükleri. Yumuşak ve alçak sesle. Bazı kelimeleri anladım ama çoğunu anlamadım. Ne olursa olsun, sesi gözlerimi yaşarttı çünkü biliyordum ki umut, sevgi ve vaat sözcükleriydi.

Arokan harika bir baba olurdu. Bunu kesinlikle biliyordum.

Volikimiz sessiz ve sıcaktı. Kocam bana yaslanmıştı ve sözleri beni yavaş yavaş uykuya daldırıyordu.

Her şey yerli yerine oturuyordu. Yeni kampımıza sağ salım varmıştık, kardeşimle yeniden bir araya gelmiştik, Hukan'la aramızdaki mesafe azalıyordu ve şimdi Arokan'ın çocuğuna hamileydim.

Ama o gece, sürü kralımın kollarının güvenliğinde ve sıcaklığında yatmama rağmen, rüyalarım karanlıktı.

Kara asma ormanı kadar karanlık.

Sanki Kakkari'nin kendisi beni bundan sonra olacaklar konusunda uyarıyordu.

BÖLÜM OTUZ İKİ

"W

Onlardan biri.

ater?" Jriwa sordu, genç çocuk kelimeyi yavaşça seslendirdi. Benimle birlikte *piroki* kaleminde çalışırken birkaç evrensel dil sözcüğü öğrenmişti, *su da* bunlardan biriydi.

"*Nik*," dedim gülümseyerek, tıpkı kardeşime yaptığım gibi saçlarını karıştırmak için uzandım. Çocuk sırttı. "*Tei runi*."

Sen git.

Jriwa'nın mola vermesi gerekiyordu. *Mrikro* hala yolculuktan kalma bir öksürüğe sahipti.

-Güney topraklarındaki kuru hava ve yol boyunca soluduğu kir nedeniyle yaşlı Dakkari, şifacının talimatıyla o gün çadırında dinlenmeye karar verdi. Böylece muhafazada sadece Jriwa ve ben çalışıyorduk.

Genç çocuğun başıyla onayladıktan sonra kapıdan çıkışını ve su fiçilerinin bulunduğu kampın önüne doğru koşuşunu izledim. Jriwa'yı tanıdığım kadarıyla, muhtemelen oradayken aşçılardan biraz *bveri* eti ya da *kuveri* tatlı ekmeği kapma şansını deneyecekti.

Pyroki ile baş başa kalınca uzun bir nefes aldım ve alnımdaki terin bir kısmını sildim. O sabah, sabah bulantıları yüzünden işe geç başlamıştım. Son birkaç sabah başını kaldırmış, beni yorgun ve **s o l g u n** bırakmıştı. Arokan benimle olması gerekenden daha uzun süre kalmıştı.

Sabah, midemi lazımlığa boşaltırken endişeli bir şekilde üzerimde geziniyordu.

Beni hasta görmekten hoşlanmazdı. Şifacıyı çağırdı ve o da midemin yatışmasına yardımcı olan bir çay hazırladı. Yatakta bir saat dinlendikten sonra, çadırda bir dakika daha duramazdım, bu yüzden Arokan'ın karşı çıkmasına rağmen *piroki* ağılına gittim.

Hamileliğim boyunca çadırda kapalı kalmayacaktım, bu yüzden her türlü rahatsızlığı elimin tersiyle itecektim. Sabah bulantıları geçiciydi ama çalışmaktan duyduğum memnuniyet kalıcı oldu.

Kısa bir mesafe ötede Kivan'ın da harıl harıl çalıştığını gördüm. Arokan ekinlere eğilimi olduğunu söylediğinden beri -zenginleştirmek için toprağı yaktığını düşünürsek- Kivan, soğuk mevsim yaklaşırsa bile birkaç ay içinde hasat edilebilecek mor Dakkari tahılı ekiyordu. Güney topraklarında ne kadar kalacağımızı bilmiyordum ama Arokan küçük bir ekin tarlası yetiştirecek kadar uzun süre düşünmüş gibiydi.

Kivan gözüme çarptı ve ona küçük bir el salladım. Bana uzun zamandır görmediğim küçük bir sırıtışla başını salladı ve tarla için sulama çukuru kazmaya geri döndü.

Güneş gökyüzünde alçalmış, derin altın ışınlar saçıyordu. Uzaktan bir Dakkari çocuğunun kahkahasını duydum. *Pyroki* muhafazasından bile kampın önünden yayılan sıcak baharatlı et ve kaynayan et suyunun lezzetli kokusunu *alıyordum*. O gece yeni evimizi kutlamak için ortak bir yemek olacaktı ve bu yemek için mükemmel, huzurlu bir akşamdı. Dört gözle bekliyordum.

Hukan iki çadırın arasından çıktı ve kollarına doladığı iki sepetle görüş alanıma girdi. Gözleri ağılın içinde beni aradı ve sonra iki muhafızıma döndü.

Dakkari dilinde onlara hitap etti ve bana bakmadan önce birbirlerine bakışlarını izledim.

"Bir sorun mu var?" Alnım çatık bir şekilde çitlere yaklaşıp sordum.

"*Nik, Morakkari,*" dedi Hukan başını eğerek, gözlerim onunkilerle buluştuğunda. "Bana yardım edip edemeyeceğini merak ediyordum."

"Neyle?" Ben sordum.

"Dişilerin bu akşamki büyük yemek için taze *kuveri*'ye ihtiyacı var. Hem de çok sayıda ve çabuk. Korkarım tek başıma yeterince toplayamayacağım, bu yüzden yardımınızı rica ediyorum."

Dudağımı ısırarak ona dönmeden önce gözlerim siyah sarmaşık ormanına döndü. İlişkimizin hâlâ istikrarsız olduğunu hatırladım. Yardım için bana gelmesi kesinlikle doğru yönde atılmış bir adımdı, öyle değil mi?

Başımı salladım ve muhafazadan çıktım. "Elbette," dedim, sepetlerden birini bana uzattığında ondan aldım. "Memnuniyetle."

"Teşekkür ederim *Morakkari,*" dedi. "Minnettarım."

Ormana döndüğümüzde muhafızlarım da peşimizden geldi ama her zamanki gibi saygılı bir mesafede durdular. İlk kez içeriye adım atıyordum ve gözlerim karanlığa alıştığında düşündüğüm kadar korkutucu olmadığını fark ettim. Merakla, karanlığın içinde ilerledikçe, elimi siyah sarmaşıkların üzerinden geçirdim ve avucumun altında pürüzsüz ve yumuşak hissettim.

Hukan onlara baktığını fark ettiğinde, "İyi bir et suyu tabanı yapıyorlar," dedi. "Çok zengin. Çok besleyici. İçlerinde yenilebilir tohumlar var ama önce kaynatmanız gerekiyor."

"Görünüşe göre her şey bir şey için kullanılabilir," diye yorumladım, Hukan bizi içeride daha derine götürürken etrafa bakarak.

"Dakkari'nin yolu budur," dedi yanımda yürürken. "Savurgan olmak Kakkari'ye hakarettir. Ve eğer bir şey alırsak, onu yenilemeliyiz."

"Eski kamptan ayrılmadan önce o altın tohumlar bunun için miydi?" diye sordum. "Yenilemek için mi?"

"*Lysi*," dedi. "Buradan geçecek bir sonraki hayvan sürüsü için yiyecek üretecek tohumlar. Alırsın ve sonra verirsin. Senin *tassimara*'n sırasında bile her fenerin içine tohumlar ekilmişti, böylece nereye düşerlerse düşsünler, Kakkari'nin rüzgârı onları nereye götürürse götürsün, serpilip geliştelerdi."

Dudaklarım aralandı. "Gerçekten mi?"

Hiç bilmiyordum. O gece gökyüzüne yükselen, yıldızlar gibi parıltıyan fenerleri hatırladım. Bunun harika olduğunu düşündüm.

"*Lysi*, bu bir gelenek. Bu Dakkari yoludur."

Bunu daha önce de duymuştum... Dakkari usulü.

"Güney toprakları bile," diye devam etti Hukan, düşmüş bir asmanın üzerinden geçerken, "bunun kanıtıdır."

"Nasıl yani?" diye sorarken omzunun üzerinden korumalarımı baktığını gördüm.

Cevap vermedi. En azından hemen değil. Gittikçe daha derine yürüdük, öyle ki döndüğümde bile kampın sıcak ışıltısını artık göremiyordum.

"*Kuveri* bu kadar içeride mi büyüyor?" Elimden geldiğince saklamaya çalışsam da karanlıktan dolayı biraz gerginleşerek sordum. "Neredeyse hiç ışık yok. Büyümeleri bile bir mucize."

"En iyi karanlıkta gelişirler," diye cevap verdi ve birkaç dakika daha yürüdükten sonra, "İşte geldik," dedi.

Siyah sarmaşıkların yetiştiği taşların dibinde gri, gür, yabani bitkiler üzerinde büyüyen küçük bir *kuveri* meyveleri korusu vardı.

"Acele edelim *Morakkari*," dedi Hukan, meyvelerin bir kısmını koparıp sepetine atmaya başlamıştı bile. "Büyük yemek yaklaşıyor."

Başımı salladım ve en yakındaki çalıdan küçük meyveleri toplamasına yardım ettim.

"Dün tatlı ekmek getirdiğin için teşekkür ederim," dedim biraz zaman geçtikten sonra, sepetimin dörtte biri dolduğunda. "Çok lezzetliydi."

Hukan başını eğdi. Bir süre sonra, "Sürü güney topraklarından geçerken hep keyif alırım. Burası bereketli, değil mi?"

"Kesinlikle öyle görünüyor," dedim.

"Belki de buralarda hiç yabancı yerleşim yeri olmadığı içindir," diye yorumladı. "Onlar Dakkari'nin tam tersi. Savurgan, her şeyi tüketen. Arkalarında bıraktıkları yıkım umurlarında değil. Sadece alırlar."

Elim çalıdan bir dut koparıırken durakladı. Gözlerim ona kaydı ama yüz ifadesi yeterince masum görünüyordu. "İnsan yerleşimlerini mi kastediyorsun?" Yavaşça sordum.

"*Lysi*," dedi hemen. Başını kaldırıp bana baktı, yeşil çerçeveli gözleri üzerime dikilmişti. "Ama sen artık insan değilsin, değil mi *Morakkari*? Alınmak istememiştin."

Evet, içgüdülerim *öyle* diyordu. Bunu söylemek istemişti, beni incitmek, aramıza net bir çizgi çekmek için bilerek söylemişti. Dakkari ve insan. Onun gözünde, sözlerine rağmen *asla* Dakkari olamayacaktım.

Burun deliklerimden uzun bir nefes çekerek, vazgeçmek istemedim. Diğerinin varlığını görmezden gelmeye geri dönmek istemiyordum çünkü bu kampta, Arokan'ın yanında işleri garipleştiriyordu.

Kaşlarımı çatarak dikkatlice, "Hukan... Aramızda barış olmasını istiyorum. Arokan'ın iyiliği için. O sana çok değer veriyor. Benden hiç hoşlanmadığını biliyorum. Arokan'ın benden daha iyisini yapabileceğini düşündüğünü biliyorum."

O da koparmaya ara verdi ve dönüp okunamayan bir ifadeyle bana baktı. Bakışlarında karnıma korku salan tanıdık bir titreme vardı, bu da bana bir kez daha

daha önce olduğumuz yere geri dönmüştük. Neden bu kadar çabuk tersine döndüğünü merak ettim.

"Ama o beni seçti," dedim, sesimi çelikleştirerek, anlamasını isteyerek. Yumuşak bir sesle, henüz Arokan'a bile söylemediğim sözleri ona itiraf ettim. "Onu seviyorum. Ve inanıyorum ki o da beni seviyor. Ben onun kraliçesiyim ve ne yaparsan yap hiçbir yere gitmiyorum-"

Arkamda hışırtılar ve hızlı ayak sesleri duydum. Bir bıçağın tıslamasını duydum ve kalbim göğsümde çarparak, bir şeylerin yanlış olduğunu bilerek döndüm.

Şaşkınlık içinde, iki Ghertun'un muhafızlarımın hareketsiz bedenlerinin üzerinde gezindiğini gördüm. Yerde yatıyorlardı, yanlarına saplanan hançerlerden kan akıyordu. Ghertun arkadan sinsice yaklaşmıştı. Kılıçlarını çekecek zamanları bile olmamıştı.

Kuveri sepetim ormanın zeminine düştü ve nefes nefese geri çekildim, kesik gözleri doğrudan üzerimdeydi.

"Hukan," dedim usulca, boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim, gözlerim muhafızlarımın böğrüne saplanmış hançerlere gitti. Keşke bir tanesine gidebilseydim. "Biz-"

Arkamı döndüğümde Hukan'ın arkasında üç Ghertun'un daha durduğunu gördüm. Gözlerim panik içinde açıldı.

"Dikkat et!"

Hareket etmedi ve ona doğru uzandığımda benden kaçtı.

Ghertun ona doğru bir hareket yapmadı.

"Bu o mu?" diye sordu içlerinden biri, o hışırtılı, sürüngen sesiyle etimin üzerinde tüyler ürperti.

"*Lysi*," diye yanıtladı Hukan, gözleri soğuk, çenesi gergin. Benden yana döndü ve omzunun üzerinden Ghertun'a baktı. Ona bakarken yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı, dudakları birbirine yapışmıştı. "Savaşçıları öldürmeyeceğini söylemiştin."

"H-Hukan," diye fısıldadım şok içinde. Sonra içimi bir öfke kapladı, ellerimi titreten bir öfke. Arokan'a ihanet etmişti, bana ihanet etmişti, sürüye ihanet etmişti. Ve şimdi iki masum Dakkari bu yüzden ölmüştü.

Hukan onlara, "Acele edin ve onu götürün," diye çıkıştı. "Kayıp olduğunu fark etmeden önce."

Farkına vardım ve bir an bile tereddüt etmeden topuklarımın üzerinde döndüm ve koşmaya çalıştım.

Ancak muhafızlarımı öldüren iki Ghertun tarafından yakalandım. Kollarında debeleniyor, dirseklerimi mümkün olan her yere batırıyor, onları ısırarak için başımı çevirmeye çalışıyordum. Tek yaptıkları gülmeye benzeyen iğrenç bir ses çıkarmak oldu.

"Anlaşmamızı unutma," dedi Hukan, sesi soğuktu. "Sürünün başka bir üyesine asla zarar vermeyeceksin, kampımıza ya da *Vorakkar*'a bir daha asla yaklaşmayacaksın. Anladın mı?"

"Evet, dişi," diye tısladı içlerinden biri, liderleri. Hukan'ın yanından geçerek bana yaklaştı. Kokuşmuş nefesini kokladım, yanağıma değen sıcaklığını hissettim, "Kralımız onu oldukça... eğlenceli bulacak. Bir düşman sürüsü kralının gelini. Büyük bir ödül alacağız."

Hukan'ın çenesi sıkıştı ve gözlerini benden kaçırdı.

Ve yapacak tek bir şey kaldığını fark ettim. Birinin beni duyması için dua ettim.

Derin bir nefes aldım, olabildiğince yüksek sesle bağırarak üzereydim. "*Arok*-!"

Ghertun'un yumruğu vurdu. Şakağımda bir acı hissettim. Sonra dünya karardı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

W Sonra uyandıgımda duman kokusu aldım.
Başım zonkluyordu ama önce durumu değerlendirmek için hareketsiz kalmaya çalıştım.

Bir açıklıkta yan yatıyordum. Çıkıntılı kayaları gördüğümde hâlâ kara sarmaşık ormanında olduğumu fark ettim ama ormanın geniş olduğunu biliyordum. İçeride herhangi bir yerde olabilirdik.

Ellerim önümde bir iple bağlıydı, o kadar sıkıydı ki bileklerimi hareket ettiremiyordum. Ayaklarım da aynı şekilde bağlıydı ama ipin ince olduğunu fark ettim. Bir bıçak bulabilseydim, kesmek çok fazla çaba gerektirmezdi.

Arkamda onları duydum. Ghertun. Beni bayıltmadan önce beş kişi saymıştım. Şimdi daha fazlası var mıydı?

Birinin kendi dilinde konuştuğunu duydum ve içimden geçen isyan titremesini bastırdım.

Birdenbire diğer tarafıma çevrildim, böylece inşa ettikleri küçük ateş çukuruna bakıyordum.

Uyandığımı tahmin etmiş olmalılar, diye düşündüm, onlara ters ters baktım, çenem tutulmuştu, başım çatlıyordu.

Hâlâ beş Ghertun vardı. Beni götürmek için Hukan'la plan yapan beş Ghertun.

Ben bir aptaldım.

Hukan'ın bana karşı tavrının birden nasıl değiştiğini, kara asma ormanından çıktıktan sonra beni nasıl karşıladığını ve bana tatlı ekmek yapmayı teklif ettiğini hatırladım. O zaman liderle görüşmüş müydü? Şüphelerimi uyandırmadan beni ormana götürmenin bir yolunu mu düşünmeye başlamıştı?

Bizim için umut olduğunu düşünmemi sağladı. Beni bir tuzağa düşürmek için yardımımı istedi - bunun onu ne kadar *kızdırdığını* fark ettim. Şimdi muhafızlarım ölmüştü, çünkü sadece görevlerini yapıyorlardı. Ölümünün yaklaştığını hiç görmemişlerdi.

Grubun lideri -çenesinde derin, çirkin bir yara izi olan bir Ghertun-önümde kamburlaştı. Bacakları bir *pirokis* gibiydi, diz ekleminden ağır bir şekilde bükülmüştü ve ayakları pençeliydi, kemikleri ağır bir şekilde yükselmişti. Kendini dengelerken pençelerinin yanımdaki toprağı kazdığını duydum.

"Uyanmışsın," dedi başını yana eğerek. Nefesinde mayalanmış bira kokusu aldım ve metal testilerin diğer Ghertun'lar arasında dolaştırıldığını gördüm. "Ne kadar şanslısın."

Yolculuk çuvalları ve erzakları vardı, bu da bana Ölü Topraklar'dan bu yolculuk için hazırlandıklarını gösteriyordu. Liderin bir *kraldan* bahsettiğini hatırladım. Bir Ghertun *kralından*.

"Hepiniz bunun için öleceksiniz," dedim ona, sesim şaşırtıcı derecede sakindi. "Hepiniz Vorakkar-"

Eli tekrar parladı ve gözümde ışık patladı. Bu sefer bana tokat atmıştı. Etimi zonklatacak kadar sertti ama beni bayıltacak bir yumruk değildi.

"Sürü kralın bizi asla bulamayacak, insan," diye homurdandı lider. Sonra o korkunç gülme sesini çıkararak şöyle dedi: "Ayrıca, ihanete uğradınız. Görünüşe göre birileri senden kurtulmak istemiş. Neden geri dönmek isteyesin ki?"

Hukan'ın ihanetini düşünmek beni öfkelenlendirdi. "Madem biri benden kurtulmak istiyordu, o zaman neden beni aldın? Belki de bunun için iyi bir sebep vardı."

Yüz ifadesi ağırlaştı. "Çünkü o Dakkari pisliği kralın oğlunu öldürdü. En azından birini. Kefaret olarak, kralımız *seni* istiyor."

Kaşlarım çatıldı.

Gözcü. Arokan'ın idam ettiği Ghertun gözcüsü kralın *oğlu muydu?* Kralın oğlu neden alçakgönüllü bir izciydi?

"Ah evet," dedi lider. "Sizi uzun zamandır izliyorduk. Bekliyoruz. Önce kral seni alacak. Sonra da Horde Kralı'nın kellesini alacak."

"Sürüyle savaşılamazsın," diye kaşlarımı çattım. "Asla bir çentik bile açamazsın."

Onlar yetenekli savaşçılardır ve *Vorakkar* içlerinde en iyisidir."

Lider tekrar güldü. "Artık sayımız çok fazla. Bir ordumuz var. Saldırmak için bekledik ve yakında sadece sürünüzü yok etmekle kalmayacağız. Tüm Dakkar'ı kendi topraklarımıza katabileceğiz."

"Yalan söylüyorsun," diye homurdandım.

"Asla," diye mırıldandı lider. Yüz ifadesi sakinleşti ve başını yana eğerek beni incelemeye başladı. "Bir sürü kralının bir insanı kraliçe olarak aldığını öğrendiğimizde çok şaşırdık."

Çenemi sıkarak ona ters ters baktım.

"Yine de insan amı... *ilahi*," dedi lider usulca, bana doğru eğilerek, nefesi ve sözleri midemi bulandırdı. "Yumuşak, sıcak ve çok *sıkı*. Dakkari'nin kürklerini senin ısıtmanı istemesine şaşmamalı."

Yüzüne tükürdüm, öfke ve tiksinti bedenimi titretti. Arokan bana Ghertun'un hem insan hem de insan olmayan yerleşimlere saldırdığına tanık olduğunu söylemişti. Bana Ghertun'un sadece öldürdüğünü, yağmaladığını ve tecavüz ettiğini söylemişti.

"Bana dokunursan ölümün yavaş olur," diye söz verdim.

Ghertun eliyle yüzünü sildi ve sonra, tiksindiğim için, avucunu yaladı. Sırıttı, yarılmış kara gözleri, kızarmış bir et şişinin döndüğü toprağı yakan ateşten parlıyordu.

"Lezzetli," diye mırıldandı ve karnımın dehşetle düşmesine neden oldu. Sonra omuzları düştü ve arkasına yaslandı. "Ne yazık ki insan, sen kralımız için yaratılmışsın. Eğer... tadına bakmış olsaydık bunu bilirdi."

Diğer Ghertun homurdandı ve biraz güldü, bana hepsinin evrensel dili konuştuğunu söyledi. Bu beni şaşırttı. Ghertun'un barbar, vahşi yaratıklardan başka bir şey olmadığını düşünürdüm. Nasıl oluyordu da bu kadar çok kişi ikinci bir dil biliyordu?

Yutkundum. Beni krallarına götürmelerine asla izin veremezdim.

Arokan bu gerçekleşmeden önce gelecek, diye düşündüm, bu bilgi içime işlemişti. Benim için gelecekti. Beni bulana kadar rahat etmeyecekti.

Bu Ghertun için neredeyse üzüliyordum. Neredeyse.

"Ancak," diye devam etti lider, "görünüşe göre sana bir ders verilmesi gerekiyor, insan."

Omzunun üzerinden Ghertun dilinde bir şeyler söyledi ve gözlerim seyahat çantasını karıştıran birine kayd, sadece kısa bir metal çubuk çıkardı.

Ucunu ateşe koyup beklettiğinde ve ucu kızarana kadar çevirdiğinde nefesim kesildi.

"Nasıl olsa işaretleneceksin," dedi Ghertun lideri, gözlerimin nereye döndüğünü görünce. "Kralımızı zahmetten kurtaracağız."

Lider sopayı alıp bana yaklaşıırken gözlerim açıldı ve bağlarımın içinde kıpırdandım. Kalp atışlarım göğsümde hızlandı, adrenalin sistemime hücum etti.

"*Dokunma bana,*" diye bağırdım, kıpırdanmaya çalıştım. Ama bağlar çok sıkıydı. İki Ghertun yaklaşıp beni tutarak sırtüstü yatırıp omzum açığa çıkana kadar tuniğimi yırttıklarında daha çok mücadele ettim.

Sıcak demire bakarken panik damarlarımı yaktı. Sonunda bir sembol vardı. Üç tane yatay çizgi.

Lider yaklaştı ve ben de ayaklarımı tekmeleyerek kasıklarına sertçe vurdum.

Lider küfür etti, tısladı ve yere düştüğünde bakışlarında öfke parladı, sopa elinden düştü. Ghertun dilinde, beni tutan ikisine bağırdı ve biri bacaklarımı sertçe kavradı, ancak ben çırpındım.

Sonra lider sopayı eline aldı. "İnsan kaltak," diye tısladı. "Bundan zevk alacağım."

Yakıcı acı hissedilince çığlık attım. Sembolü etimin derinliklerine itti ve kendi tenimin yanık kokusunu aldığımnda midem bulandı.

Sadece birkaç saniye sürdü, ama sopa derimi terk ettiğı anda, beni uyuşturan tüyler ürpertici acıya rağmen, tekrar çırpındım, ellerinden kurtulmak için çaresizce çırpındım. Çırpındıkça boğazımdan insanlık dışı sesler yükseliyordu.

Lideri bir kez daha, bu sefer tam çenesine tekmelemeyi başardığımda içimden bir memnuniyet geçti.

Yüzünü yana çevirdi ama bana bakmak için çevirdiğinde burun deliklerinin açıldığını gördüm. Kendi bacağıının geriye çekildiğini gördüğümde nefesim kesildi.

Kendimi korumak, açıkta kalan karnımı korumak için sadece bir anım vardı, o sırada yan tarafıma güçlü bir tekme savurdu, vücudumu sarstı, nefesim ciğerlerimden dışarı fırladı ve ben nefes nefese kaldım.

Ben orada yatıp nefes almakta zorlanırken yine üzerime çömeldi.

Ona baktım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, ilk kez korkmuştum çünkü bebeğı yeterince koruyup koruyamadığımı merak ediyordum.

"Beni bir daha sınarsan," diye hırladı lider, "seni işaretlemekten çok daha fazlasını yaparım, insan."

Yumruğı tekrar parlayıp beni bir kez daha bayıltmadan önce duyduğum son şey buydu.

BİR SONRAKİ UYANIŞIMDA, acı hemen kendini hissettirdi. Yan tarafım ağrıyor, yüzüm zonkluyor ve omzum yanığımdan buz gibi bir sıcaklık yayıyordu.

Başımın üzerinde ayın bir parçasını gördüm. Bulunduğu konumdan gecenin köründe olduğumuzu ve zamanın yavaş yavaş sabahın erken saatlerine doğru ilerlediğini anladım.

Farkına vardım. Saatlerdir yoktum.

Arokan o zamana kadar gittiğimi öğrenmiş olurdu. İçimden bir ses beni zaten aradığını söylüyordu ama şimdiye kadar beni bulamadıysa, beni kaçıran Ghertun'un izini süremediyse, beni bulabilir miydi?

İzleri iyi kapatmış olmalılar. Beni kara asma ormanının derinliklerine götürmüş olmalılar ve Arokan'ın beni zamanında bulup bulamayacağını merak ettim. Sürünün beni bulamayacağını bildikleri için kendilerini güvende hissediyor olmalılar, özellikle de boş zamanlarında yiyip içiyor ve gülüyorlarsa.

Gözlerim Ghertun grubunu aradı. Ateş sönüp kor haline gelmişti ama karanlıkta gözlerinin parıltısını hâlâ görebiliyordum.

Hâlâ içiyorlardı. Onları izledim, mümkün olduğunca hareketsiz durmaya çalıştım, karanlığın beni en azından biraz koruyacağını biliyordum.

Saatler ilerledikçe daha da özensizleşiyorlardı. Gülüyorlar, Ghertun dilinde konuşuyorlar, aylaklık ediyorlardı. Arada bir birinin gözleri bana kayıyordu, ama ben uyuma numarası yaparak kendi gözlerimi hemen kapatıyordum.

Yine de onları uzun süre izledim. İttikleri her yudumda aklımda bir plan oluşuyordu. Arokan'ı beklememe gerek olmadığını fark ettim. Bunu kendim halledebilirdim. Kocam bana bu işi kendi başıma halledebilecek *bilgiyi* vermişti. *Haftalar* boyunca saatlerce birlikte çalışmıştık. Sadece her şeyi doğru zamanlamam gerekiyordu.

Ben bir Dakkari sürüsünün kraliçesiydim. Arokan bende bir güç gördü ve onunla birlikte olduğum haftalar boyunca, bu gücü görmeye başladım

çok.

Sürü savaşçısı olmasam da, bir avuç sarhoş, tökezleyen Ghertun'dan kaçabilirdim, değil mi?

Yapabileceğime inanmak zorundaydım. Başka bir seçenek yoktu. Onlar beni sürüden uzaklaştırıp Ölü Topraklar'a götürmeden önce zamanım tükeniyordu.

Onları incelerken, beşinden üçünde hançer olduğunu gördüm. İyi şans. Arokan'ın beni ormana, eski kampa götürdüğü geceyi hatırladım. Ne dediğini hatırladım. Onu yakınımı çekmek için zayıflığını kullanmışım ve işte o zaman saldırmışım.

Aynı şeyi ben de yapabilirdim, fark ettim.

Eğer bir Ghertun'a hançerle sataşabilirsem, onu yakalayabilirim. Aksini fark edemeyecek kadar sarhoş olabilirlerdi. Öyle olmalarını ummalıyım.

Bu yüzden gözlerimi açtım ve ne zaman biri bana doğru baksa gözlerimi kapatmadım. Onlara baktım ve biri bana başını sallayarak lidere uyandığımı bildirdi.

Lider bana baktı ve ben de nefesimi tutarak onun bakışlarını üzerimde tuttum. Beni görmezden geldi, metal sürahide bir yudum daha alıp uzatmadan önce Ghertun dilinde hepsini güldüren bir şey söyledi.

Bir tanesinin ateşten kalkıp karanlık ormana doğru gittiğini gördüm. Bu bana bir fikir verdi.

"Mesanemi boşaltmam gerekiyor," diye

seslendim. "Hayır," diye yanıtladı lider.

"Acil," dedim sesimi çelikleştirerek.

Beni görmezden geldi.

Tekrar denedim. "Gerçekten tüm yolculuk boyunca sidik gibi kokmamı mı istiyorsun? Çünkü mecbur kalırsam pantolonumun içine yaparım. Beni koklamak zorunda kalacak olan siz olacaksınız."

Karanlıkta bile burun deliklerinin parladığını gördüm. Bir an sessiz kaldı, fikrimin başarısız olduğunu düşündüm ama sonra en yakınındaki Ghertun'a başını salladı - hançeri olan birine - ve başını bana doğru salladı.

Ghertun ofladı pufladı ama ayağa kalkıp bana doğru sallanarak geldi. Düşündüğümde daha sarhoş olduğunu fark ettim.

Güzel.

Beni kabaca ayağa kaldırdı ama bağların sıkılığından tökezledim.

"Onları gevşet," dedim, "böylece yürüyebilirim."

"Beni aptal mı sanıyorsun, insan?" diye mırıldandı Ghertun.

Evet.

Şansımı zorlamadım. Liderin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum, bu yüzden beceriksizce ayağımı sürttüm, ancak bilerek olduğundan daha zor görünmesini sağladım. Gerektiğinden fazla tökezledim. Kaçma şansım olduğunu düşünmesini istemedim ve göz ucuyla liderin testi kabul ettiğini gördüm, dikkati çoktan biraya yönelmişti. Ghertun beni fazla uzağa götürmedi. Sadece işlediğimde muhtemelen kampta kokusunu alamayacakları kadar uzakta. Yine de bana izin verdi daha fazla mahremiyetim olacaktı.

Ghertun beni bir kayaya doğru itti ve "Acele et," diye homurdandı.

Kalbim hızla çarparken, bir sonraki adımda ne yapacağımı düşündüm. Biriyle yalnız kalmak için başka bir şansım olacağını sanmıyordum ve onu hançerini alabilecek kadar yakınıma çekmem gerekiyordu.

Aklıma gelen tek bir yol vardı ve dudaklarımı birbirine bastırarak "Pantolonum için yardıma ihtiyacım var" dedim.

Başını bana doğru çevirdi. Sarhoş sırtışı, sivriltilmiş sarı dişlerini gösteriyordu ve bu beni iğrendiriyordu.

Hemen öne doğru geldi. Elleri vücudumda gezinirken, iğrenç derecede soğuk etini tuniğimin içinde hissederken kendime kıpırdamamamı söyledim. Pençeli parmakları pantolonumun bağcıklarına geldi ve bir hareketle onları kesti. Belim gevşedi.

Nefesim sığlaştı. Endişeyle, bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak ettim, özellikle de alt bedenini benimkine bastırduğunda. Karnım

Başını eğip sümüksü diliyle boğazımdan yanağıma doğru bir çizgi yaladığında çalkalandı.

"Kral umurumda değil," diye mırıldandı Ghertun. "Uzun zamandır bir insan amcığı yemedim-"

Ani bir sarsıntıyla hançerinin kabzasını kavradım ve çektim. Ghertun daha ne olduğunu anlamadan, bıçağı karnının derinliklerine batırdım -tam da Arokan'ın eğitim seanslarımız sırasında bana söylediğı yere- sert pulların şaşırtıcı bir şekilde kolayca verdiğini hissettim.

Gözleri şokla bana döndü ve tökezleyerek geri çekildi ama hançeri çevirip çekmeden önce değil.

Sersemlemiş, sessiz bir an boyunca yarasına baktı, bir bacağı altından çıkmıştı.

Ellerim titredi ve hançerin ağırlığını avucumda hissederek ona baktım.

Öldürmek istediğim ilk varlıktı. Bu konuda nasıl hissettiğimi henüz bilmiyordum ama hayatta kalmak, Arokan'a, sürüye ve Kivan'a geri dönmek için ne gerekiyorsa yapacaktım. Büyüyen bebeğimi güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Ghertun büyük bir gürültüyle yere düştü, yarasından kan akıyordu. Gözlerinin geri yuvarlandığını gördüm ama bu, liderini ve açıklıktaki diğer Ghertun'ları uyaran acı dolu, öfkeli bir çığlık atmadan önce değildi.

O zaman ölmüştü.

Liderin bağırdığını duydum. Siyah sarmaşıkların arasından bana doğru koştuğunu gördüm... diğer üç Ghertun da çok geride değildi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

I zamanı tüketiyordu.

Hemen eğildim ve hançeri ayaklarımdaki bağların üzerinde olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde ileri geri salladım. Eğer ben olmasaydım

beni yakalayabilirlerdi. Yakalasalar kim bilir ne yaparlardı.

Neyse ki ip düşündüğüm kadar inceydi ve keskinleştirilmiş, kanlı hançerin bağları koparması uzun sürmedi. Bir an bile tereddüt etmeden, ayaklarım serbest kaldıktan sonra, lider ve üç Ghertun beşincinin cesedine ulaştığında, kollarımı iki yana açarak döndüm ve olabildiğince hızlı koşmaya başladım.

Liderin küfrettiğini duydum, bir Ghertun'un cesedin üzerinde tökezlediğini duydum ama koşmaya devam ettim. Güçlü olmayabilirdim ama hızlıydım ve bunu kendi avantajıma kullandım.

Ancak ormanın ne kadar karanlık olacağını hesaba katmamıştım. Sık sarmaşıkların arasından neredeyse hiç ay ışığı -hilal halindeki aydan gelen ışık- sızılmıyordu. Sadece şuradan buradan gelen ışık huzmeleri bana açık bir yol gösteriyordu ama Ghertun'un karanlıkta daha iyi görebileceğinden korkuyordum. Dakkari'nin öyle olduğunu biliyordum. Karanlık insanların bir zayıflığıydı ve benim zayıflığa yerim yoktu. Şu anda olmaz.

Nefesim panikle, yüksek sesle kesildi ve arkamda hışırtılar duyduğumda, liderin çok uzakta olmayan Ghertun'una emir verdiğini duyduğumda onu susturmak için çaba sarf ettim. Yoğun karanlıkta beni gözden kaybetmişlerdi ama izci olarak tecrübeliydiler. Bu ormanı benden daha iyi bildiklerini düşünürsek, yeteneklerini hafife almazdım.

Koşmaya devam etsem de mümkün olduğunca sessiz olmaya çalıştım. Ancak ayak seslerim gürültülüydü ve koşmanın onların dikkatini daha da çekmesinden korkuyordum.

Koşarken ellerimi bağlayan bağları kestim, ancak beceriksizdim ve bileğimi incitmeyi başardım. Ama önemli değildi. En azından bağlı değildim, en azından onlardan biri beni bulursa savaşma şansım olacaktı.

Omzumda, tam yanığımın üzerinde bir ağrı patladı, görmediğim sarmaşık kaplı bir kayaya doğru koştum ve vücudum dönerek ağır bir şekilde yere indi.

Nefes nefese kalktım ve liderin sesini duydum. Yaklaşmışlardı.

Çok uzak olmayan bir mesafede, ay ışığının, tam ortasında bir çatlak olan büyük, çıkıntılı bir kayayı aydınlattığını gördüm. İçine sıkışabileceğim kadar büyük olabilirdi.

Nefesimi yavaşlatarak, üzerine gittim. Hançeri yakınımda tutarak kendimi küçük alana sıkıştırdım, kaya etrafımda sıkıca bastırıyordu. Son anda ayaklarımın dibinde kırık bir parça gördüm ve onu almadan önce durakladım. Saklandığım yerden çıktım, kolumu geriye attım ve kayayı olabildiğince uzağa, ters yöne fırlattım.

Başka bir kayaya çarptığını duyduğumda orman sessizleşti ve sonra liderin sesini tekrar duyduğumda kendimi çatlağın içine geri sıkıştırdım. Duymuşlardı. Güzel.

Birkaç dakika sonra hızlı ayak seslerinin yaklaştığını duydum. Sessiz, derin bir nefes aldım ve tuttum. Birkaç metre ötede iki Ghertun'un geçtiğini gördüm ama liderlerinin onlardan biri olup olmadığını anlayamadım. O tarafa doğru koşuyorlardı.

Taşı attığım yöne doğru gittiler ve geçtiklerinde rahatlamış bir şekilde nefesimi yavaşça bıraktım.

Hançerden elime kan damladığını hissettim. Ghertun kanı. Hâlâ sıcaktı ama bunu düşünmeyi reddettim. Yine de elimi ve hançeri temizlenene kadar pantolonuma sildim.

Ne kadar bekledim bilmiyorum ama sessiz kaldım. *Dinledim*. Uzakta, yeterince uzakta, yüksek sesle Ghertun seslerinin taşındığını, kayalardan sekerek bana geri yankılandığını duydum. Onları artık duymayana kadar dinledim ve kayayı attığım yöne, çok çok uzaklara doğru devam etmeleri için dua ettim.

Güvenli olduğunu hissettiğimde, hançeri sıkıca tutarak yavaşça çatlaktan çıktım ve ters yöne döndüm. Koşmadım. Adımlarımı hafif ve sessiz tuttum, her ihtimale karşı kayaları beni gözden uzak tutmak için kullandım.

Uzaktan acı dolu çığlıklar duyduğumda kalbim göğsümde dondu. Nefesim kesilince bunun iki Ghertun'un gittiği yönden geldiğini anladım.

Bağırışları ormanı doldurdu ve kalbim çarparak dinlerken sırtımı bir kayaya yaslayarak hareketsiz kaldım.

Sonra, *Dakkari* emirlerinin o yönden yankılandığını duyduğumda içimi parlak bir rahatlama kapladı.

Arokan.

İki Ghertun'u bulmuş olmalılar. İçimi umut kapladı ve hızla o yöne doğru ilerleyerek arkamı döndüm.

Arokan, Arokan.

Onu yakında görebilirdim. Kollarının bana sarıldığını hissedebiliyordum. Kendimi güvende hissedebilirdim.

Bu düşünceler beni koşuya teşvik etti, onu görmek istiyordum, onu görmeye *ihtiyacım* vardı.

Yaklařtıķķa, ormanın içinden süzülen daha fazla Dakkari kelimesi duydum. Yaklaşıyordum.

Birdenbire yandan yakalandıēımda nefesim kesildi, bir Ghertun'un soēuk cüssesi beni yere yapıştırdı.

Yere *sertçe* arptım ve zaten yaralı olan yanmış omzum yakındaki bir kayaya çarptı. Eklem yerinde bir *patlama* hissettim.

ıēlıēım ormanda yankılandı.

"*Orospu insan,*" diye tısladı Ghertun lideri yüzüme, elimdeki hanere uzanmaya çalışırken, ben onun altında debelendim. "Onların hayatlarının bedelini ödeyeceksin."

Uzaktan, ormanı sarsan bir kkreme duydum.

Rahatladım. *Arokan*. O olduēunu biliyordum.

Bu bilgi beni kararlılıkla doldurdu ve hançeri hızla savurarak liderin kolunu kesmeyi başardım. şaşkınlıkla tısladı ama karnına saplamak için hamle yaptıēımda, bunu önlemek için üzerimden yuvarlandı ve ben de bu fırsatı ayaēa fırlamak için kullandım.

Koşmaya başladım-

Ancak ayak bileēimi yakaladıēında yüzüstü yere düştüm, dişlerim birbirine çarptı, dudaēım yarıldı. Omzum burkuldu ve bacaēımı daha da sıktıēını hissederek haykırdım.

Yuvarlandım ve liderin kendini yukarı çekmeye alıřtıēını gördüm. Tekmeledim, ırpındım. Yüzüne arptım. Bacaklarımdaki tutuşu gevşedi. Diēer bacaēımla ona tekrar tekme attım ve sonunda kurtulmayı başardım.

Yerin titremeye bařladıēını hissettim. Bunu fark ettim. Seslerden *pirokilerin* hızla yaklařtıēını anladım, hem de çok sayıda. Sesin yankısının gittikçe arttıēını duydum.

Ayaēa fırladım ve yerde yatan Ghertun liderine baktım. Zamanının kısıtlı olduēunu anlamış gibiydi. O da benim gibi Dakkari'nin geldiēini duymuştu.

"Teslim ol," diye soluklandım, nefesimi tutmaya çalışarak hançeri uzattım, gözlerimi ondan ayırmadım, "böylece hayatın kurtulabilirdi."

O korkunç kahkahasını attı. "Bunun doğru olmadığını sen bile biliyorsun, insan." Kolları büküldüğünde, yerden kalkmaya hazırlandığında gerildim. "Şansımı *seninle* deneyeceğim."

Saldırdı. Geldiğini g ö r s e m de, *hazır* olsam da, hızına hazırlıksızdım ve gözümü bile kırpmadan hançeri elimden aldı.

Arkamda bir *pirokinin* açıklığa daldığını duydum. Ghertun'un gözleri irileşti ve kaçmaya hazırlanırken tökezleyerek geri çekildi. Döndüm ve Arokan'ın Kailon'dan sallanmakta olduğunu gördüm, kılıcı çoktan kınından çıkarılmıştı.

Ghertun fazla uzağa gidemedi.

Sürü kralım öfkeli bir kükremeyele kılıcını savurdu ve liderin karnına, tam kalbinin olduğu yere sapladı. Girdiği anda ölmüştü.

Lider hemen yüzüstü yere düştü ama Arokan çoktan bana dönmüştü, ölü Ghertun çoktan unutulmuştu.

Yüz ifadesi gök gürültüsünü andırıyordu. Gözleri vahşiydi, göğsü sert nefeslerle kabarıyor, göğsüne ve yüzüne Ghertun kanı sıçırıyordu.

Dudaklarım aralandı. Sürü kralımı hiç bu kadar çözülmüş görmemiştim.

Kolları bana dolanıp beni göğsüne doğru savurduğunda rahatlama gözlerimi yaşarttı. Omzum çekildiğinde dudağımı ısırdım ve omzumu tuhaf bir şekilde tuttuğumu fark ettiğinde gücünü azalttı.

"Luna," diye kulağıma fısıldadı. Titriyordu, kollarındaki, omuzlarındaki ve göğsündeki kaslar içinden akan adrenaline titreşiyordu. "Luna."

Tam o sırada, sürünün geri kalan savaşçıları açıklıktan geçerek etrafımızı sardı.

"Beş tane vardı," dedim ona. "Birini daha önce öldürdüm."

Arokan'ın ifadesi değişti ve gözlerini yakaladığım *pujerak*'ına döndü. Arokan'ın kolları beni sıkıca sararken şöyle dedi: "Biri daha var. O ölene kadar geri dönme."

Pujerak başını eğdi. Sürü savaşçılarına seslendi ve atlarını sürdüler. Ormanı tarayacaklardı, biliyordum. Arokan'ın emirleri yerine getirilene kadar durmayacaklardı.

Arokan ikimizi de Kailon'un üzerinde salladı. Yorgunluk üzerimde ağırlık yapmaya başlamıştı. Artık güvende olduğuma göre, tek istediğim uyumaktı. Hâlâ onun kollarındaydım ve başımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinledim.

Sürü kralım yüzüme baktı, gördüğü şey karşısında ifadesi gerildi. Bakışlarında öfke vardı, sıcak ve hiddetli. Patlamamak için elinden geleni yaptığını fark ettim.

Yanağına dokunmak için uzandım ve gözlerini kapattı, burun delikleri açıldı, elimi eliyle kavradı. Alnını yavaşça benimkine yaklaştırdı.

Rasping, "Korktum... *vok!*" dedi.

Bir lanetle durdu ve düşündüğü şey yüzünden bana karşı titrediğini hâlâ hissedebiliyordum.

"Beni eve götür, Arokan," diye fısıldadım.

Kelimelerin ötesinde, sürü kralım başını salladı ve Kailon'u kampa doğru koşması için mahmuzladı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Y

Bir şey yapamayacağıma emin misin Luna?" Kivan elimi sıkarak sessizce sordu.

"Hayır," dedim ve onu rahatlattığını umduğum küçük bir gülümseme verdim. Yatakta uzanmış, bir sürü yastıkla desteklenmişim. Sabahın erken saatleriydi, Arokan'ın beni bulmasının üzerinden birkaç saat bile geçmemişti. Şafak gökyüzünde yeni yeni sökmeye başlamıştı ve daha şimdiden şifacı tarafından yaram sarılmış, kolum yerine oturtulmuş ve ağrılarım için biraz çay içmiştim. "Sadece dinlenmeye ihtiyacım var."

Kivan başını salladı. Yorgun görünüyordu. O da bütün gece ayaktaydı. Arokan'ı bir şeylerin ters gittiği konusunda uyarının o olduğunu öğrenmiştim. Beni Hukan'la birlikte kara sarmaşık ormanına girerken görmüştü ama o zaman bir şey düşünmemişti. Ancak, Hukan'ın ben ya da korumalarım olmadan tek başına çıktığını görünce, hemen Arokan'ı bulmaya gitti.

"Güvende olmana sevindim Luna," diye fısıldadı Kivan bana. Elim sıkı ve sonra yataktan kalktı. "Sonra görüşürüz."

Başımı salladım ve gidişini izledim. *Piki*'lerim Mirari ve Lavi çoktan gelmişlerdi ve dışarıda kardeşimi beklediklerini, ona beni soracaklarını biliyordum. Görünüşe göre ikisi de suçluluk duygusuna kapılmıştı ama nedenini anlayamıyordum. Dün akşam büyük yemek için hazırlanmalarına izin vermek üzere onları kovmuştum.

Kardeşim çadırdan çıkar ıkmaı Arokan içeri girdi, sanki kocam kardeşimle geçireceğim zamana ihtiyaım olduğunu biliyordu.

Arokan h   sessizdi. Son Ghertun da avlanmış olmasına rağmen h     keliydi. Bunu anlayabiliyordum. Onu daha   nce hiç b  yle g  rmemiştim ve bu beni endişelendiriyordu.

"Buraya gel," diye emrettim. Arokan sessizce yatağın kendi tarafına doğru y  r  d   ve yanıma kaydı. Yaralı omzuma ve yanığıma dikkat ederek bana yaklaştı ve başımı dirseğinin kıvrımına koymam için bana pozisyon verdi.

Konuşacak vaktimiz olmamıştı. Durumun nasıl geliştiğini d  ş  n  nce ne s  yleyeceğimden neredeyse korkuyordum.

"Arokan," diye fısıldadım, başımı çevirip ona baktım. "Sen... muhafızları buldun mu? Cesetlerini?"

Onları d  ş  nmeden edemiyordum. Eğer Hukan'la ormana hiç gitmemiş olsaydım... onlar hala hayatta olacaklardı.

"Lysi," dedi. "Onlara uygun bir cenaze t  reni yapılacak. Bir savaşçının cenazesi." Başımı salladım, bakışlarını karşılamaya çalıştım ama o yanığıma bakıyordu.

Ghertun işaretinde. G  zleri işaretin   zerinde donup kalmıştı ama şıfacı işaretin   zerine merhem s  rd  ğ nde g  rd  ğ n   biliyordum.

Birdenbire, "Hukan'ı g  zetim altına aldığımda kaçmaya çalışmadı," dedi.

Nefesim kesildi. Ona Hukan olduğunu s  ylememiştim, doğrudan değil. Ama kardeşimin s  ylediklerine bakılırsa, kocam parçalanmış parçaları bir araya getirmişti. Tek kan bağı olan annesinin kız kardeşinin, bir zamanlar hayatını kurtarmış olan kadının ona ihanet ettiğini biliyordu.

Parmaklarım onun elini aradı. Avucu sıcacıktı ve sanki bırakmamdan korkuyormuş gibi elimi sıkıca kavradı.

"  z  r dilerim Arokan," dedim.

"Cezasıyla y  zleşecek," dedi Arokan, sesi tuhaftı. "Kakkari'yle y  zleşecek."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama o anda bilmek istediğimden de emin değildim.

"Onu sevdiğini biliyorum," dedim, birbirine dolanmış ellerimize bakarak. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

"Benim için," diye yavaşça tekrarladı, yüzümü bana bakacak şekilde çevirdi, kaşları acı çekmiş gibi bir ifadeyle çatılmıştı. "*Kalles*, ihanete uğradın, kaçırıldın, dövüldün, *yakıldın*... pantolonunun bağları... yırtıldı-"

Ne dediğini anlayarak sert bir nefes aldım ve omzumdaki sızıyı görmezden gelerek kollarında döndüm. Yüzünü ellerimin arasına alarak fısıldadım, "Bana dokunmadılar, Arokan. O şekilde değil."

Gözlerini kapattı ve gözyaşları gözüme battı. Düşünmüş olması gereken şeyler...

"Arokan," diye fısıldadım, yanağını okşayarak. "Bedenim iyileşecek. Şifacı bebeğin güvende olduğunu söyledi. *Ben burada seninleyim*. Önemli olan tek şey bu."

"Yanık kalacak," dedi, sesi sertleşerek. "Hatırası kalacak."

Sustum. Öyle olacağını biliyordum. Hançerin Ghertun'un etine batışını, yüzündeki şok ifadesini ve onu öldürdüğümün farkına varışını sonsuza dek hatırlayacaktım.

Ama mecbur kalsaydım her şeyi yeniden yapardım. "Seni hayal kırıklığına uğrattım," dedi.

Nefesim kesildi. "Ne?"

"Seni koruyamadım," dedi bana bakarak, ormandaki açıklığa girdiğinde gördüğüm o duygu tam da yüzeydeydi. "Kaçırıldığını anladığımda, saatler geçtikçe seni bulamadığımızda düşündüğüm karanlık şeyler... *vok*, Luna, hayatımın en kötü anıydı ve ben bunlardan çok yaşadım. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Seni korumaya yemin ettiğimde, güvende olacağına yemin ettiğimde. Özür dilerim, *kassikari*. Lütfen beni affet."

Özür dilediğini duymak da en az sözleri kadar yanılttı.

"Arokan," dedim tekrar yüzünü tutarak. "Beni dinle. Beni hayal kırıklığına *uğratmadın*. Bir daha *asla* böyle düşünme."

Başını iki yana salladı.

"Kes şunu," diye fısıldadım, boğazım tıkanmıştı. Bu yüzden sessiz kaldığını fark ettim. Çünkü başıma gelenlerden kendisinin sorumlu olduğuna inanıyordu. "Arokan, beni kurtardın."

Gözlerini kapattı. "Seni buldum çünkü çılgılık attığını duydum."

"Hayır, kastettiğim bu değildi," dedim. Bana baktığında, "Hayatta kalabilmem için bana güç, bilgi ve eğitim verdiğini kastettim. Bunlar olmasaydı, hayatta kalabileceğimi sanmıyorum."

Başını omzuma yasladı ve sert bir nefes verdi.

"Sakin kalmaya çalıştım," dedim ona usulca. "Onları izledim. Bir plan yaptım. Ormandaki o geceyi hatırlıyor musun? Sana bıçağı çektiğim geceyi?"

Başını salladı.

"O geceyi ben de hatırladım. Ben de aynı şeyi yaptım. Birini yalnız ve yakın yakaladım. Hançerini almayı başardım ve yapmam gerekeni yaptım. Bana öğrettiğin yerden kestim onu," dedim, "kendimi ve bebeğimizi korumak için. Sonra kaçtım. Saklandım ve sonra sürünün geldiğini duydum. Lider... beni görmüş olmalı. O zamana kadar çaresizdi ama harekete geçmeden sen geldin."

Arokan bana baktı ve ben de onun sözlerimi anlamasını izledim.

"Beni hayal kırıklığına uğrattığını düşündüğünü biliyorum ama *uğratmadın*," diye fısıldadım ve öne eğilerek ona küçük bir öpücük verdim. Beni içine çekti, parmakları saçlarımın arasına daldı. "Başarısız olmadın. Böyle düşündüğünü bilmek kalbimi kırıyor."

"İstiyorum... Onları tekrar öldürmem *gerek*, *Kalles*," diye homurdandı. "Seni incittikleri için."

Saçlarını okşadım, kuyruğunun bacağıma dolandığını hissettim. Bu hissin uzun süre geçmeyeceğini biliyordum.

Ancak, sözleri bana bir şeyi hatırlattı. "Arokan, başka bir şey daha var," diye fısıldadım.

"*Neffar*?"

"Lider," diye başladım, ona bakarak. "Ghertun'un bir kralı olduğunu söyledi. Bunu biliyor muydun?"

Arokan'ın dudakları birbirine yapıştı. "Raporları duyduk, *Iysi*."

"Beni ona götüreceklerdi," dedim ve kocamdan bir hırıltı kopardım. "Görünüşe göre eski kampta bulduğumuz izci... onun oğullarından biriymiş. İntikam almak istiyordu. Bu yüzden beni kaçırdı çünkü *sana* zarar vereceğini biliyordu. Lider dedi ki... Kralın tüm Dakkar'ı ele geçirmeyi planladığını, bunu başaracak kadar büyük bir *ordusu* olduğunu söyledi."

"Bu bir endişe, *Iysi*," diye homurdandı Arokan, "ama Ghertun kaç Dakkari savaşçımız olduğunu bilmiyor. Seni temin ederim ki *Kalles*, sahip olduğu hiçbir ordu bizimle boy ölçüşemez."

Başımı sallayarak rahatladım. Bir süre sonra *fısıldadım*, "Korkmuştum, Arokan. Bunu inkar etmeyeceğim." Yanımda gerildi. "Ama sadece bebek için korktuğumdan. Seni bir daha göremeden beni alıp götüreceklerinden korktum."

Saçlarımı karıştıran uzun bir nefes verdi, kolu bana sıkıca sarıldı.

"Ben de korkmuştum Luna," diye itiraf etti usulca, sesi gırtlaktan ve çiğdi. "Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım."

Göğsüm sıkıştı çünkü sesindeki gerçeği duydum.

"Beni hayal kırıklığına uğrattığını düşünmeyi bırakacağına söz ver, Arokan," dedim, sözlerim üzerine irislerinin büzüldüğünü gördüm. "Söz ver bana."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım, *Kalles*. Bunun için sana söz verebilirim."

Yeterince iyi olmalıydı. Bunu geride bırakıp yolumuza devam etmek zaman alacaktı. İkimizi de sarstığını biliyordum ama bunun bizi daha güçlü kılacağını da biliyordum. Bundan hiç şüphem yoktu.

Tekrar elini tuttum. Öne doğru eğildim ve dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum ve sonra geri çekilerek, "Seni seviyorum Arokan. Ne olursa olsun, seni seviyorum. Sana daha önce söylemediğim için pişmanım."

Alnını benimkine yasladı. Sesi derinleşerek, "Ben de seni seviyorum Luna'm, *rei kassikari, rei Morakkari*. Sanırım ilk andan beri seviyorum."

OceanofPDF.com

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

T İki gün sonra, güneş ufku hemen altında battığında, Hukan yükseltilmiş kürsünün önünde, Arokan ve benim karşımda duruyordu.

Gece çöküyordu. Hükmü yaklaşıyordu. Sürü toplanmıştı, ortam kasvetliydi, hava gerginlikle, öfkeyle, inançsızlıkla öylesine yoğundu ki bunu tenime değen bir dokunuş kadar somut hissediyordum. Arokan'ın yanında otururken ciğerlerimde ağırlaştı.

Altın giysiler içindeydim, omuzlarım ve kalçalarım çıplaktı. Derimin üzerinde, tüm orduların görebileceği şekilde, bana yakılmış olan Ghertun işareti vardı. Şifacı, hatırlatılmaması için onu derimden kesmeyi teklif etmişti. Ancak yanığımı artık bir rozet gibi takıyordum. Olanları sırf düşünmek beni incitiyor diye silmek istemiyordum. Olmuştu. I kabul ettim. Hayatıma devam ettim.

Tıpkı Arokan'ın yara izleri gibi, onu derime yaktıkları anda benim bir parçam haline gelmişti. Bir düşmanın işaretini taşıyordum ve bu sonsuza dek bir hatıra olarak kalacaktı. Bunu da kabul ettim.

Ama aynı zamanda bana hayatta kaldığımı da hatırlattı. Diğer taraftan çıktım, beni kaçıran beş Ghertun değil.

Ve şimdi, Hukan ihanetinin hesabını verecekti. Orada duruyordu, zincirsizdi, üzerinde sadece beyaz bir elbise vardı, ayakları çıplaktı, saçları açıktı.

Arokan onun suçlarını tüm sürünün duyması için anlatmayı henüz bitirmişti. "Hepimize ihanet ettin Rath Kitale'lı Hukan" dediğinde, beni krallarına götürmek için Ghertun'la kurduğu komployu ifşa etmeyi bitirmişti.

Herkesin önünde utanç verici bir isim olan kendi adını kullandığında irkilmekten kendimi alamadım. Arokan'a acı verdiğini biliyordum. Uzanıp elini tutmaktan başka bir şey istemiyordum ama ben onun kraliçesiydim ve güçlü olmak zorundaydım. *Vorakkar* olarak görevlerini yerine getirirken onun yanında oturacaktım.

"O Dakkari değil," diye tısladı Hukan. "Bunu *senin* için yaptım. Her zaman *senin* içindi."

Arokan'ın elleri tahtına kenetlendi ama bunun dışında duygularını kontrol altında tuttu.

"O bir Dakkari," diye karşı çıktı, sesi derin ve sertti. "Tıpkı şu anda karnında taşıdığı çocuk gibi."

Sürüden bir mırıltı yükseldi ve Hukan'ın yüzü soldu. Yolun karşısındaki kardeşime bakmadan önce başımı Arokan'a doğru salladım. Ona henüz söylememiştim ama beni izlerken görünce başını eğdi, sanki sorun olmadığını söylemek ister gibiydi. Mirari hemen yanında dururken Hukan'ın duruşmasını izliyordu.

"Bir çocuk," dedi Hukan usulca. Gözleri bana kaydı. Arokan'a. "Bir çocuk olduğunu bilmiyordum."

"*Benim* çocuğum," diye hırladı Arokan. "Rath Kitale'nın, *senin kendi* soyunun çocuğu.

Kraliçeme ihanet ettin ve kendi *kanına* ihanet ettin."

Hukan bu haberle sarsıldı. Bana olan tüm nefretine rağmen, çocuğuma karşı hiç nefret beslemiyor gibiydi. Çünkü çocuğum onun kanını, kocamın, annesinin kanını paylaşacaktı.

Arokan kararını vermeden önce, ne olacağını biliyordum. Duruşma başlamadan önce bana söylemişti. Dakkari suçları için asla idam edilmezdi. Bunun yerine, Kakkari'nin yargısıyla yüzleşeceklerdi. Vahşi topraklara sürgün edildiler, bir daha asla bu toprakların konforuna ve güvenliğine sahip olamadılar.

bir kalabalık. Onlara yaşamak ya da ölmek için tek bir hançer verilmişti. Hukan bir şekilde bir ileri karakola ulaşırsa, içeri girmesine izin verip vermemek liderlerine bağlıydı.

Onu yalnız, belirsiz ve sert bir varoluş bekliyordu.

Bunu düşünürken gözlerim yaşardı. Hukan'ın iyiliği için değil, Arokan'ın iyiliği için. Bu onun severek ve saygı duyarak büyüdüğü bir dişiydi. Kendi ailesi Ghertun tarafından öldürüldükten sonra ona göz kulak olmuş bir kadın. Yine de, bana ve ona ihanet etmek için onlarla işbirliği yapmıştı. Onun için üzülmedim. O seçimini yapmıştı. Yüzleştirildiğinde ve iki Dakkari öldürüldüğünde bunu inkar etmemişti çünkü ondan.

Kalbim sadece Arokan için, vermek zorunda kaldığı zor karar ve bu karar yüzünden her zaman peşini bırakmayacak olan keder için acıyordu. Her zaman bu kararla yaşayacaktı.

Arokan, Hukan'ı sürüden uzakta, vahşi topraklara götürecek olan iki Dakkari savaşçı refakatçisine başını salladı. Arokan tahtından kalktı. Kürsünün basamaklarını indi ve halasının önünde durdu. Kemerinden bir hançer çıkardı ve eskortlardan birine verdi.

"Bu annemin hançeriydi," dedi. "Sana iyi hizmet etsin."

Sonra başını eğdi ve Hukan'ın kulağına konuştu. Bir vedaydı, biliyordum. Hatta belki de o ana kadar onun için yaptığı her şey için bir teşekkürdü. Çünkü tüm hatalarına rağmen, Arokan daha çocukken onu korumuştı. Ne zaman istese ona danışmanlık yapmıştı. Onun geriye kalan tek ailesi olmuştu.

Ne söylendiğini bilmiyordum. Sadece onlara özel bir andı ve Hukan uzanıp Arokan'ın yanağına dokunduğunda kalbim göğsümde çarptı.

Sonra bana baktı. Gözlerimiz kısa bir an için tutuştu. İyileşmekte olan dudağımın, yüzümün yan tarafında Ghertun liderinden kalan morlukların ve omzumun yarısını kaplayan yanığın üzerinde titreştiğini gördüm.

Gözleri karnıma, çocuğumun büyüdüğü yere kaydı.

"Artık Kakkari'nin merhametine kalmış durumdasın," dedi Arokan, onun bakışlarını kırarak. "Merhametli olması için dua et. Benden daha merhametli olması için dua et."

Hukan'ın başı öne eğildi.

Sonra yavaşça savaşçı eskortlara doğru döndü.

Arokan'ı rahatlatmak için kürsüden inerek onun yanında durdum. İki refakatçinin *pirokileri* üzerinde Hukan'ı götürmelerini izlerken elimi ihtiyatlı bir şekilde onun elinin içine soktum. Uzakta giderek küçülmelerini izlerken elini sıktım. Tüm sürü sessiz kaldı, Dakkar'ın üzerine karanlık çökene kadar izlediler. Hukan artık görünmeyene kadar izlediler.

Artık vahşi topraklarda kaybolmuştu, bir daha asla geri dönemeyecekti.

Arokan elimi sımsıkı tuttu ve sürü üyeleri gittikten sonra, karanlık geceye bakarak sadece ikimiz kalana kadar orada onunla birlikte durdum.

Yıkama bezini omuzlarından göğsüne doğru yumuşatırken **AROKAN'IN** GÖZLERİ kapalıydı. Gün onun için zor geçmişti, acısı hâlâ tazeydi.

Su etrafımızda ılıktı, banyo küvetimizin içinde, tenimiz bastırılmıştı. Birlikte. Parmaklarımı göğsünün üzerinde genişçe açtım, avucumun altında güçlü kalp atışlarını hissettim. Sabit ve yavaş.

Ona iyi olup olmadığını sormadım. Tabii ki iyi değildi. Acıyı yok edemezdim. Zaman iyileşmesine yardımcı olacaktı ama bir yara izi gibi hep orada kalacaktı. Bir hatırlatma.

Onu rahatlatmak için elimden geleni yapıyordum ama yeterli olmadığından endişeleniyordum.

Gözleri açıldı ve bana baktı. Ellerimi yakaladı ve dudaklarına götürdü, ardından kendi ellerini vücudumdan aşağı kaydırarak karnıma yasladı.

"Bu gece ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum," diye itiraf ettim, alt dudağımı yalıyordum, kesik acıtıyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Bana beni sevdiğini söyle," dedi, sesi gırtlaktan geliyordu, derindi.

"Seni seviyorum Arokan," diye fısıldadım kulağına. Sadece onun için kelimeler. Omzum hâlâ iyileşiyor olsa da kollarımı omuzlarına koydum, ellerimi ensesine doladım ve onu kendime yakın tuttum.

"Bana her zaman yanımda olacağını söyle," diye mırıldandı.

"Her zaman seninle olacağım," dedim usulca, "son nefesime kadar."

"Bana şunu söyle..." diye devam etti, bakışlarımla buluştu. "Seni köyünden öylece alıp götürdüğüm için beni affettiğini söyle."

Kaşlarım çatıldı. Bu konuda, nasıl bir araya getirildiğimiz konusunda şüpheleri olduğunu hiç bilmiyordum.

"Affedilecek bir şey yok," dedim ona dürüstçe, kucağında kayarken su damlıyordu. "O zaman anlamamıştım Arokan, ama şimdi bunun bir lütuf olduğunu fark ediyorum. *Sen* bir lütufmuşsun. Bana daha eksiksiz bir hayat verdin. Her gün onu zenginleştirmeme yardım ediyorsun."

Omuzları gevşedi. Bakışları yumuşadı. Bu sadece benim için bir bakıştı.

Kalbim göğsümde çırpındı. Öne doğru eğilerek onu yavaş ve yumuşak bir şekilde öptüm, ihtiyacım olmadığını bilmeme rağmen onu ezberledim.

Ve o anda geleceğimizin parlak olacağını biliyordum. O gün, son birkaç gün acı-tatlı geçti. Duygusal ve fiziksel olarak ikimiz için de, hepimiz için de zordu. Önümüzde daha zor günler olacağını biliyordum. Ghertun tehdidinin belirsizliği, sürü yaşamının zorlukları ve yaklaşan soğuk mevsimle birlikte, önümüzdeki günler tahmin edilemez olacaktı.

Ama Arokan yanımda olduğu sürece, ben de onun yanında olduğum sürece, her şeyin üstesinden gelebileceğimizden hiç kuşum yoktu. Birlikte.

Bebek geldiğinde, oğlumuzu ya da kızımızı dünyaya getirdiğimde daha da güçlü olacaktık.

"Yine de," dedim, onu kızdırmak için dudaklarından hafifçe geri çekilerek, gülümsemesini sağlamak istedim, "bana zorla *bveri* eti yedirmeye çalıştığın zaman için seni affettiğimden emin değilim."

Boğazının arkasından şaşkın bir ses çıkardı ve ondan hafif bir sırtış aldığım da tatmin oldum. "İnatçı *kalles*," diye mırıldandı. "Her fırsatta benimle savaştın."

"Hoşuna gitti," diye fısıldadım.

Parmaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirerek bana baktı. "Sana başka türlü sahip olamazdım, *rei Morakkari*" derken yüz ifadesi ciddiye.

OceanofPDF.com

EPİLOG

T *iki ay döngüsü sonra.*

Arokan içime derinlemesine girdiğinde, tüm vücudum sarsıldığında, dişlerim birbirine çarptığında, ellerim kürklere yumruk atarak bağırdım.

"*Daha fazla!*" diye inledim.

Parmakları kalçalarımda esnedi, memnun oldu.

Sürü kralımın önünde ellerimin ve dizlerimin üzerindeydim. O sabah uyluklarının arasına girip sikinin başını nazikçe emerek onu uyandırmıştım. Kısa bir süre sonra beni ters çevirdi, o kadar nazikçe istediğim şeyi bana vermeye hazırды.

Altımda, büyüyen göğüslerim her itişte sallanıyordu ve Arokan'ın ellerinden birinin onları kavradığını, meme uçlarımı beni inletecek şekilde çimdiklediğini hissettim.

Çok iyi.

Sürü kralım bana dokunmak için her yeri biliyordu, ne kadar baskı kullanacağını, içimdeki o mükemmel, yüce noktaya vurmak için kalçalarını nasıl doğru açacağını biliyordu. Ne zaman boşalmaya hazır olduğumu biliyordu, beni ne zaman sınırdan tutacağını ya da düşmeme izin vereceğini biliyordu. Benim onu okuduğum kadar o da beni kolayca okuyordu. Ne zaman boşalacağımı biliyordu.

yumuşak ve yavaş olması gerekiyordu ve ne zaman becerilmeye ihtiyacım olduğunu biliyordu ve bana ne istersem mutlulukla verdi.

"*Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum,*" diye nefes aldım, soluk soluğa, düşüncelerin ötesinde ve neredeyse kelimelerin ötesinde. Tam sınırdaydım. "*Arokan!*"

Arokan arkamdan inledi. Bunu söylediğimde çok hoşuna giderdi ve ona günde birkaç kez onu sevdiğimi söyledim.

Sonra onun etrafında orgazm oluyordum, nefesim boğazımda düğümleniyordu. Çığlık bile atamıyordum. Yoğun zevk dalgaları vücuduma yayılırken ağzım sessiz bir çığlığa dönüşmüştü.

Kollarım titredi ve Arokan ben yüzüstü kürklerin içine düşmeden önce beni yakaladı. Beni dizlerimin üzerine getirdi, sırtım ön tarafına bastırdı ve kalçalarını seksime doğru itmeye devam etti.

Kulağıma, "*Rinavi leika, rei Morakkari. Lo kassiri tei. Lo kassiri tei.*"

Çok güzelsiniz, Kraliçem. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Kollarından biri göğüslerimin hemen altından geçti. Biri bebeğimizin büyüdüğü büyük karnımın üzerinde durdu.

Sonra Arokan salıverilmesini içime doğru haykırıyordu, tohumunun fiskiyeleri içimi doldururken, kalçaları daha hızlı ve daha sert sallanıyordu.

Kulağımın hemen altındaki hassas noktayı emdi, kendi orgazmını yaşarken keskin dişleriyle kemirdi ve sonra ikimiz de kürklerimizin içine çöktük.

Göğsüm kabarak kocamın kollarına sarıldım, çıplak bedenlerimiz iç içe geçmişti. Nefesimi tuttuktan sonra, boğuk ve mutlu bir sesle güldüm. Ona döndüm, çene çizgisine, elmacık kemiklerine, düz burnunun köprüsüne öpücükler kondurdum, elimi sert, kaslı, dövmele göğsünde gezdirdim.

"Doyumsuz," diye homurdandı, gözleri kapanıyordu. "Çocuk doğmadan önce hayatımı tüketeceksin."

"Bayılıyorsun," diye fısıldadım.

Ama o haklıydı. Hamilelik beni doyumsuz yaptı. *Neredeyse* Arokan kadar doyumsuz ve o da en parlak döneminde ateşli bir Dakkari sürüsü kralıydı.

Ancak son birkaç gündür özellikle açlıktan ölüyordum. Arokan bir *haftaya* yakın bir süre devriye gezmiş, diğerlerinden daha kurnaz olduklarını kanıtlayan bir Ghertun sürüsünü -neredeyse Ölü Topraklar'a kadar- takip etmişti. Daha yeni dönmüştü ve ben de kaybettiğim zamanı telafi ediyordum.

"İstiyorum," diye kabul etti, ama bunu söylerken inledi. "Bu gece uyumana izin vereceğim," diye söz verdim.

"*Gerçekten mi?*" der gibi tek gözünü açıp bana baktı.

Sırıttım. İhtiyacımın en kötüsü geçmişti ve kocamın kollarında yatmaktan memnundum. O yokken onu çok özlemiştim. Her an onun için endişelenmiş, geceleri uyanık yatarak evrendeki tüm tanrılara, Kakkari ve Drukhar'a onu güvende tutmaları ve bana geri getirmeleri için dua etmiştim. Çıktığı her devriye böyleydi. Hiç kolaylaşmadı.

Ama o *Vorakkar*'dı. Sürüsüne karşı onları ve *beni* güvende tutma görevi vardı. O yüzden gitti. Uzun devriyelere çıktı ve karşılaştıkları tehdit her neyse ortadan kaldırılana kadar geri dönmedi.

Arokan bana baktı, gözleri yüz hatlarımda gezinirken ısınıyordu. O bakışlarda bana olan sevgisini hissettim. Uzun bir günün ardından sıcak bir banyoya girmek gibiydi, sıcak, rahatlatıcı, tatmin edici.

Elleri bebeği kucaklamak için aşağı uzandı. Onun Dakkari, benim de insan olduğum düşünüldüğünde, herhangi bir komplikasyon yaşamadığımız için şanslıydık. Ama şimdiden çocuğun büyük olacağını söyleyebilirdim. Haklı olarak, babanın cüssesi düşünüldüğünde.

"Hâlâ iki ay var," diye yorum yaptım. Şifacı tam beş ay boyunca taşıyacağıma inanıyordu. Şimdiden sırtım, ayak bileklerim beni öldürüyordu. *Artık* bebeğin gelmesine hazırdım. Yakında *pyroki* ile çalışmaya devam edemeyecektim. *Mrikro* ile birlikte muhafazanın dışında oturup Jriwa'ya emirler yağdırmak zorunda kalacaktım.

Gülümsedim. O kadar da kötü olmazdı. Bunu yaparken tıpkı *mrikro* gibi *hji* meyvesi de yiyebilirdim.

"Yavaş yavaş geçecekler," diye mırıldandı Arokan, "çünkü her an onun gelişini bekliyoruz."

Onu.

Arokan onun bir kız olduğuna inanıyordu. Bir sürü prensesi. Nedenini bilmiyordum. Bana sadece Kakkari'nin ona rüyasında gösterdiğini söyledi. Ona önce bir kız, sonra üç oğlan, sonra da bir kız doğuracağımı söyledi.

Beş çocuk. Ona daha fazlasını düşünmeden önce ilk hamileliği atlatmamız gerektiğini söylemiştim ama bir şekilde Arokan'ın doğruyu söylediğini biliyordum. Birlikte daha pek çok çocuğumuz olacak ve Rath Kitale soyu yeniden güçlenecekti.

Arokan'ın Hukan'ı vahşi topraklarda kaybettiğini düşünürsek -kimse onu ne görmüş ne de haber almıştı- ona çok sayıda çocuk vermekten memnundum.

Dışarıda bir savaşçının Arokan'a seslendiğini duyduk ve kocamın kolları gerildi. Hemen bakıştık ve sonra kürklerimizden sıyrıldık, birlikte geçirdiğimiz zaman kısa kesildi. Sürüde her zaman ilgilenilmesi gereken bir şey, bir mesele vardı. Bu işin doğasında vardı. Çoğu zaman sabahlarımız yarıda kesilirdi.

Pirokileri kontrol etmek için kocamla birlikte giyindim. Soğuk mevsimin zirvesindeydik ve hamile dişilerin doğum yapabilmeleri için yuva muhafazaları inşa etmeye başlamıştık. Zamanımız azaldığı için inşaatın hızlı bir şekilde devam ettiğinden emin olmak istedim.

Çadırdan birlikte çıktık ve şaşkınlıktan nefesim kesilerek gözlerimi kırptım. Çadırımızdan, kampın arka tarafında yer almasına rağmen Dakkar'ın uçsuz bucaksız vahşi topraklarını görebiliyorduk.

Ve tam o anda, kamp sınırının hemen dışında rölantide bekleyen, savaşçılarıyla birlikte elliden fazla *piroki* gördüm. Önümüzde, iki savaşçı tarafından kuşatılmış, uzun boylu, geniş, çıplak göğüslü, omuz hizasında koyu *sarı* saçlı bir Dakkari erkeği duruyordu.

Bir Dakkari'de hiç görmediğim bir renk varyasyonuydu. Gözleri de açık renkti, irislerinin çevresi griydi.

Yakışıklıydı, güçlü ve gururlu yüz hatları dikkatimi çekmişti, ancak ağzı ciddi, neredeyse acımasız bir çizgiyle bastırılmıştı.

Başka bir *Vorakkar*, diye fark ettim, dudaklarım aralandı.

Daha önce başka bir sürü kralı görmemiştim ama bu erkeğin duruşundan omzunda gördüğüm yara izlerine kadar her şeyine bakılırsa onun da kocam gibi bir lider olduğuna hiç şüphem yoktu.

Arokan dudaklarında küçük bir sırıtışla öne çıkınca şüphelerim doğrulandı. İki erkek kollarını kavuşturdu ve birbirlerini Dakkari dilinde selamladı. Sarışının gözleri bana geldiğinde Arokan geri çekildi ve elini kalçama koyarak "*Rei Morakkari*" dedi.

Sarışın *Vorakkar* başını bana doğru eğdi, gözleri omzumdaki Ghertun yanığına gitmeden önce büyüyen karnıma kaydı. Bana baktı, bakışlarından bir şeyler geçiyordu ama kocamınkinden daha aksanlı olsa da evrensel dilde şöyle dedi: "Bu bir onur *Morakkari*. Ordular arasında seninle ilgili hikâyeler duydum."

Gözleri kocama döndü.

"Devriye geziyorduk. Uzun zaman önce olmasına rağmen saygılarımı sunmak ve *tassimara*'nız için tebriklerimi sunmak istedim."

"Teşekkür ederim," dedi Arokan. "Yemek için kalın. Savaşçılarınız ve *pirokileriniz* dinlenebilir. Konuşmamız gereken konular var." Ghertun'u biliyordum.

Sarışın başını salladı. "Bunun için zamanımız olacak ama şimdi değil. Ayrıca *Dothikkar*'ın *Dothik*'teki *Vorakkarlarını* istediğini bildirmek için geldim."

Arokan haberleri özümsedi. "Ghertun hakkında mı?"

"*Lysi*," dedi sarışın. "Sık sık bir araya gelmiyoruz ama bu önemli bir mesele."

Arokan onaylamak için başını eğdi. Bana baktı ve sonra "Ne zaman?" diye sordu.

"Ay dolunay olduğunda," diye *yanıtladı Vorakkar*.

Üç hafta içinde, biliyordum. Sessizce iç çektim. Arokan yine gitmiş olacaktı ama bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Eğer Dakkari kralı *Vorakkarlarını* toplayıp Ghertun tehdidini tartışmak istiyorsa, Arokan'ın gitmesi gerekiyordu. Bu önemliydi.

Arokan bana baktığında başımı salladım ve o da kalçamı sıktı. "Orada olacağım," diye cevap verdi kocam. Gözleri kampın hemen dışındaki elli *pirokinin* üzerinde gezindi ve "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Doğuda bir insan yerleşimi," diye yanıtladı sarışın ve başım ona doğru döndü. Bakışları bana kaydı. Dikkatle, "Bir *kinnu* sürüsünün sayısı tehlikeli bir şekilde azalıyor. Avlandıklarından şüpheleniyoruz."

Dehşet midemde birikti ve elimde olmadan şöyle dedim: "Sadece kendilerini beslemeye çalışıyorlar. Soğuk mevsim gelmeden önce."

"Yine de *Morakkari*," dedi sarışın *Vorakkar*, "bunlar *Dothikkar*'ın kanunları. Araştırmak zorundayız."

Göz ucuyla ağabeyimi gördüm, yanında Mirari vardı. Son zamanlarda, arkadaşlıklarının sarsıntılı başlangıcına rağmen ayrılmaz bir ikili olmuşlardı. Ve ben onlar için mutluydum.

Kardeşim neler olduğunu sorar gibi ellerini iki yanına uzattı. Ona güven vererek başımı salladım ve *Vorakkar* dönüp onu gördü.

Sarışın bana dönüp baktığında ona şöyle dedim: "Kardeşim ve ben, muhtemelen yolculuğunuzda bulacağınız köye çok benzeyen bir köyden geldik. Sadece hayatta kalmaya çalıştık ve bu zor bir hayattı. Çaresiz, aç ve aptaldık." Arokan'ın bakışlarını hissettim ve bu bana güç verdi, "Şimdi yaşıyoruz. Kocamın merhameti sayesinde özgür ve mutlu bir hayat yaşıyoruz."

Sarışın *Vorakkar* sözlerimi yuttu. Bir etkisi olup olmayacağını bilmiyordum ama deneyecektim. Her zaman denerim.

"Bizim sadece merhamete ihtiyacımız vardı," diye bitirdim, ona ne anlatmaya çalıştığımı anlamasını umarak.

Sarışın *Vorakkar* bana yakından baktı. Bakışları yoğundu, sanki iliklerime kadar görebiliyordu. Arokan da aynı şekilde, sessizce zeki ve gözlemciydi. Aklımın bir köşesinde tüm *Vorakkarların* böyle olup olmadığını merak ediyordum.

Evet, karar verdim. Öyle olmalıydılar.

Vorakkar, "Sözlerin üzerinde düşüneceğim *Morakkari*. Ama söz vermiyorum."

"Tek istediğim bu."

Vorakkar başını tekrar eğdi, bakışları Arokan'a döndü, "Biz gidiyoruz."

Arokan, "*Lik Kakkari srimea tei kirtja*," dedi.

Bu kelimelerin kombinasyonunu daha önce hiç duymamıştım ama "*Kakkari seni izlesin*" gibi bir anlama geldiklerini düşünmüştüm.

"Sen de kardeşim," diye yanıtladı sarışın *Vorakkar*. Gözleri benimkilerle buluştu. "Kakkari hepinizi korusun."

Sonra iki savaşçısıyla birlikte yanından ayrıldı. Sırtını gördüğümde nefesim kesildi. Tıpkı kocamınki gibi kırbaçla soyulmuştu. Bu manzaraya asla alışamayacaktım.

Sonra çadırımızın dışından, *Vorakkar*'ın savaşçılarını *pirokislerine* bindirip tozu dumana katarak uzaklaşmalarını izledik.

Doğuya gidiyoruz.

"O merhametlidir, Luna," diye mırıldandı Arokan kulağıma. "O iyi bir erkek. Ama tüm *Vorakkarlar* gibi o da güçlü olmalı."

"Üçü de olabilirsin," dedim kollarında dönüp kocamın gözlerinin içine bakarak. "Öylesin."

Sonra hiç beklemediğim bir şey söyledi. "Sadece beni öyle yaptığın için. Beni daha iyi bir erkek, daha iyi bir *Vorakkar* yaptığın için."

Gülümsedim. "O zaman umudum var. Belki o köye gider ve *kassikari*'sini bulur. Belki de merhametli olmaktan başka çaresi kalmayacak ve o da onu daha iyi biri yapacak."

Arokan sırttı ve alnını eğerek benimkine dokundu.

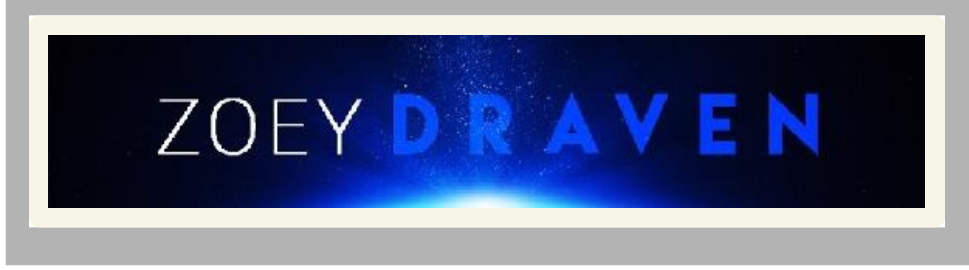
"Her zaman umut vardır, *rei Morakkari*. Sen bana bunu da öğrettin."

SON

OceanofPDF.com

Bebek doğduktan sonra Arokan'ın bakış açısından **özel** bir **bonus epilog** okumak ister misiniz? :)

[E-posta listeme kaydolmak için bu bağlantıya tıklayın ve bonus bölüm gelen kutunuza gönderilsin!](#)

Ayrıca yeni çıkan kitaplardan, özel çekilişlerden ve diğer bonus içeriklerden de haberdar olacaksınız!

[E-posta listeme kaydolmak için bu bağlantıya tıklayın!](#)

ZOHEY DRAVEN'DAN DAHA FAZLA SEKSİ, ALFA UZAYLI İSTER MİSİNİZ?

Luxiria Savaşçıları:

Uzaylının Ödülü
Uzaylının Eşi
Uzaylının
Sevgilisi
Uzaylının
Dokunuşu
Uzaylının Rüyası
Uzaylının Saplantısı

Rozun Savaşçısı:

Hain Esirci Hain Eş

Everton'ın Krave'i:

Kraving Hiva
Ateştaşları Prensi

OceanofPDF.com

DAKKAR'IN HORDE KRALLARI #2

Daha gelecek çok şey var!

Seri 2019 yazında da devam edecek... Bizi

izlemeye devam edin!

OceanofPDF.com

HORDE KRALI'NIN ESİRİ'ni beğendiniz mi?

Eğer okuduysanız, lütfen Amazon'da kısa bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar sizin gibi diğer okuyucuların yeni kitaplar ve yazarlar bulmasına yardımcı oluyor... ve bu alfa uzaylılar hakkında ne düşündüğünüzü duymayı seviyorum ;)

Yorum bırakmak için bu linke tıklayın!

Çok minnettarım!

Sevgiler, Zoey

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Zoey Draven seksi, doyumsuz, alfa uzaylılar hakkında okumayı seviyor ve onlar hakkında yazmayı daha da çok seviyor. *Warriors of Luxiria* ve *Warrior of Rozun* serilerinin yazarıdır.

E-posta: zoeydraven@gmail.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.